



วารสารมหาจุฬาทานี บริทรศน์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

JOURNAL MAHA CHULA TANI

Mahachulalongkornrajavidyalaga University



ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 มกราคม - มิถุนายน 2565

Vol.4 No. 7 January – June 2565

ISSN : 2697-4177 (print)

ISSN : 2697-3936 (Online)



วารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Journal Maha Chula Tani
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 มกราคม – มิถุนายน 2565

Vol. 4 No. 7 January - June 2022

ISSN : 2697-4177 (print)

ISSN : 2697-3936 (Online)

สำนักงานกองบรรณาธิการวารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ช.10 ถ.สามัคคีสาย ข ต.รัฐสมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000

โทร. 0-7345-0071, 0-7345-0075 โทรสาร 0-7345-0074

E-mail: journal.pn@mcu.ac.th

เว็บไซต์ <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/mcupnpbcr>

ทัศนะและความคิดเห็นที่ปรากฏในบทความในวารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น
และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ
วารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย



วารสารมหาจุฬาทานีปริทรรศน์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

PATTANI BUDDHIST COLLEGE REVIEW

MAHACHULALONGKORNRAJAVIDYALAYA UNIVERSITY

ISSN : 2697-4177 (print) ISSN : 2697-3936 (Online)

ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 มกราคม – มิถุนายน 2565 (Vol. 4 No. 7 January - June 2022)

๑ คำนำ

วารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นวารสารวิชาการ (ปีละ 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน, ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม)

มีวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการเผยแพร่บทความทางด้านวิชาการ บทความทางด้านวิจัย และบทความปริทรรศน์ ของคณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต นักศึกษา ข้าราชการ และนักวิจัย/นักวิชาการ ได้มีโอกาสเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัย บทความปริทรรศน์ ทางสังคมศาสตร์และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องอันได้แก่ จิตวิทยา รัฐประศาสนศาสตร์ ประวัติศาสตร์ กฎหมาย สังคมวิทยา พัฒนาสังคม/สังคมสงเคราะห์ มานุษยวิทยา ภาษาศาสตร์/ศิลปศาสตร์ ศาสนา/วัฒนธรรม ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ รัฐศาสตร์ และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนบทวิเคราะห์ที่เสนอทางออกของปัญหาให้แก่สังคม อันเป็นประโยชน์แก่การต่อยอดองค์ความรู้ ในการพัฒนาชุมชนและสังคม ตลอดจนประเทศชาติ

บทความที่ส่งมารับการตีพิมพ์ใน วารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความ เพื่อตีพิมพ์ใน วารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามเกณฑ์ของวารสาร ทุกบทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ได้รับการตรวจสอบทางวิชาการจากผู้ทรงคุณ (Peer Review) อย่างน้อย 3 ท่านต่อบทความ

ทัศนะและความคิดเห็นที่ปรากฏในบทความใน วารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการวารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้ที่พนธ์บทความ กองบรรณาธิการ ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยและไม่มีข้อผูกพันหรือประการใด ๆ ทั้งปวง

๑ เจ้าของ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี

ข.10 ถ.สามัคคีสาย ข ต.รูสะมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000

โทร. 0-7345-0071, 0-7345-0075 โทรสาร 0-7345-0074

E-mail: journal.pn@mcu.ac.th

๑ ที่ปรึกษาวารสาร (Advisors)

1. อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. รองอธิการบดีวิทยาเขตนครศรีธรรมราช
3. รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา
4. รองอธิการบดีวิทยาเขตขอนแก่น
5. รองอธิการบดีวิทยาเขตอุบลราชธานี
6. ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์
7. ผู้อำนวยการวิทยาลัยพุทธศาสนานานาชาติ
8. คณบดีคณะสังคมศาสตร์

9. เจ้าคณะจังหวัดปัตตานี
10. ผู้อำนวยการวิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี
11. นายกสมาคมนักวิจัยแห่งประเทศไทย

๑๑ บรรณาธิการ (Executive Editor)

ดร.สุชาติ ใหม่อ่อน

๑๒ ผู้ช่วยบรรณาธิการ (Assistant Editor)

ดร.จิตต์ นิลวิเชียร

๑๓ กองบรรณาธิการ (Editorial Board)

1. พระมหาบุญเลิศ อินทปญโญ, ศาสตราจารย์ ดร.
2. พระครูวุฒิชัยธรรมบัณฑิต, รองศาสตราจารย์ ดร.
3. พระมหาสุชาติ อภิรักษ์
4. พระมหาเสริญ นริสโร, ดร.
5. พระมหานันทวิทย์ ธีรภทฺโท, ดร.
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต เกิดทิพย์
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรพร ทองชะไค
8. ดร.ทวีศักดิ์ พุฒสุชี
9. ดร.ไชยสิทธิ์ อุดมโชคนามอ่อน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ประธานหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ วช.อบ.
ผู้อำนวยการส่วนงานวางแผนและส่งเสริมการวิจัย สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์
ผู้อำนวยการส่วนงานบริหาร สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์
สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มหาวิทยาลัยทักษิณ
มหาวิทยาลัยทักษิณ
มจร.วช.อุบลราชธานี

๑๔ ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณากลั่นกรองบทความ (Peer Review)

ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน

1. พระราชวรเมธี, รองศาสตราจารย์ ดร.
2. พระราชวรมนี, รองศาสตราจารย์ ดร.
3. พระสุธีรัตนบัณฑิต, รองศาสตราจารย์ ดร.
4. พระครูอรุณสุตาลังการ, รองศาสตราจารย์ ดร.
5. พระใบฎีกาสุพจน์ ตปสีโล, ผศ. ดร.
6. ศาสตราจารย์ ดร.จำนงค์ อติวัฒน์สิทธิ์
7. ศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไธสง
8. รองศาสตราจารย์ ดร.สุพล สุขะพรหม
9. รองศาสตราจารย์ ดร.โสวิทย์ บำรุงศักดิ์
10. รองศาสตราจารย์ ดร.วรวิทย์ นิเทศศิลป์
11. รองศาสตราจารย์ ดร.โกนิจ ศรีทอง
12. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพรัตน์ นิคมหาด
13. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เต็มศักดิ์ ทองอินทร์
14. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัชชนันท์ อิศรเดช
15. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธิดา หนัมนี่
16. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บรรยวสร์ ฝางคำ
17. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัศรเดช พรหมกัลป์
18. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา คล้ายเดช

รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร
รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต
ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการวิทยาเขตนครศรีธรรมราช
ประธานหลักสูตรครุศาสตร์ (สังคมศึกษา)
คณะสังคมศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย
รองอธิการบดีฝ่ายกิจการทั่วไป
มจร.วช.ขอนแก่น
อาจารย์ประจำวิชาวัตกรรมการสอนสังคม
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการทั่วไป วิทยาเขตนครศรีธรรมราช
หัวหน้าภาควิชารัฐศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์
ครุศาสตร์ มจร.วช.อุบลราชธานี
รองผู้อำนวยการวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์
ประธานหลักสูตรรัฐศาสตร์ มจร.วช.ขอนแก่น

19. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลาศ ภูวนาธิพงศ์
20. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดร.นิเทศ สนั่นนารี
21. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดร.สุวัฒน์ รักขันโท
22. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดร.ปิยวัฒน์ คงทรัพย์
23. ดร.เรียงดาว ทวะชาลี
24. ดร.ภูษิต ปุณรัตน์

คณะมนุษยศาสตร์
รัฐประศาสนศาสตร์ มจร.วช.ขอนแก่น
คณะมนุษยศาสตร์
อาจารย์ประจำ มจร.วส.บุรีรัมย์
รัฐประศาสนศาสตร์ มจร.วช.ขอนแก่น
รัฐประศาสนศาสตร์ มจร.วช.ขอนแก่น

ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

1. Prof. Dr. Neelima Deshmukh
2. ศาสตราจารย์ ดร.เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ
3. รองศาสตราจารย์ ดร.ยุภาพร ยุภาศ
4. รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา เคนาภูมิ
5. รองศาสตราจารย์ ดร.ชลวิทย์ เจริญจิตต์
6. รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง พันธุ์จันทร์
7. รองศาสตราจารย์สมประสงค์ น่วมบุญลือ
8. รองศาสตราจารย์สมหมาย ชินนาค
9. รองศาสตราจารย์ ดร.วีระยุทธ ชาทะกาญจน์
10. รองศาสตราจารย์ ดร.เอกรินทร์ สังข์ทอง
11. รองศาสตราจารย์ ดร.วุฒิชัย เนียมเทศ
12. รองศาสตราจารย์ ดร.คณิดา นิจจรัลกุล
13. รองศาสตราจารย์ ดร.ประยงค์ จันทร์แดง
14. รองศาสตราจารย์ ดร.รัตนะ ปัญญาภา
15. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศศิธร วชิรปัญญาพงศ์
16. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร.ต.อ.ดร.วิเชียร ต้นศิริคงคล
17. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ชาย เพชรช่วย
18. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงศ์
19. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีร หฤทัยนาสน์ดี
20. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นันธิดา จันทร์ศิริ
21. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วงกต ศรีอุไร
22. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ เสนารัตน์
23. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูงเนิน
24. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีระชัย ยศโสธร
25. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมปอง สุวรรณภูมิ
26. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประสิทธิ์ กุลบุญญา
27. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรขา ชูสุวรรณ
28. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศदानนท์ วัฒนธรรม
29. ดร.ณรงค์ศักดิ์ รอบคอบ
30. ดร.ญาณกร ไท้ประยูร
31. ว่าที่ร้อยตรีหญิงวาสนา คงจันทร์
32. นางสาวดรชกร ศรีไพศาล

Nagpur University, India
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยศิลปากร (พระราชวังสนามจันทร์)
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มหาวิทยาลัยพะเยา
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยบูรพา
มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
มหาวิทยาลัยทักษิณ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยศิลปากร (พระราชวังสนามจันทร์)
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
สถาบันรัชต์ภาคย์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มหาวิทยาลัยเนชั่น

๑ ฝ่ายประสานงานและจัดการ (Coordination and Management)

1. พระครูสุตกิจสโมสร
2. นายวีระศักดิ์ บุญญดิษฐ์
3. นางชบา บัวอ่อน

๑ เลขานุการ (Secretary)

นายรังสรรค์ วัฒนาชัยฉนิช

๑ ผู้ช่วยเลขานุการ (Assistant Secretary)

นายทนงศักดิ์ อ่อนเพ็ชรคง
นางสาวสุภารัตน์ ลิ้มดำรงค์

๑ กำหนดออกเผยแพร่ปีละ 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม – มิถุนายน
ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม

๑ พิมพ์ที่

ร้านปัตตานี อินโฟร์ เซอร์วิส 17/289 หมู่ที่ 1 ตำบลรูสะมิแล อำเภอเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี 94000 เบอร์โทร.
073-332-655

Pattani Info Service Shop 17/289 Moo 1, Ru Samilae Subdistrict, Mueang Pattani District Pattani Province
94000 Tel. 073-332-655

๑ ฉบับอิเล็กทรอนิกส์

<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/mcupnpbcr>

๑ นโยบายการจัดพิมพ์

วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยปริทรรศน์ จัดทำโดย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี เป็นวารสารราย 6 เดือน (2 ฉบับต่อปี) จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นการสนับสนุนคณาจารย์ นิสิต นักศึกษา ข้าราชการ และนักวิจัย/นักวิชาการ ทั่วไป ในการนำเสนอผลงานวิชาการทางสาขาสังคมศาสตร์ ดังนี้

- | | |
|-------------------|---------------------------------|
| 1. จิตวิทยา | 7. รัฐประศาสนศาสตร์ |
| 2. ประวัติศาสตร์ | 8. กฎหมาย |
| 3. สังคมวิทยา | 9. สังคมสงเคราะห์ |
| 4. มานุษยวิทยา | 10. ภาษาศาสตร์/ศิลปศาสตร์ |
| 5. ศาสนา/วัฒนธรรม | 11. ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ |
| 6. รัฐศาสตร์ | 12. และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง |

๑ หลักการพิจารณาเรื่องเพื่อเสนอตีพิมพ์

ผลงานทางวิชาการ อาจออยู่ในรูปแบบบทความวิชาการ บทความวิจัย บทความปริทัศน์ ซึ่งเป็นต้นฉบับที่ไม่เคยตีพิมพ์ในวารสารอื่นหรือลงตีพิมพ์อย่างเป็นทางการมาก่อน และไม่อยู่ในระหว่างกระบวนการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารอื่น รวมทั้งจะไม่นำส่งไปเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารอื่นอีกนับจากวันที่ได้นำส่งบทความนี้มายังกองบรรณาธิการวารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี โดยบทความทุกเรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์ต้องผ่านการพิจารณาความถูกต้องทางวิชาการ (Peer reviewed) จากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย 2-3 ท่าน โดยเป็นการประเมินแบบ Double – blinded และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการ หากมีกรณีในการฟ้องร้องเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์เกี่ยวกับ

ข้อความส่วนใดส่วนหนึ่งที่ปรากฏในบทความให้เป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนและผู้เขียนร่วมแต่เพียงฝ่ายเดียวและผลการพิจารณาจากทางวารสารมหาวิทยาลัยปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานีในทุกขั้นตอนถือว่าการเป็นต้นฉบับ

๑๐ การส่งและการเตรียมต้นฉบับ

ผู้เขียนสามารถส่งผลงานเพื่อเข้ารับการพิจารณาตีพิมพ์ได้ตลอดทั้งปี โดยผลงานที่จะได้รับการพิจารณาตีพิมพ์จะต้องเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษเท่านั้น แล้วจะต้องจัดทำต้นฉบับ “ด้วยโปรแกรม Microsoft Word โดยให้ใช้แบบอักษร TH SarabunPSK ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ต้นฉบับด้วยกระดาษขนาด A4 หัวข้อหลักตัวอักษรขนาด 16 พoints หัวข้อรองและเนื้อหา ตัวอักษรขนาด 14 พoints ตั้งค่าน้ำกระดาษขอบบน (top) 1.5 นิ้ว ขอบล่าง (bottom) 1 นิ้ว ขอบซ้าย (left) 1.5 นิ้ว ขอบขวา (right) 1.5 นิ้ว รวมบรรณานุกรมแล้ว มีความยาวไม่เกิน 15 หน้า รวมหน้าอ้างอิงส่วนท้ายเล่ม (ใส่เลขหน้าทุกหน้า) พร้อมส่งไฟล์ต้นฉบับทาง E-mail: journal.pn@mcu.ac.th ในรูปแบบไฟล์ .doc หรือ .docx และ .pdf” โดยผลงานต้นฉบับทุกประเภทต้องมี ส่วนประกอบทั่วไป ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่อง : ต้องมีความชัดเจน และครอบคลุมเนื้อหาที่สำคัญ มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (ตัวอักษรขนาด 18 พoints)
- 2) ชื่อผู้เขียน : ให้ระบุชื่อ นามสกุล วุฒิการศึกษาขั้นสูงสุด ตำแหน่งทางวิชาการ (ถ้ามี) และหน่วยงานต้นสังกัด ของผู้เขียนครบทุกคน มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (ผู้เป็นเจ้าของบทความให้ใส่เป็นชื่อแรก) (ตัวอักษรขนาด 14 พoints)
- 3) สำหรับผลงานทางวิชาการประเภทบทความวิชาการและบทความวิจัย : ต้องมีบทคัดย่อ (Abstract) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีความยาวไม่เกิน 350 คำ โดยสรุปเป็นความเรียงไม่เกิน 2 ย่อหน้า และท้ายบทคัดย่อให้กำหนด คำสำคัญ (Keywords) ไม่เกิน 5 คำ (ส่วนหัวข้อตัวอักษรขนาด 16 พoints ส่วนเนื้อหาตัวอักษรขนาด 14 พoints)
- 4) สำหรับบทความวิจัย : ให้จัดโครงสร้างตามลำดับดังนี้ คือ บทนำ วัตถุประสงค์ วิธีการศึกษา ผลการศึกษา อภิปรายผล สรุป/ข้อเสนอแนะ และเอกสารอ้างอิง (ส่วนหัวข้อตัวอักษรขนาด 16 พoints ส่วนเนื้อหาตัวอักษรขนาด 14 พoints)
- 5) ส่วนบทความวิชาการหรือบทความอื่น ๆ : ให้จัดลำดับดังนี้ คือ บทนำ ส่วนเนื้อหา บทสรุป และเอกสารอ้างอิง (ส่วนหัวข้อตัวอักษรขนาด 16 พoints ส่วนเนื้อหาตัวอักษรขนาด 14 พoints)

๑๑ การอ้างอิง

การอ้างอิงส่วนท้ายเล่ม ให้รวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้เขียนได้ใช้อ้างอิงในการเขียนบทความนั้น ๆ โดยจัดเรียงรายการเอกสารตามลำดับอักษรชื่อผู้แต่ง โดยใช้รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิงแบบ APA (American Psychological Association) ตัวอย่างการเขียนเอกสารอ้างอิงมีดังนี้

1) หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. (ครั้งที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: ผู้จัดพิมพ์
สุภางค์ จันทวานิช. (2554). ทฤษฎีสังคมวิทยา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

2) บทความในวารสาร

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อวารสาร, ปีที่ (ลำดับที่), เลขหน้า. (ระบุ URL กรณีใช้วารสารฉบับออนไลน์)
รังสรรค์ วัฒนาชัยวิช เอกรินทร์ สังข์ทองและ เรชา ชูสุวรรณ (2559). สภาพการดำเนินงาน ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิทยาลัยสงฆ์
สังกัดมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. วารสารศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี, 27 (2), 128-143. (http://edujournal.psu.ac.th/edujn/index.php/edu_jn2015/article/view/164/11pdf)

3) ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่เผยแพร่ออนไลน์). ชื่อเรื่อง. ชื่อฐานข้อมูลที่สืบค้น, สืบค้นเมื่อ (วัน เดือน ปี). จาก (URL) ไทยรัฐฉบับพิมพ์. (2561).
โปรดเกล้าฯ แล้ว ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี .ไทยรัฐออนไลน์. 20 ตุลาคม 2561). สืบค้นจาก
(<https://www.thairath.co.th/content/1396357>)

4) วิทยานิพนธ์, ปริญญานิพนธ์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อวิทยานิพนธ์. ระดับวิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัย. พระครูกิตติธรรมภาณ (กตปญฺโญ/ปิ่นทร์ตน). (2558). การดำเนินชีวิตตามหลักทฤษฎีธรรมมิกัตถสังวัตตนิกรรมของพุทธศาสนิกชน ตำบลบ่อदान อำเภอสังขละบุรี จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

๑๑ การบอกรับเป็นสมาชิก

ค่าสมาชิกปีละ 100 บาท (ได้รับวารสาร 2 เล่ม) ติดต่อบอกรับเป็นสมาชิกได้ที่ ดร.สุชาติ ไหมอ่อนและนายรังสรรค์ วัฒนาชัยวิช กองบรรณาธิการวารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี ต.รูสะมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000 โทร. 0-7345-0071, 0-7345-0075 โทรสาร 0-7345-0074

๑๒ การตอบแทนผู้เขียนบทความ

กองบรรณาธิการจะจัดส่งวารสารฉบับที่มีผลงานของผู้เขียน ที่ได้รับการตีพิมพ์ ตอบแทนผู้เขียนบทความ จำนวน 2 ฉบับ ในกรณีที่ผู้เขียนร่วมส่งบทความ และกองบรรณาธิการจะขอจัดส่งให้กับผู้เขียนชื่อแรกเท่านั้น

๑๓ การติดต่อ

กองบรรณาธิการวารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยปริทรรศน์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี ต.รูสะมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000
โทร. 0-7345-0071, 0-7345-0075 โทรสาร 0-7345-00

บทบรรณาธิการ

วารสาร วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 มกราคม – มิถุนายน 2565

นับเป็นปีที่ 4 ที่ทางวิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี ได้พยายามดำเนินการจัดทำวารสารเพื่อที่เป็นที่รองรับบทความจากคณาจารย์ของทางวิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี และผู้ที่มีความสนใจจากสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ในวารสารฉบับที่ 7 นี้ ทางวิทยาลัยสงฆ์ปัตตานีมีการพัฒนาวารสารที่มีความน่าเชื่อถือและเป็นแหล่งรวบรวมบทความต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจในการศึกษาค้นคว้าทางด้านวิชาการต่อไป

กองบรรณาธิการ ต้องขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ความสามารถในการผลิตบทความทางวิชาการและได้ส่งบทความมายังวารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยปริทรรศน์ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 ในครั้งนี้ และให้ความไว้วางใจกองบรรณาธิการในการดำเนินการตีพิมพ์เผยแพร่บทความในวารสาร วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี ปริทรรศน์ นอกจากนี้

ต้องขอขอบพระคุณพหุพิจารณ์ (Peer-Reviewer) ทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบความถูกต้องและกลั่นกรองคุณภาพบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้อย่างเข้มข้นมีมาตรฐาน กองบรรณาธิการจึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ดร.สุชาติ ไหมอ่อน
บรรณาธิการ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำนำ	(3)
บทบรรณาธิการ	(9)
บทความวิจัย : Research Articles	
การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระสุขศึกษา เรื่อง เพศศึกษาโดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ของ นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ	12
Developing lesson Plansat for health education subjectson sex education by using ateaching kit to accompany the LT of students in the 1st year of vocational Sisaket Provincial Vocational College สุพรรณณี แซ่แซ็ก เจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม และ สมบัติ มหารศ	
การศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลาของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo	19
The study of effect of mathematical exercises subject on time with Team Pair Solo of Prathom Suksa 4 ศุภรัตน์ พันธโสภณ, เจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม และไพฑูรย์ มีกุล	
การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชัน ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน	28
The development of a lesson plan for Science and Technology Department in introductory programming Subjects on Structure Programming Units of The Grade 12 students By Using web Application and The Flipped Classroom Approach สิริชาติ ภิรมย์ตระกูล, ผศ.ดร.เจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม และ สิทธิพร นิยมศรีสมศักดิ์	
การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉันทสภาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw	36
Learning Management Plan Development on Chinese Vocabularies Titled “Things Surrounding Me” by Using Skill Practice through Jigsaw Cooperative Learning for Prathomsuksa 3, Chinese Language Department ศนิตา อาร์จอสนีย์, ผศ.ดร.เจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม, จริญญา คุณมี และ วรณกร ศรีรอด	
การพัฒนาการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ โดยใช้ ชุดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	44
The learning development of the principles of visual arts creation by using a set of learning, art department matayomsuksa 1 เข็มจิรา บุญทวี	
บทความวิชาการ : Articles	
หลักการและทฤษฎีการเรียนรู้กับการพัฒนาที่ยั่งยืน	52
Principles and theories of learning and sustainable development วีระศักดิ์ บุญญดิษฐ์, สุนทร อรุณโณ, จักรธร สุริแสงและพงศ์ศักดิ์ บุญมาศ	

หลักทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์กับการแก้ไขปัญหาความยากจนในสังคมไทย	61
Thammikattana principles for addressing poverty in Thai society. จักรพงษ์ ธรรมธนาภัทร, พระครูสุวรรณสุตาลังการ, พระสิริปัญญาคุณ, และพระใบฎีกาไพจิตร รตนญาโณ (คงฉิม)	
วิธีสอนภาษาอังกฤษ	69
Teaching Methods in English เกริก พิสัยพันธ์ และ เอกชัย ศรีบุรินทร์	
หลักสันนิสสิดศีลกับการพัฒนาชีวิตให้มีความสุข	79
Sanity principles and the development of a happy life สุชาติ ใหม่อ่อน, ธนาคม รื่นพานิช, พระสิริจริยาลังการ และพระครูสุตกิจสมโส	
An Analysis of Word Formation Process in the Text of COVID-19	87
Suphakit Phoowong Suriyan Uttaro Somchai Kittipanya Udomkrit Srinon	

การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระสุขศึกษา เรื่อง เพศศึกษาโดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือ
แบบ LT ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1
วิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

Developing lesson Plansat for health education subjectson sex education
by using a teaching kit to accompany the LT of students in the 1st year
of vocational Sisaket Provincial Vocational College

สุพรรณิ แซ่เซ็ก¹ เจริญวิทย์ สมพงษ์ธรรม² และ สมบัติ มหารศ³

Suphanni Saesek¹ Charoenwit Sompongtham² and Sombat Maharot³

นักศึกษาสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี¹

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี²

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี³

Student of Program Curriculum and Instuction, Graduate School, Ratchathani University¹

Thesis Advisor, Faculty of Education, Graduate School, Ratchathani University²

Thesis Co-Advisor, Faculty of Education, Graduate School, Ratchathani University³

Email : Suphannee.060736@gmail.com¹

Received January 10, 2022; Revised February 26, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องเพศศึกษา โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาจุลมนิศรีสะเกษสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม แบบกลุ่มเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องเพศศึกษา จำนวน 4 แผน ชุดการสอนเรื่อง เพศศึกษา จำนวน 4 ชุด แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.28 ถึง 1.00 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.95 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ เฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าดัชนีประสิทธิผล และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test (Dependent Samples)

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า แผนการเรียนรู้สุขศึกษา เรื่อง เพศศึกษา ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือ LT มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.45/81.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

คำสำคัญ : ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือ LT

ABSTRACT

The purpose of this study was for the effectiveness of the health education learning plan. Subject: sex education, 1st year vocational certificate class by using the teaching set to accompany the LT cooperative group according to the 80/80 criterion to determine The index of effectiveness of the health education learning plan. Subject: Sex education to compare test scores of 1st year vocational certificate students during before and after studying about sex education, the sample group consisted of students in the first year of vocational certificate, Chulamanee Sisaket Vocational College, Office of the Commission. Sisaket Vocational Education District 1 Chulamanee Sisaket Vocational College, Office of the Board Sisaket Vocational Education District 1, Semester 1, Academic Year 2021 30 people, randomly picked the group of tools used in The study was the learning management plan. 4 plans on sex education 4 sets of teaching on sex education A four-choice, 30-item achievement test with a discriminating power ranging from 0.28 to 1.00 and the confidence value of the whole issue was 0.95. The statistics used in the data analysis were percentage, mean, standard deviation. Effectiveness Index and test the hypothesis using t-test (Dependent Samples)

The results of the study revealed that Health education lesson Plansat on sex education, 1st year vocational certificate class the efficiency of LT was 81.45/81.00 which satisfies the 80/80 criterion. And having an Effectiveness Index of 0.7040, meaning that students have 70.40 higher scores after school than before and the first year vocational certificate students had significantly higher academic achievement than before studying at the .05 level

Key words : LT Group Collaborative Teaching Kit

บทนำ

สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเปลี่ยนแปลงตามกระแสโลกาภิวัตน์และความเจริญทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศรวดเร็วภายในพริบตา กลายเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ภายใต้ค่านิยมประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน การรักษาสันติภาพ และการค้าเสรีการลงทุน และการเงินระหว่างประเทศ ส่งผลต่อความมั่นคงและเสถียรภาพและความมั่นคงของระบบเศรษฐกิจ วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนไทย อันเป็นแรงกระตุ้นให้ต้องเร่งรัดพัฒนาประเทศให้เตรียมพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงรอบด้าน ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วทำให้เกิดผลกระทบที่เป็นปัญหาต่อสังคมน่านับประการ ได้แก่ ความยากจน ยาเสพติด การค้ามนุษย์ โสเภณีเด็ก เด็กถูกทอดทิ้ง ตกเป็นเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์และการละเมิดสิทธิเด็ก (รพีภัทร ลีดิอุดมพัฒน์, 2557) ความเจริญด้านเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้เกิด การไหลบ่าของวัฒนธรรมต่างประเทศ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อค่านิยม ทศนคติของเด็กและเยาวชนไทย เช่น การก่อทะเลาะวิวาท การมั่วสุมทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การเสพสารเสพติด การติดเกมออนไลน์อบายมุข เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีสิ่งกระตุ้นชั่วร้ายที่มอมเมาให้เยาวชนหลงใหลลุ่มหลงในการบริโภควัตถุนิยม ขณะเดียวกันปัจจัยที่จะสนับสนุนการพัฒนาเยาวชนไปในแนวทางที่ดี และถูกต้องตามวัฒนธรรมไทยก็มีอยู่อย่างจำกัด ไม่สามารถตอบสนองการพัฒนาให้มีความรู้เท่าทันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

สิ่งสำคัญที่สุดที่ช่วยป้องกันและลดปัญหาพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น ไม่ให้เกิดขึ้นคือการสอนเพศศึกษา ให้วัยรุ่นมีความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องธรรมชาติทางเพศ เพื่อช่วยตอบสนองความต้องการของวัยรุ่นในด้านความอยากรู้เรื่องเพศ ช่วยป้องกันไม่ให้เด็กไปหาความรู้เองอย่างไม่ถูกต้องจากแหล่งผิดๆ ความรู้เรื่องเพศศึกษาช่วยให้อายุวัยรุ่นเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตน ลดความกลัวและความสงสัยเกี่ยวกับเรื่องเพศอีกด้วย การพูดคุยเรื่องเพศกับบุตรเป็นเรื่องยากในสังคมวัฒนธรรมไทย ซึ่งถือว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน บิดามารดาจึงไม่กล้าพูดคุยกับบุตรอย่างเปิดเผย เพราะคิดว่าเป็นเรื่องที่น่าละอายและกลัวว่าจะเป็นภาระที่บิดามารดาส่วนใหญ่จึงไม่สะดวกใจในการพูดคุยหรือแนะนำเกี่ยวกับเรื่องเพศแก่บุตรวัยรุ่น โดยเฉพาะการพูดคุยกับบุตรที่มีเพศตรงข้าม การสอนเพศศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นโดยเฉพาะในวัยรุ่นหญิง ซึ่งจะเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากปัญหาที่เกิดขึ้นมากกว่าวัยรุ่นชาย ทั้งในเรื่องการตั้งครรภ์การทำแท้ง คลอดการสูญเสียอนาคตทางการ ศึกษาและเสื่อมเสียชื่อเสียง (โกวิท คำพิทักษ์, 2547) การจัดการเรียนการสอนในเรื่องเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษานั้นมีอยู่ก่อนแล้ว แต่เมื่อพิจารณาสภาพการใช้ชีวิตทางเพศและผลกระทบที่เกิดขึ้นเปรียบเทียบกับเนื้อหาวิธีการอย่างเดิม พบว่าเยาวชนจำนวนมากได้ก้าวออกไปจากกรอบการใช้ชีวิตในแบบที่สังคมวัฒนธรรมไทยได้เคยกำหนดไว้ การเรียนการสอนเพศศึกษาตามกรอบความคิดเดิมจึงไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะชี้นำเยาวชน

ได้อีกต่อไป สำหรับในประเทศไทย แม้ว่าจะมีการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษามาเป็นเวลานาน แต่เนื่องจากการกล่าวถึงเรื่องเพศในอดีต เป็นสิ่งต้องห้ามในสังคมไทย ดังนั้น จึงได้มีการหลีกเลี่ยงคำว่า เพศศึกษา มาใช้คำอื่นแทน เช่น ธรรมชาติแห่งชีวิต บุคคล และชีวิตครอบครัว ชีวิตและครอบครัวศึกษา เป็นต้น และบูรณาการหัวข้อนี้ไว้ในวิชาต่าง ๆ เช่น วิชาส่งเสริมประสบการณ์ชีวิต วิทยาศาสตร์ สุขศึกษา ฯลฯ แต่ต้องยอมรับความจริงว่า การจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาที่ผ่านมา ยังไม่ประสบผลเป็นที่น่าพึงพอใจ เพราะประเทศไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศมากมายโดยเฉพาะในวัยรุ่น เช่น การตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนา การทำแท้ง และโรคเอดส์ เป็นต้น ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาวิจัยหลายเรื่อง ที่ชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมวัยรุ่น ที่สวนทางกับความคาดหวังของสังคม กล่าวคือ วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานมากขึ้น อายุเฉลี่ยของการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นมีแนวโน้มลดลง โดยทั่วไปเด็กเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จากการสอนโดยพ่อแม่ ครอบครัว จากเพื่อน และสังคม สิ่งแวดล้อมไปตามระดับสติปัญญาและการเปลี่ยนแปลงของตนเองและสิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านหนึ่ง คือ ทักษะคิดของผู้สอนเพศศึกษา เนื่องจากสังคมส่วนใหญ่ รวมทั้งผู้สอนเพศศึกษา มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเรื่องเพศเพราะสังคมคิดว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งที่น่าอาย ไม่ควรเปิดเผย ประกอบกับการสอนเพศศึกษา เป็นสิ่งละเอียดอ่อน ความเชื่อ และค่านิยมของผู้สอนจะมีผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมาก ทำให้ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้สอนเพศศึกษาไม่สะดวกใจในการที่จะสอน กระบวนการเรียนการสอนเพศศึกษาที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ใช้วิธีการบรรยาย เป็นเหตุให้ผู้เรียนไม่ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอนในเรื่องเพศมีน้อย ไม่ทันสมัย ทำให้ไม่น่าสนใจ ไม่กระตุ้นการเรียนรู้ ซึ่งมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาที่มีประสิทธิภาพ เนื้อหาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ยากและซับซ้อนมากประกอบวิธีการสอนของครูอาจไม่เหมาะสมปัญหาการจัดการเรียน เรื่อง เพศศึกษา ของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาจุลฉัตรเกษ (ปราสาท เมืองเฉลิม, 2558) เอกสารและวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พบว่าการใช้ชุดการสอนมาประกอบกับการจัดกิจกรรมด้วยกลุ่มร่วมมือเทคนิค LT แล้วส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน เรื่องเพศศึกษา โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆแต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถที่แตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมน้อยอย่างแท้จริงในการเรียนรู้ และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม โดยเฉพาะการเรียนรู้เทคนิค LT (Learning Together) เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับการสอนวิชาที่มีโจทย์ปัญหา การคำนวณ หรือการฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ การจัดการเรียนรู้ เรื่อง เพศศึกษา ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาจุลฉัตรเกษ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาศรีสะเกษเขต 1 (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2551)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว จึงศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระสุขศึกษา เรื่อง เพศศึกษา โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือLT ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางในการหารูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน และเนื้อหาในบทเรียน ตลอดจนการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ของผู้เรียนให้มีศักยภาพมากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

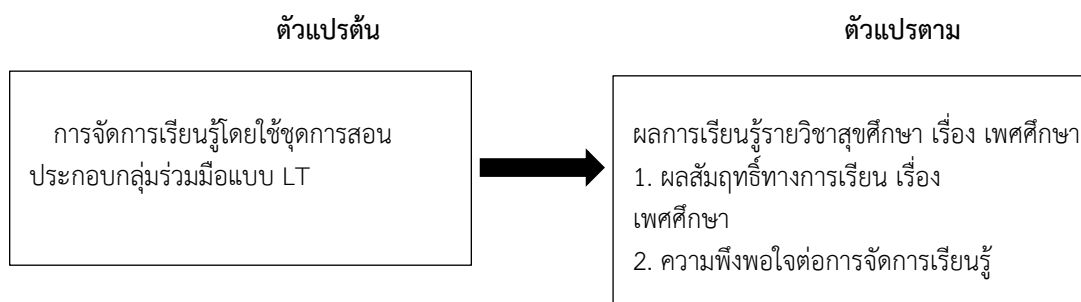
1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระสุขศึกษา เรื่อง เพศศึกษา ของนักศึกษา ชั้นปี ที่ 1 โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องเพศศึกษา โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา เรื่อง เพศศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เพศศึกษา โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาเอกสารและทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการสอนโดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ทำให้ผลการเรียนดีขึ้น โดยเฉพาะในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ดีขึ้น โดยการจัดการเรียนชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ใช้แนวคิดของ Johnson and Johnson ซึ่งแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม ขั้นที่ 2 ขั้นจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 3 ขั้นทำกิจกรรม ขั้นที่ 4 ขั้นทดสอบและตรวจสอบผลงาน ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงาน ผู้วิจัยจึงนำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ โดยเขียนเป็นแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม ดังภาพประกอบ ภาพที่ 1



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาจุลมนิศรีสะเกษสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาศรีสะเกษ เขต 1
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาจุลมนิศรีสะเกษ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 นักศึกษา 20 คน แบ่งสุ่มตามแผนกสาขาซึ่งได้มาโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster sampling)
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เรื่อง เพศศึกษา
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT
 - 2.2.2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ใช้เวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองจำนวน 8 ชั่วโมง

สรุปผลการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เรื่อง เพศศึกษา ของนักศึกษาปีที่ 1 มี ประสิทธิภาพเท่ากับ 81.45/81.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้
2. นักศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT เรื่อง เพศศึกษา มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนโดยการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุดภายในสถานศึกษา ควรส่งเสริม สนับสนุนให้ครูจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้จากการปฏิบัติการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามแนวทาง Active Learning มากกว่าการบรรยาย

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขพลศึกษา เรื่อง เพศศึกษา ของ นักศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. แผนการจัดการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขพลศึกษา เรื่องเพศศึกษา ของนักศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.45/81.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ทั้งนี้ได้ดำเนินการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ คือ ได้ศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2562 เพื่อให้ทราบสาระการเรียนรู้มาตรฐานและตัวชี้วัดโดยวิเคราะห์เนื้อหาได้ ทั้งหมด 4 หน่วยการจัดการเรียนรู้ ศึกษาวัตรกรรมการเรียนรู้แบบ LT วิธีการเขียนแผนการเรียนรู้ตามแนว Backward Design และสร้างแบบประเมินแผนมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยผ่านการดูแลจากอาจารย์ที่ปรึกษาและนักศึกษาชั้นปีได้นำแผน พร้อมแบบประเมินเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบและประเมินจากผู้เชี่ยวชาญและพบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 นำแผนมา ปรับปรุงและนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแล้วนำกลับมาปรับปรุงข้อบกพร่องก่อนจะนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วพบว่ามีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 งานวิจัยสอดคล้อง พินดา ดอกแถมกลาง (2557) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การ พัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (LT) เรื่องความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียนระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน 83.99/84.55 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

2. นักศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสุขศึกษา เรื่อง เพศศึกษา โดยใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือเทคนิค LT มีผลสัมฤทธิ์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากความร่วมมือภายในกลุ่ม เป็นการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์การเรียนรู้ซึ่งกันและกันการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จะเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจและเรียนรู้ ได้เร็วขึ้น ในการเรียนรู้แบบนี้นักเรียนจะต้องทำแบบฝึกหัดเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การให้เพื่อนช่วยสอนเป็นการถ่ายโอนความรู้ซึ่งกัน และกัน ซึ่งวิธีการเรียนรู้ลักษณะนี้ทำให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้มีการระดมความคิดและการตัดสินใจร่วมกัน ทำให้นักเรียน เข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุทัยวรรณ โคกตาทอง (2554) ได้ ทำการศึกษาเรื่องการสำรวจความคิดเห็นของเยาวชนต่อพฤติกรรมทางเพศของเด็กและเยาวชน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ประดับศิลป์ ชากำนัน (2557) ได้ ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง หลักธรรมทาง พระพุทธศาสนา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบหนังสืออ่านเพิ่มเติม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ทราบว่า การพัฒนาชุดการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เรื่อง เพศศึกษา นักศึกษาปีที่ 1 นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมเกิดความภูมิใจในผลงาน สนองความแตกต่างระหว่าง บุคคล ชุดการสอนเป็นส่วนเพิ่มเติมเสริมหนังสือและยังช่วยให้เด็กทำกิจกรรมตามความสามารถของแต่ละบุคคล สิ่งสำคัญเด็กมีเจต คติที่ดีต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขพลศึกษา สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเรียนรู้และแสวงหาการเรียนรู้ด้วย ตนเอง

3. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT เรื่อง เพศศึกษา ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุดความพึงพอใจมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 4.12 ต่ำมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 ปานกลางมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 จากผลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การจัดการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ เป็นวิธีสอนอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยเพื่อนำไปใช้

ครู-อาจารย์สามารถนำแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขพลศึกษา เรื่องเพศศึกษา นักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้ ใช้ชุดการสอนประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LT ที่สร้างขึ้นไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนทุกกลุ่มสาระได้ทันที เพราะ แผนการจัดการเรียนรู้ผ่านการหาประสิทธิภาพเรียบร้อยแล้ว ดังนี้

1. การที่ครูผู้สอนจะนำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค LT ไปใช้ในการจัดการจัดการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพและให้ได้ผลดีมากขึ้น ครูผู้สอนต้องศึกษารูปแบบการสอน วิธีการและขั้นตอนต่าง ๆ อย่างละเอียด ก่อนที่จะนำไปใช้ จริง

2. การปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มย่อย ครูควรชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงคุณค่าบทบาทหน้าที่ของตนเองการให้ความร่วมมือช่วยเหลือกลุ่มของตนเองและการแสดงความคิดเห็นภายในกลุ่ม
3. ครูควรกำหนดเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นให้ชัดเจน เพื่อลดปัญหาในการใช้เวลาเกินกำหนด
4. ครูควรหากิจกรรมที่แปลกใหม่ หลากหลาย ในการทำกิจกรรมของผู้เรียนไม่ควรใช้กิจกรรมซ้ำๆ เดิม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ครูชั้นปีที่ 1 ควรนำแผนและสื่อการสอนที่ผู้ศึกษาพัฒนาขึ้นไปใช้กับนักเรียนอีกครั้งเพื่อยืนยันประสิทธิภาพและประสิทธิผล
2. ควรพัฒนาชุดการสอนในเนื้อหาอื่นชั้นอื่นเพื่อใช้ประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ LTกลุ่มสาระสุขศึกษา
3. ควรพัฒนาชุดการสอนไปใช้ ในกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้วย เช่น วิชาภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาสังคมศึกษา วิชาศาสนาและวัฒนธรรม

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การพัฒนาชุดการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เรื่องเพศศึกษา นักศึกษาปีที่ 1 นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมเกิดความภูมิใจในผลงาน สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ชุดการสอนเป็นส่วนเพิ่มเติมเสริมหนังสือและยังช่วยให้เด็กทำกิจกรรมตามความสามารถของแต่ละบุคคล สิ่งสำคัญเด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขพลศึกษา สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเรียนรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

เอกสารอ้างอิง

- โกวิท คำพิทักษ์. (2547). **เพศวิทยา**. โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา.
- จิตฐิตา ดีเลขและ เจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม. (2564). การศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หน่วย ระบบอวัยวะในร่างกายของเรา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดกิจกรรมในการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (5Es). **วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย**, 3(5). 17-23.
- ประดับศิลป์ ชากำนัน. (2557). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Learning Together :LT ประกอบหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. **ว.มรม. (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)**. 8(2).
- ประสาธ เนืองเฉลิม. (2558). **การเรียนรู้วิทยาศาสตร์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พินิดา ดอกแหมกลาง. (2557). **การพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (LT) เรื่องความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนจริง**. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- รพีภัทร ฐิตอุดมพัฒน์ (2557). การตกpenเหยื่อการคานุขของเด็และเยาวชน: ศึกษากรณีเฉพาะการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ. **วารสารกาสะลองคำ**. 8(2).
- วชิรศักดิ์ มีสวัสดิ์ และเจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม. (2564). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาวิทยาการคำนวณ เรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยใช้การเรียนรู้การสอนตแนวคิด STEM สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 3. **วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย**, 3(6). 16-22.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). **การออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดแบบ Backward Design**. มหาสารคาม. กากะเยียสำนักพิมพ์.
- อุทัยวรรณ โคกตาทอง.(2554). **การสำรวจความคิดเห็นของเยาวชนต่อพฤติกรรมทางเพศเยาวชนในเขตสาธารณสุข ที่ 4 และ 5 กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข**. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

การศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์
เรื่อง เวลาของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo
The study of effect of mathematical exercises subject
on time with Team Pair Solo of Prathom Suksa 4

ศุภรัตน์ พันธิโสภา¹ ผศ.ดร.เจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม² และ ผศ.ดร.ไพฑูรย์ มีกุล³

Suparat Pansopa¹ Asst.Prof.Dr Charoenwit Sompongtham²

and Prof.Dr. Paitoon Meikusu³

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี¹

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี²

อาจารย์ประจำบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี³

Student of Program Curriculum and Instruction, Graduate School, Ratchathani University¹

Thesis Advisor, Faculty of Education, Graduate School, Ratchathani University²

Professor, Graduate School, Ratchathani University³

Email : suparat_mykt@hotmail.com¹

Received January 12, 2022; Revised February 28, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ทักษะการทำงานกลุ่ม และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้กับเกณฑ์ที่กำหนด 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสหราษฎร์รังสฤษดิ์ อำเภอน้ำขุ่น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบฝึกทักษะ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4) แบบประเมินทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ 5) แบบประเมินการทำงานกลุ่ม 6) แบบสอบถามพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test กรณีกลุ่มตัวอย่างเดียว และ t-test กรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการเรียนรู้ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ด้านทักษะการทำงานกลุ่ม และด้านความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : Team Pair Solo, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์, ทักษะการทำงานกลุ่ม, ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

Abstract

The purposes of this study were: 1) to explore the effects of learning by using mathematical exercises subject on time with Team Pair Solo of Prathom Suksa 4, at Ubon Ratchathani Primary Educational Service Area1, 1. To achievement in mathematical, group work skills, and investigate the students' satisfaction learning and criteria. 2) To compare the learning achievement of mathematics learning by using mathematical exercises subject on Time with Team Pair Solo. The sample consisted of 16 students Prathom Suksa 4 Sahathat Samakkhi School, Khueng Nai district. Ubon Ratchathani Primary Educational Service Area 1 in the first semester of 2020 academic year selected by multistage randomization sampling technique, the research tools were: 1) plans of learning, 2) skill exercises, 3) a test of mathematical learning achievement, 4) a form of mathematical process, 5) group work skills and 6) a form of satisfaction evaluation. The collected data were analyzed using Mean, Standard Deviation, Effectiveness Index, t-test (Dependent Samples) and a single sample group.

The results of study were as follows:

1.The results of mathematical learning achievement after using mathematical exercises subject on time with Team Pair Solo was the students' knowledge increased higher than the specified criteria at the level .05 of significance In Mathematical Process Skills, The students gained satisfaction at the level .05 of significance ,The mathematical process skills at the level .05 of significance, The group work skills at the high level 0.05, The students gained satisfaction at the level .05 of significance

2.The results of the compare learning achievement before and after learning of the students in Prathom Suksa 4 who were taught by mathematical exercises subject on time with Team Pair Solo showed that achievement posttest scores were higher than pretest scores at the level .05 of significance.

Keywords: Team Pair Solo, Achievement, Mathematical Process Skills, Group Work Skills, Satisfaction Learning

บทนำ

คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าให้แก่โลกยุคปัจจุบัน โดยที่คนใช้คณิตศาสตร์เป็นพื้นฐานในการคิด พิสูจน์สิ่งที่คิดขึ้นมาทำให้เกิดวิทยาการต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชนอาจกล่าวได้ว่า วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศาสตร์อื่นๆ ล้วนแล้วแต่อาศัยคณิตศาสตร์เป็นพื้นฐานในการสร้างความเจริญก้าวหน้าทั้งสิ้น และจากการศึกษาการจัดการศึกษาของไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน หลักสูตรได้บรรจุวิชาคณิตศาสตร์ไว้ตลอดมา ทั้งนี้เพราะวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดอย่างมีเหตุผลและใช้เหตุผลในการแสดงความคิดอย่างมีระเบียบ ชัดเจนและรัดกุม ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการคิดด้วยตนเอง เสริมสร้างลักษณะหลายอย่างในตัวคน เช่น การสังเกต ความประณีต แม่นยำ การตัดสินใจ มีบทบาทในชีวิตประจำวันและงานอาชีพต่างๆ โดยเฉพาะในทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังจะเห็นได้จากการนำเอาคณิตศาสตร์ไปใช้ในการศึกษา เรื่อง การสำรวจอวกาศ การสร้างดาวเทียม การพยากรณ์ดินฟ้าอากาศ การผลิตกระแสไฟฟ้า และการก่อสร้างอาคารบ้านเรือน เป็นต้น นอกจากนี้คณิตศาสตร์มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาความคิดมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล เป็นระบบระเบียบ มีแบบแผนสามารถวิเคราะห์ปัญหาตัดสินใจ และแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เป็นเครื่องมือในการศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตลอดจนศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง คณิตศาสตร์มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตและช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น มีความสมดุลทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญาและอารมณ์ อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เพื่อให้เยาวชนมีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์ที่เพียงพอ สามารถนำความรู้ ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ที่จำเป็นไปพัฒนา คุณภาพชีวิตให้ดียิ่งขึ้น เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ และเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อ (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 2-3)

การจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ ครูผู้สอนจำเป็นต้องปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับ สติปัญญาและ พัฒนาการของเด็ก ในวัยนั้นๆ การสอนอะไรให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ดังนั้นกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาทักษะทางคณิตศาสตร์ จึงมีความจำเป็นต้องให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ได้แก่ การทำแบบฝึกทักษะ ซึ่งแบบฝึกทักษะที่ดีควรใช้จิตวิทยา ภาษาเหมาะสม ฝึกฝนให้สนุกปลุกความสนใจให้ความหมายต่อชีวิตเหมาะสมกับวัยความสามารถและอาจศึกษาได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังมีการสังเคราะห์งานวิจัย

เกี่ยวกับการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาด้านวิธีการสอนแบบใช้สื่อประเภทชุดฝึก แบบฝึกทักษะ ซึ่งเป็นสื่อที่จัดทำเป็นชุดโดย นำมาใช้กับนักเรียนเพื่อฝึกทักษะการเรียนรู้ครั้งหนึ่งๆ (กรมวิชาการ, 2551, หน้า 15-16)

นอกจากแบบฝึกทักษะที่เป็นตัวช่วยในการเสริมทักษะ ยังมีรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยสนใจ คือ รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ Team Pair Solo เพราะน่าจะเป็นช่องทางที่ส่งเสริมทักษะของผู้เรียนไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพได้ เพื่อให้ นักเรียนมีผลการเรียนรู้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น หากนักเรียนได้รับการฝึกฝน ปรับปรุงแก้ไขความบกพร่อง ผู้วิจัยจึงคิดวิธีการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้คือการสอนแบบร่วมมือ เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขความบกพร่อง กรณีที่ผู้เรียน ทักษะกระบวนการหรือเจตคติคุณลักษณะไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เป็นเปิดโอกาสแก่ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง และตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล อาทิ เช่น ไม่เข้าใจเนื้อหา เรียนช้าไม่ทันเพื่อน เรียนอ่อน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีศักยภาพการเรียนรู้ได้เต็มที่ ทำให้เด็กมีความรู้ความสามารถทางการเรียนยิ่งขึ้น อาจเป็นการสอนรายบุคคลหรือกลุ่มเล็ก จุดเด่นของวิธีการสอนแบบนี้ คือ ทำให้นักเรียนได้ร่วมกัน ทำงานเป็นกลุ่ม ทำงานเป็นคู่ และทำงานเดี่ยว ซึ่งทำให้มีทักษะการทำงานกลุ่ม เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาได้ดี ส่วนข้อจำกัด คือ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบนี้ อาจทำให้ได้รับความร่วมมือจากกลุ่มน้อย เพราะบางคนอาจเอาเปรียบเพื่อนในขณะที่เพื่อนทำงาน

เมื่อพิจารณาวิธีการสอนข้างต้น พบว่า การสอนแบบร่วมมือเป็นการนำเนื้อหาที่เรียนมาสอนนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มเล็ก ซึ่งจะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนหรือให้มีความรู้ความสามารถทางการเรียนยิ่งขึ้น เพื่อให้ นักเรียนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น แบบฝึกทักษะมีจุดเด่น คือ ฝึกให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกหลายๆ สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น เพราะแบบฝึกทักษะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น และยังเปิดโอกาสให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และฝึกทักษะไปพร้อมๆ กับความสนุกสนานในเวลาเดียวกัน การเรียนการสอนแบบร่วมมือ Team Pair Solo มีจุดเด่นคือ ทำให้นักเรียนได้ร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาได้ดี ซึ่งน่าจะมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอน เพราะเป็นแบบฝึกทักษะที่มีความหลากหลายเหมาะสมกันอย่างเป็นระบบ มีความยืดหยุ่น สอดคล้องกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือ Team Pair Solo ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเร้าความสนใจ รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคล โดยนำการสอนแบบฝึกทักษะการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo

เพื่อพัฒนาการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระคณิตศาสตร์ โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมทักษะด้านคณิตศาสตร์ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 โดยคาดหวังว่าจะช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนของนักเรียนให้ดีขึ้น และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา อีกทั้งเป็นการพัฒนาการศึกษาของไทยให้ก้าวหน้าสืบต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ทักษะการทำงานกลุ่ม และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้กับเกณฑ์ที่กำหนด
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน

สมมติฐานการวิจัย

1. การสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. การสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ การศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง เวลา สาระเนื้อหา ประกอบด้วย การเตรียมความพร้อม การบอกระยะเวลาเป็นนาที วินาที การบอกระยะเวลาเป็นนาที่ ชั่วโมง วัน การบอกระยะเวลาเป็นวินาที นาที ชั่วโมง วัน เดือน ปี การเปรียบเทียบระยะเวลา (1) การเปรียบเทียบระยะเวลา (2) การอ่านตารางเวลา (1) การอ่านตารางเวลา (2) โจทย์ปัญหาเวลา (1) โจทย์ปัญหาเวลา (2)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 จำนวน 3,165 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสหธาตุสามัคคี อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) ดังนี้

สุ่มครั้งที่ 1. ดำเนินการสุ่ม 1 กลุ่มเครือข่ายสถานศึกษา จากทั้งหมด 25 เครือข่ายสถานศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ซึ่งสุ่มได้เครือข่ายสถานศึกษาที่ 9 และมีจำนวนโรงเรียนในเครือข่ายทั้งหมด 9 โรงเรียน

สุ่มครั้งที่ 2. ดำเนินการสุ่ม 1 โรงเรียน จากทั้งหมด 9 โรงเรียน ในกลุ่มเครือข่ายที่ 9 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ได้โรงเรียนสหธาตุสามัคคี

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.1 ตัวแปรต้น คือ การเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo

3.2 ตัวแปรตาม คือ ผลการเรียนรู้ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ทักษะการทำงานกลุ่ม และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

4. ระยะเวลาการวิจัย ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ในระหว่างวันที่ 10 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2563 ถึงวันที่ 27 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2563

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 6 ประเภท มีรายละเอียดดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo จำนวน 10 แผน มีคุณภาพด้านความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83 ด้านความถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 5.00 ด้านความสอดคล้องอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83 และด้านความเป็นไปได้ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 5.00

2. แบบฝึกทักษะ เรื่อง เวลา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการจัดการเรียนแบบร่วมมือ Team Pair Solo จำนวน 10 แบบฝึกทักษะ มีคุณภาพด้านความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 5.00 ด้านความถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83 ด้านความสอดคล้องอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.73 และด้านความเป็นไปได้ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีคุณภาพด้านความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ .25 – .75 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .25 – 1.00 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งฉบับเท่ากับ .98

4. แบบประเมินทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo มีคุณภาพด้านความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 ทุกทักษะ และความเหมาะสมของเกณฑ์การให้คะแนน การตัดสินคะแนนและการแปลผล ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ได้ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00

5. แบบประเมินการทำงานกลุ่ม กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo มีคุณภาพด้านการร่วมคิด ร่วมวางแผน ด้านการร่วมปฏิบัติงาน และด้านผลงานของกลุ่ม มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 ทุกทักษะ และความเหมาะสมของเกณฑ์การให้คะแนน การตัดสินคะแนนและการแปลผล ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ได้ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00

6. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo

1.1 ผลการเรียนรู้ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ด้านทักษะการทำงานกลุ่ม และด้านความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.2. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ด้านทักษะการทำงานกลุ่ม และด้านความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม โดยใช้สถิติ t-test กรณีตัวอย่างเดียว

2. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ t-test ในกรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.1 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กรณีก่อนเรียน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ เมื่อทดสอบแล้วพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกรณีหลังเรียน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อทดสอบแล้วพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 ด้านทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ พบว่า นักเรียนมีทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง เมื่อทดสอบแล้วพบว่า นักเรียนมีทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายทักษะ พบว่า นักเรียนมีทักษะการให้เหตุผลอยู่ในระดับสูง และมีทักษะการเชื่อมโยงอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อทดสอบแล้วพบว่า นักเรียนมีทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 ด้านทักษะการทำงานกลุ่ม พบว่า นักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่มค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงเมื่อทดสอบแล้วพบว่า นักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่มสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่ม อยู่ในระดับสูง ทุกแผนการจัดการเรียนรู้ เมื่อทดสอบแล้วพบว่า นักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่มสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 10 แผนการจัดการเรียนรู้

1.4 ด้านความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อทดสอบแล้วพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. การอภิปรายผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการเรียนรู้ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นเป็นเพราะรูปแบบการร่วมมือ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีบทบาททุกขั้นตอนของกิจกรรมทั้ง 3 ขั้น ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นสอน (แยกเป็น ขั้นทำงานเป็นกลุ่ม ขั้นทำงานเป็นคู่ ขั้นทำงานเดี่ยว) และขั้นสรุป รวมทั้งแบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางสามารถนำไปพัฒนาการจัดกระบวนการเรียนรู้ในคณิตศาสตร์ได้ดี และทำให้ผลการเรียนรู้ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกัญญา จันทรแดง (2556) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมแบบร่วมมือ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า การเรียนรู้ทางการเรียนของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมแบบร่วมมือ มีพฤติกรรมในการทำงานร่วมกันอยู่ในระดับดีมาก ความคิดเห็นของนักเรียนเห็นต่อการเรียนการสอนด้วยชุดกิจกรรมแบบร่วมมือ (Team Pair Solo) เรื่อง หินและการเปลี่ยนแปลงของเปลือกโลก อยู่ในระดับดีมาก

1.2 ด้านทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาทักษะ พบว่า นักเรียนมีทักษะการให้เหตุผลอยู่ในระดับสูง และมีทักษะการเชื่อมโยงอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อทดสอบแล้วพบว่า นักเรียนมีทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นเพราะว่า ในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ที่สำคัญต่อการเรียนคณิตศาสตร์ เช่น ทักษะการให้เหตุผล และทักษะการเชื่อมโยงข้อมูลให้เกิดความชำนาญ ในการให้เหตุผลและทักษะการเชื่อมโยงข้อมูล การจำแนกและพัฒนาส่งเสริมให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ และทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน หรือสร้างชิ้นงานที่มีประโยชน์ต่อไป จึงทำให้นักเรียนมีทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์สูงกว่าเกณฑ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยยุทธ ธนทรัพย์วีระ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนมีทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 ด้านทักษะการทำงานกลุ่ม สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่ม อยู่ในระดับสูง ทุกแผนการจัดการเรียนรู้ เมื่อทดสอบแล้วพบว่า นักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่มสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 10 แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเพราะว่าในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละแผนการเรียน ได้ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มทำงานร่วมกันในทุกๆ ครั้งที่สอน จึงทำให้นักเรียนมีทักษะในการทำงานกลุ่ม มีการแสดงความคิดเห็น มีการร่วมคิดร่วมวางแผน มีความร่วมมือในการปฏิบัติงาน ส่งผลให้งานกลุ่มที่ออกมาสมบูรณ์ นอกจากนี้ยังเกิดจากความมั่นใจในความสามารถของตนเอง และความสามารถของสมาชิกภายในกลุ่ม สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือ Team Pair Solo ในขั้นสำรวจและค้นหา ซึ่งเป็นการให้นักเรียนมีความร่วมมือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการร่วมงานกับผู้อื่น และในขั้นการทำงานกลุ่มและการทำงานคู่กันนักเรียนได้เสนอความคิดของตนเองแก่ผู้อื่น จึงเป็นโอกาสที่ได้ยอมรับความคิดเห็นของกันและกัน จากการที่นักเรียนได้ฝึกการร่วมคิดร่วม

แสดงความคิดเห็นในกลุ่มจึงส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่มอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกัญญา จันทรแดง (2556) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมแบบร่วมมือ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการทำงานร่วมกันวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า การเรียนรู้ทางการเรียนของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมแบบร่วมมือ มีพฤติกรรมในการทำงานร่วมกันอยู่ในระดับดีมากความคิดเห็นของนักเรียนเห็นต่อการเรียนการสอนด้วยชุดกิจกรรมแบบร่วมมือ Team Pair Solo เรื่อง หินและการเปลี่ยนแปลงของเปลือกโลก อยู่ในระดับดีมาก

1.4 ด้านความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้รายด้านและรายข้อ พบว่าทุกด้านผ่านเกณฑ์ระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป อยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณารายข้อทุกข้อผ่านเกณฑ์ระดับมากเป็นส่วนใหญ่ เมื่อทดสอบแล้วพบว่า สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ เป็นเพราะการเรียน เรื่อง เวลา มีเนื้อหาความเข้าใจง่าย เหมาะสมและน่าสนใจ การจัดกิจกรรมการเรียนเหมาะสมกับเวลา นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ส่งเสริมการทำงานกลุ่ม การมอบหมายงานเหมาะสม เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม บรรยายภาคในห้องเรียนเพื่อการเรียนการสอน การเรียนเหมาะสมกับเนื้อหาที่มีความน่าสนใจและหลากหลาย การประเมินผลชัดเจนเป็นธรรมและนักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับรายวิชาอื่นและชีวิตประจำวันได้ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีอิสระในการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ได้ลงมือปฏิบัติจริง ได้อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน อาศัยกระบวนการต่างๆ ในการเรียนรู้ นักเรียนมีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่อง เวลา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo อยู่ในระดับพึงพอใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มณฑกานต์ เจริญรัมย์ (2554) ได้ศึกษาการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือ Team Pair Solo ที่มีพื้นฐานคณิตศาสตร์ โดยใช้ผลการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือ Team Pair Solo ที่มีความสามารถพื้นฐานคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย พบว่า หลังการจัดประสบการณ์เด็กมีคะแนนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เด็กมีความพึงพอใจในการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือ Team Pair Solo อยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนโดยใช้ t-test ในกรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา ที่สร้างขึ้นมีการกำหนดพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างชัดเจน มีลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นระบบ มีลำดับต่อเนื่อง สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาเข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีความสำคัญและน่าสนใจทำให้นักเรียนเกิดการใฝ่รู้ และสามารถสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคน โดยมีการศึกษาใบความรู้ประกอบ การทำใบกิจกรรม ทั้งนี้เพื่อเป็นการฝึกทักษะ วิเคราะห์ การสังเกต การทำงานร่วมกัน เรียนรู้วิธีการทำงาน การคิดอย่างมีเหตุผล แล้วการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อิศักดิ์ สิ้นชัย (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว : กรณีศึกษาของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัยนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยนักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้โดยตนเอง จากการลงมือปฏิบัติตามแบบฝึกทักษะ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สามารถทำงานเป็นกลุ่ม แล้วเมื่อศึกษาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสรุปได้ว่า การเรียนรู้คณิตศาสตร์ที่มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกคิดแบบร่วมมือ หาความรู้และลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง จะมีผลทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียนอย่างแท้จริง และส่งผลให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนำเอาความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการวิจัยพบว่าการใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ในกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง เวลา เป็นสิ่งที่ดี กล่าวคือ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองจากการลงมือปฏิบัติกิจกรรม ได้ฝึกคิด ฝึกค้นคว้า ปฏิบัติตนเองจะมีผลทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียนอย่างแท้จริง และส่งผลให้นักเรียนเกิดการพัฒนาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ทักษะการทำงานกลุ่ม และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo นั้นนักเรียนได้ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม คู่ เดี่ยว ได้ฝึกในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ความรับผิดชอบ ทำงานให้ทันส่งตามเวลาและยังส่งผลให้นักเรียนการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สามารถทำงานเป็นกลุ่ม ทำงานเสร็จทันเวลาที่ครูกำหนด

2. ในการนำวิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ไปใช้ในการเรียนการสอนให้กับนักเรียนนั้น ครูจะต้องมีการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ดังนี้

2.1) ด้านตัวผู้สอน การนำวิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ไปใช้ในการเรียนการสอนให้กับนักเรียนนั้น ครูจะต้องมีการศึกษาและทำความเข้าใจในสิ่งต่อไปนี้ ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรมีการศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้ให้เข้าใจ และนำมาใช้ให้ถูกต้องและเกิดประโยชน์ต่อนักเรียนให้มากที่สุด ศึกษาแบบฝึกทักษะ ครูผู้สอนจะต้องศึกษาให้ถูกต้องเกี่ยวกับวิธีการ เนื้อหา จุดประสงค์ได้รูปแบบการใช้ ตลอดจนแนวทางการปฏิบัติของผู้เรียนในการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรคัดเลือกวิธีการสอน และสื่อให้เหมาะสมกับนักเรียน เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอน และศึกษาแบบประเมิน ผู้สอนควรมีการศึกษาแบบประเมินแต่ละชนิดให้เข้าใจจะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

2.2) ด้านตัวนักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถของตน ตลอดจนขั้นตอนต่างๆ ในการปฏิบัติกิจกรรม รวมถึงข้อตกลงต่างๆ ที่มีความจำเป็นเพื่อให้การเรียนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย แล้วการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียน ดังนี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักการและวิธีการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ว่ามีหลักการและวิธีการอย่างไรในการปฏิบัติ ตลอดจนขั้นตอนข้อตกลงต่างๆ ที่มีความจำเป็นในการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยไม่ก่อให้เกิดความสับสนและเสียเวลา ให้นักเรียนเข้าใจและปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้อง นักเรียนมีความพร้อมในการด้านร่างกายและจิตใจ อันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ทักษะการทำงานกลุ่ม และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และการสอนโดยใช้สื่อประสม

2. ควรมีการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เวลา โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และการสอนโดยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบ SICAR

3. ครูควรศึกษาผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การบวกและการลบจำนวนนับที่มากกว่า 100,000 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2551). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนกลุ่มทักษะคณิตศาสตร์ ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชัยยุทธ ธนทรัพย์วิรัช. (2553). ศึกษาการพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ธีรศักดิ์ สิ้นชัย. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว : กรณีศึกษาของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์.
- บัณฑิตา มุลบุตร และเจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม. (2563). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw. วารสารมหาจุฬาทานีปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2(4). 12-19.
- มณฑกานต์ เจียมรัมย์. (2554). ผลการจัดประสบการณ์แบบร่วมมือ (Team Pair Solo) ที่มีต่อความสามารถพื้นฐานคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย. (ระบบออนไลน์) www.kroobannok.com
- วชิรศักดิ์ มีสวัสดิ์ และเจริญวิชัย สมพงษ์ธรรม. (2564). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาวิทยาการคำนวณ เรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยใช้การเรียนรู้การสอนตามแนวคิด STEM สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 3. วารสารมหาจุฬาทานีปริทรรศน์ ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 3(6). 16-22.
- สุกัญญา จันทร์แดง. (2556). ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนแบบร่วมมือ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการทำงานร่วมกันวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ฉบับมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และ วิทยาศาสตร์.
- Apple white, P.B.. (1965). **Organization Behavior**. New York : Random House. Good, C.V. (1973). Dictionary of education (3rd ed.). New York : McGraw – Hill.
- Thorndike, R.L.. & Slavin, R.E. (1995). **Cooperative Learning**. New York : Simon and Schuster.

การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชัน
ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน

The development of a lesson plan for Science and Technology Department in
introductory programming Subjects

on Structure Programming Units of The Grade 12 students

By Using web Application and The Flipped Classroom Approach

สิริชาติ ภิรมย์ตระกูล¹ และ ผศ.ดร.เจริญวิญญู สมพงษ์ธรรม² และ ผศ.ดร.สิทธิพร นิยมศรีสมศักดิ์³

Sirichart Piromtrakool¹ and Asst.Prof.Dr. Charoenwit Sompongdam²

นักศึกษาศาสาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี¹

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชธานี²

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชธานี³

Student of Program Curriculum and Instruction, Graduate School, Ratchathani University¹

Thesis Advisor, Faculty of Education, Graduate School, Ratchathani University²

Thesis Co-Advisor, Faculty of Education, Graduate School, Ratchathani University³

Email : sirichart@hotmail.com¹

Received January 14, 2022; Revised March 02, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านก่อนเรียนและหลังเรียน 4) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเดชอุดม จำนวน 2 ห้องเรียน เครื่องมือในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชัน ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน 2) เว็บแอปพลิเคชันการเรียนรู้ตามรูปแบบห้องเรียนกลับด้าน 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลการวิจัยพบว่า

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เว็บ แอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.10/80.63 ซึ่งสูงกว่าตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และดัชนีประสิทธิผลมีค่าเท่ากับ 0.6886 คิดเป็นร้อยละ 68.86 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านสูงกว่าก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนรูปแบบปกติต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ห้องเรียนกลับด้าน, เว็บแอปพลิเคชัน

Abstract

The objectives of this study were to 1) To develop a learning lesson plan for Science and Technology Department in introductory programming Subjects on Structure Programming Units of The Grade 12 students By Using web application and the flipped classroom approach that was effective according to the criteria 80/80 2) to study the effectiveness index of the lesson plan 3) to compare learning achievement of students between before and after study 4) to compare learning achievement students learning with web application and flipped classroom approach with those learning by conventional instruction. The sample group was 12th grade students of Detudom school 2 classrooms. Research instruments were 1) the lesson plan based on Th e Web application and flipped classroom approach 2) web application based on the flipped classroom approach and 3) a learning achievement test

The research results were as flowing, 1) the efficiency index of the lesson plan based on Th e Web application and flipped classroom approach was equal to 82.10/80.63 which is in accordance with the 80/80 criteria and the effectiveness index was equal to 0.6886 of 68.86 percent. the learning achievements of students learning with web application and flipped classroom approach between before and after learning were significantly different at the .05 level and the learning achievements of students learning with web application and flipped classroom approach had higher learning achievement of students learning by conventional instruction were significantly different at the .05

Keyword : Flipped Classroom, Web Application

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ระบุแนวทางการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการ ศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียน มีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และมาตรา 24 ระบุว่าจัดการการเรียนรู้ ดำเนินการดังต่อไปนี้ จัดเนื้อหา สาระและ กิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็นทำเป็น ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียน อาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ และจัดการเรียนรู้ ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ (กระทรวงศึกษาธิการ,2542)

ศตวรรษที่ 21 ถือเป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยี ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและวิถีการทำงาน ทำให้ทรัพยากรมนุษย์ ต้องปรับตัวและยกระดับ สมรรถนะของตน เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนสามารถเป็นกำลังสำคัญของการขับเคลื่อนประเทศ หรือพัฒนาประเทศให้ก้าวสู่การเป็นประเทศโลก วงการศึกษาที่นำเทคโนโลยีเหล่านี้ มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนและการบริหารจัดการ การนำเอาเทคโนโลยี เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เป็นการเพิ่มพูน ประสิทธิภาพทางการเรียนรู้แก่ผู้เรียนและในสภาพปัจจุบันการเรียนการสอนก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ได้ ครูจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การสอนของตนเอง ต้องยอมรับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น จึงต้องเรียนรู้เทคโนโลยีต่าง ๆ แล้ววิเคราะห์ความเป็นไปได้ ใช้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ให้เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียนที่มีความพร้อมในระดับหนึ่งครูควรต้องพัฒนาตนเองเพื่อพัฒนาผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม และยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อนำพาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ ดำรงตนอยู่ได้อย่างมีความสุขเมื่อสังคมโลกได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการนำเทคโนโลยีมาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันครูในศตวรรษที่ 21 (ภาสกร และคณะ,2558) เมื่อสังคมโลกเปลี่ยนไป ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้จากโรงเรียนเพียงแห่งเดียว แต่สามารถเรียนรู้ได้จากแหล่ง เรียนรู้ภายนอกที่เป็นสังคมรอบตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอินเทอร์เน็ต การเข้าถึงความรู้ได้โดยง่ายทำให้ความรู้เดิมของนักเรียนของนักเรียนแต่ละคนค่อนข้างแตกต่างกัน เพราะนักเรียนสามารถค้นหาความรู้ได้ด้วยตัวเองอยู่ที่ใครจะกระตือรือร้นในการแสวงหา มากกว่ากัน เมื่อเป็นเช่นนี้ครูควร ตรวจสอบความรู้เดิมของนักเรียนแต่ละคนและพยายามแก้ไขความรู้ที่ผิด เพื่อความรู้ที่ผิดๆ จะไม่ติดตัวเขาไป (วิจารณ์ พานิช, 2556)

การจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child Center Learning) คือรูปแบบ การจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ผ่านสื่อและวิธีการ จัดการเรียนรู้ที่หลากหลายตามความสนใจของผู้เรียน โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุนและ อำนวยความสะดวก ซึ่งต่างจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ทั่วไปที่เน้นให้ เด็กศึกษาหา ความรู้จากการ สอนของครูโดยตรง แนวทางการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้เกิดขึ้น จากความเชื่อพื้นฐานที่ว่า ผู้เรียนทุกคน สามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาได้ตามของตัวตัวเอง แต่แตกต่างกันที่ความต้องการ ความสนใจ และความถนัดรวมไปถึงทักษะต่าง ๆ ดังนั้นการจัดการศึกษาจึงไม่ควรที่จะเป็นไปในแนวทางเดียว ควรมีความหลากหลายและตอบสนองได้กับเด็กทุกกลุ่ม และครูต้องทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก จัดหาสื่อและวัสดุ คอยสนับสนุนและแนะนำแนวทางที่เหมาะสม รวมไปถึงการหา จังหวะสอดแทรกเนื้อหาที่ต้องการสื่อลงไปในกิจกรรมของเด็กอย่างชาญฉลาด และการมีสื่อ เทคโนโลยีที่หลากหลายในห้องเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถหยิบใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตามความสนใจของตัวเองได้ เป็นต้น (นรรชต์, 2561)

ห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนแนวใหม่ สอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้ถูกพัฒนาขึ้น บทเรียนที่ถูกสร้างขึ้นโดยผ่านการส่งต่อบน โลกอินเทอร์เน็ตที่ใช้เป็นสื่อกลางระหว่างครูผู้สอนและผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้เวลา ในชั้นเรียนในการเรียนเนื้อหาวิชา แต่ใช้เวลาที่เหมาะสมและเกิดคุณค่ามากกว่านั้น โดยเรียน เนื้อหาวิชาความรู้ที่บ้าน และทำการบ้านที่โรงเรียน (วิจารณ์ พานิช, 2556) การเรียนการสอนแบบ ห้องเรียนกลับด้านจะช่วยให้นักเรียนที่ไม่ได้เข้าชั้นเรียนหรือนักเรียนที่ต้องการทำความเข้าใจเนื้อหาหลังการเรียนในชั้นเรียนสามารถทบทวนกลับมาศึกษาได้อีก ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ ทุกเวลา เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดนักเรียนสามารถดูซ้ำ หรือหยุดวิดีโอแล้วหาความรู้เพิ่มเติม หรือจดสิ่งที่ไม่เข้าใจมาถามครูหรือเพื่อนในชั้นเรียน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนด้วยกันมากขึ้น อีกทั้งการทำการบ้านในชั้นเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ แสดงความคิดเห็น โดยมีครูคอยตั้งคำถามกระตุ้นทำให้นักเรียนได้ฝึกคิดในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งจะ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหานั้นได้ดีขึ้น (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2560)

การจัดการศึกษาปัจจุบันได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อความหลากหลายในการ เรียนรู้ของผู้เรียน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ตอบสนองตามความแตกต่างของผู้เรียน การสอนจึงไม่จำเป็นต้องอยู่ในห้องเรียนอีกต่อไป อินเทอร์เน็ตจึงเป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนรู้ และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตด้วย การจัดการเรียนการสอนแบบอีเลิร์นนิ่ง เป็นการใช้องค์ความรู้บนอินเทอร์เน็ตในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ใกล้เคียงกับในห้องเรียนปกติ โดยอีเลิร์นนิ่งจะอยู่ในรูปแบบระบบบริหารการเรียนการสอนบนเว็บ (Learning Management System: LMS) หรือใน รูปแบบเว็บแอปพลิเคชัน เป็นการเรียนแบบผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วย ตนเองตามความต้องการ ในสถานที่และเวลาใดก็ได้ (ฐาปนีย์ ธรรมเมธา, 2557) ดังนั้นการใช้เว็บแอปพลิเคชัน จึงทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองทุกที่ ทุกเวลา และ สามารถติดต่อสื่อสารและเปลี่ยนเรียนรู้กันได้นั้นจึงสอดคล้องกับกระบวนการจัดการเรียนการสอน แบบกรณีศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนศึกษาเรื่องหรือหัวข้อที่ตั้งขึ้น และตอบประเด็นคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น แล้วนำคำตอบและเหตุผลที่มาของคำตอบนั้นมาใช้เป็นข้อมูลในการอภิปราย โดยสามารถใช้เครื่องมือต่าง ๆ ของเว็บแอปพลิเคชันมาร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน และผู้สอนก็สามารถติดตามกิจกรรมผลงาน ของผู้เรียน หรือให้คำปรึกษาและแนะนำผู้เรียนได้

สภาพปัจจุบันครูต้องมีภาระงานที่ต้องทำนอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอน ครูต้อง ทำหลายอย่างในโรงเรียนซึ่งเป็นเรื่องที่เหนื่อย มีงานที่ให้งานมากมายเกินความจำเป็นซึ่งเป็น ความจริงอย่างหนึ่งที่สะท้อนจากครูในโรงเรียนคือทุกเรื่องในโรงเรียนสำคัญหมดไม่น้อยไปกว่าเรื่อง การสอนแปลว่าทุกกิจกรรมเร่งด่วนสามารถแทรกแทนการสอนหนังสือได้เสมอ โดยเฉพาะงานธุรการต่าง ๆ ที่ครูมักจะถูกเรียกไปทำหรือกระทั่งประชุมต่าง ๆ ที่ทำให้ต้องงดสอน ไปก่อนครูถูก ดึงเวลาออกไปจากการสอนจึงเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนตกต่ำลงบวกเนื้อหาที่ เยอะครูต้องสอนหนักส่งผลให้นักเรียนต้องเรียนมากขึ้นเนื่องจากการตัดสินใจคุณภาพของการเรียนมา จากผลสอบที่ทางรัฐบาลจัด ครูผู้สอนจึงต้องพยายามสอนเนื้อหาให้เข้มข้น เพื่อให้ นักเรียน สามารถ นำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการสอบทำให้นักเรียนต้องใช้เวลาเรียนในห้องเรียนมากตามเนื้อหาไปด้วย บางรายวิชาเวลาเรียนก็ไม่เพียงพอ ซึ่งจะเห็นได้จากผลการสำรวจของ UNESCO ที่ นักเรียน ไทยใช้เวลา เรียนในห้องเรียนเฉลี่ย มากกว่าประเทศเพื่อนบ้าน (องอาจ, 2561)

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจึงศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนการสอนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน จึงอาจช่วยแก้ไขปัญหานักเรียนเช่น การเรียนไม่ทันเพื่อน การไม่เข้าใจเนื้อหา และเป็นการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางรวมทั้งแก้ไขปัญหานักเรียนที่มีภาระงานอื่นเข้ามาแทรกการสอน

พร้อมทั้งตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีอันจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพ ในการจัดการเรียนการสอนให้มีความทันสมัยสอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน สูงกว่าก่อนการทดลอง
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกหน่วยที่ใช้ในการวิจัย คือ คำสั่งควบคุมการ ทำงานของโปรแกรม ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้
 - 3.1 การเขียนโปรแกรมแบบลำดับ
 - 3.2 การเขียนโปรแกรมแบบมีทางเลือก
 - 3.3 การเขียนโปรแกรมแบบวนซ้ำ
2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเดชอุดม อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 29 จำนวน 547 คน
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเดชอุดม จำนวน 2 ห้องเรียน ในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2563 โดยการเลือกแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ซึ่งมีเหตุผลประกอบคือ มีจำนวนนักเรียนต่อห้องที่เพียงพอต่อการทดลอง และนักเรียนมีความพร้อมทางด้านเทคโนโลยีที่จำเป็นต้องใช้ในการเรียนรู้ตามรูปแบบห้องเรียนกลับด้าน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น คือ

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ ห้องเรียนกลับด้านเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น

2. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3.2 ตัวแปรตาม คือ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของ โปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยคือ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2563 (กรกฎาคม 2563 - ตุลาคม 2563)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านตามเกณฑ์ $E1/E2 = 80/80$

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรมรายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม ก่อนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านโดยใช้สถิติ t -test (dependent) ในการวิเคราะห์

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติโดยใช้สถิติ t -test (independent) ในการวิเคราะห์

สรุปผลการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บ แอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.10/80.63 ซึ่งสูงกว่าตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรมรายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านมีค่าเท่ากับ 0.6886 หมายความว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 68.86

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านสูงกว่าก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บ แอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.10/80.63 ซึ่งสูงกว่าตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะว่าแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บ แอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านที่พัฒนาขึ้น เป็นการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางประกอบกับการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการจัดการเรียนการสอน ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ในทุกที่ไม่จำกัดเพียงแคในห้องเรียน จึงเป็นเรื่องง่ายที่นักเรียนสามารถศึกษาเรื่องเดิมซ้ำ ๆ ได้จนกว่าจะเกิดความเข้าใจในบทเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของธีระพงษ์ กระการด (2560) ที่พบว่าประสิทธิภาพบทเรียนออนไลน์ในลักษณะห้องเรียนกลับด้านและเสมือนจริงของนักเรียน ปวช. 2/1 การบัญชี มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.80 /82.06

2. ดัชนีประสิทธิผลของของแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน มีค่าเท่ากับ 0.6886 หมายความว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 68.86 ทั้งนี้เพราะรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีรูปแบบการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบและมีแบบแผนชัดเจน โดยการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดลงมือการปฏิบัติจริงในชั้นเรียน และเมื่อเกิดปัญหาหรือไม่เข้าใจสามารถสอบถามครูผู้สอนได้ทันที สอดคล้องกับอูรสา พรหมทา และคณะ(2560) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับ บทเรียนบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ ได้ศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับบทเรียนบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิผลการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับบทเรียนบนเครือข่ายสังคมออนไลน์เท่ากับ 0.72

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้อยู่โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านสูงกว่าก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในตั้งคำถาม สรุปและอภิปรายผลการเรียนร่วมกันทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนผลการเรียนรู้และการเข้าใจในเนื้อหาที่ถูกต้อง สอดคล้องกับศิริพล แสนบุญส่ง (2560) ที่พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านโดยใช้เทคโนโลยีคลาวด์ รายวิชาคอมพิวเตอร์สำหรับครูของนักศึกษาปริญญาตรีพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถสรุปได้ว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ธนภรณ์ กาญจนพันธ์ (2559) ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยาของนักเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับทาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชีววิทยา หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กรวรรณ สืบสม และคณะ (2560) พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped classroom) ผ่านห้องเรียนออนไลน์ Google classroom พบว่าจากการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนระหว่างเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิชาภา บุรีกาญจน์ (2556) ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้วิชาสุขศึกษาโดยใช้แนวคิดแบบห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อความรับผิดชอบและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษาของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้อยู่โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนรู้อยู่ในรูปแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากแผนการเรียนรู้ที่พัฒนามุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญการศึกษาเนื้อหาของรายวิชาไม่จำกัดหรือสถานที่ขึ้นอยู่กับความสะดวกของผู้เรียนเอง ทำให้เอื้อต่อการศึกษาเนื้อหาใหม่หรือทบทวนเนื้อหาเดิมได้ตลอดเวลา โดยนักเรียนเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตนเอง และนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมต่อความสามารถของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับ นิชาภา บุรีกาญจน์ (2556) ที่ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้วิชาสุขศึกษาโดยใช้แนวคิดแบบห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อความรับผิดชอบและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรับผิดชอบและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษาของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ Marlowe (2012) ได้

ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับ ด้านกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนและความเครียด ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีความเครียดลดลงเมื่อเทียบ กับชั้นเรียนอื่น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอบย่อยพบว่ามีพัฒนาการสูงขึ้น ส่วนคะแนนของ การสอบนั้นมีความแตกต่างทางสถิติ ในภาพรวมทั้งหมดผู้เรียนมีความพึงพอใจกับวิธีการเรียนแบบ ห้องเรียนกลับด้าน และเห็นถึงประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายของตนเอง และสามารถค้นคว้าตามความสนใจของผู้เรียนได้ในเชิงลึก

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้าน แก้ไขปัญหาของนักเรียนเช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่อยู่ในระดับต่ำ การเรียนไม่ทันเพื่อน การไม่เข้าใจเนื้อหา และเป็นการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนแต่ละคนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมตามความสามารถของนักเรียนแต่ละคน พร้อมทั้งตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีอันจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพ ในการจัดการเรียนการสอนให้มีความทันสมัยสอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เรื่องคำสั่งควบคุมการทำงานของโปรแกรม รายวิชาการเขียนโปรแกรมเบื้องต้น ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เว็บแอปพลิเคชันร่วมกับการจัดการเรียนรู้ห้องเรียนกลับด้านครั้งนี้สามารถสรุปเป็นประเด็นสำคัญออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

- 1) ต้องสำรวจความพร้อมด้านเทคโนโลยีของนักเรียน เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบนี้คอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตมีส่วนสำคัญอย่างมากที่จะทำให้การจัดการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี
- 2) ก่อนเรียนควรแนะนำกระบวนการ ขั้นตอน วิธีการเรียนรู้ในแบบห้องเรียนกลับด้านให้เข้าใจต่อกัน เนื่องจากการเรียนห้องเรียนกลับด้านมีลักษณะตรงกันข้ามกับการเรียนแบบปกติที่นักเรียนคุ้นชินกันมา
- 3) เนื่องจากการใช้รูปแบบการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านทำให้มีเวลาทำกิจกรรมในชั้นเรียนเพิ่มขึ้นเพราะลดเวลาในขั้นตอนการสอนลงไป คุณครูควรต้องออกแบบกิจกรรมอื่น ๆ ในชั้นเพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนให้ดีขึ้น เพิ่มความน่าสนใจและลดความน่าเบื่อของเวลาทำแบบฝึกหัด
- 4) คุณครูต้องมั่นติดตามผลการทำงานผลการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อให้ความมั่นใจว่านักเรียนมีความรับผิดชอบและทำตามงานที่ได้รับมอบให้ไปจริง ๆ
- 5) วิดีทัศน์ควรมีรูปแบบที่น่าสนใจและคุณครูควรที่จะจัดทำเอง เพื่อเพิ่มความสนใจในการเรียนในชั้นเรียนให้กับนักเรียนและเป็นการทำให้นักเรียนคุ้นชินการตัวคุณครู

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรศึกษาผลของแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความรับผิดชอบ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การทำงานเป็นทีม เป็นต้น
- 2) ควรศึกษาผลการวิจัยในรายวิจัยอื่น ๆ หรือในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อให้สามารถขยายผลงานวิจัยไปสู่บริบทที่กว้างขึ้น

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 .

www.bic.moe.go.th/images/stories/5Porobor._2542pdf.pdf

กาญจนาพันธ์ และณัฐวิทย์. (2557). ผลการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยาการ
กำกับตนเอง และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ระดับปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

กิริติ ยศยิ่งยง. (2552). องค์การแห่งนวัตกรรม แนวคิด และกระบวนการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

ชนากานต์ โสจยะพันธ์. (2558). การพัฒนารูปแบบห้องเรียนกลับด้านด้วยวิธีการเรียนแบบกลุ่มสืบสอบออนไลน์เพื่อ
เสริมสร้างความสามารถในการเรียนรู้เป็นทีมสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. (วิทยานิพนธ์ระดับ
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนิสรา เมธภัทรหิรัญ. (2560). ห้องเรียนกลับด้าน(Flipped Classroom) กับการสอนคณิตศาสตร์. นิตยสาร สสวท,
46(209), 20-22.

ชวลิต ชูกำแพง. (2553). การวิจัยหลักสูตรและการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ฐานิตา ลิ้มวงศ์ และ ยุพาภรณ์ แสงฤทธิ์(2562). ห้องเรียนกลับด้าน: การเรียนรู้แนวใหม่สำหรับศตวรรษที่ 21. Mahidol R2R e-
Journal, 6(2). r2r.mahidol.ac.th/Publish/doi/6_2/2562_6_2_2.pdf

จิตติธิดา ดีเลขและ เจริญวิทย์ สมพงษ์ธรรม. (2564). การศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
หน่วย ระบายอวัยวะในร่างกายของเรา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดกิจกรรมในการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้
(5Es). วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 มกราคม – มิถุนายน 2565, 3(5). 17-23.

นรรักษ์ ฝันเชียร. (2561). การจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child Center Learning).

www.truelookpanya.com/blog/content/68591/-teaartedu-teaart-teaarttea-

วชิรศักดิ์ มีสวัสดิ์ และเจริญวิทย์ สมพงษ์ธรรม. (2564). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาวิทยาการคำนวณ เรื่องเทคโนโลยี
สารสนเทศ โดยใช้การเรียนการสอนตามแนวคิด STEM สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองเม็ก
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 3. วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปีที่ 4 ฉบับที่ 7 มกราคม – มิถุนายน 2565,
3(6). 16-
22.

วิจารณ์ พานิช. (2556). การสร้างการเรียนรู้สู่ศตวรรษที่ 21, นนทบุรี: มูลนิธิสยามกัมมาจล.

อรุสา พรหมทา และ สมชาย วงศา. (2561). ผลการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับ บทเรียนบน
เครือข่ายสังคมออนไลน์ รายวิชาความเป็นครู. วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม, 8(3), 34 – 42.

การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน
สาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะ
ประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw

Learning Management Plan Development on Chinese Vocabularies Titled “Things
Surrounding Me” by Using
Skill Practice through Jigsaw Cooperative Learning for Prathomsuksa 3, Chinese Language
Department

ศนิตา อาร์จอสนีย์¹ ผศ.ดร.เจริญวิญญู สมพงษ์ธรรม², รศ.ดร.จรรยา คุณมี³ และ ดร.วรรณกร ศรีรอด⁴
Suerat Siriso¹, Asst.Prof.Dr. Charoenwit Sompongdam²,
Assoc. Prof. Dr. Jaroon koonmee³ and Dr. Wannakorn Srirod⁴
นักศึกษาสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี¹
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชธานี²
อาจารย์ประจำบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชธานี^{3,4}
Student of Program Curriculum and Instruction, Graduate School, Ratchathani University¹
Thesis Advisor, Faculty of Education, Graduate School, Ratchathani University²
Professor, Graduate School, Ratchathani University^{3,4}
Email : sanitajin@gmail.com¹

Received January 16, 2022; Revised March 04, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ตามเกณฑ์ 80/80 2) หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนาฉิมวิทยานุสรณ์ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวนนักเรียน 26 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด ได้แก่ 1) แผนจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน มีคุณภาพในระดับมาก 2) แบบฝึกทักษะ จำนวน 5 ชุด มีคุณภาพในระดับมากที่สุด 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.98 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ กรณีกกลุ่มตัวอย่างเดียว และสถิติที่ กรณีกกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 81.33/82.05 ซึ่งถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะ มีค่าดัชนีประสิทธิผล (EI) เท่ากับ 66.78 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้, คำศัพท์ภาษาจีน, แบบฝึกทักษะ, กลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to find the efficiency of Learning Management Plan on Chinese Vocabularies Titled “Things Surrounding Me” by Using Skill Practice through Jigsaw Cooperative Learning for Prathomsuksa 3, Chinese Language Department according to the criteria 80/80, 2) to find the effectiveness index

of Learning Management Plan and 3) to compare the learning achievement, between pre-test scores and post-test scores. The sample were 26 persons of Prathomsuksa 3 Students, Wanitnukul School under Office of the Private Education Commission which were obtained by The samples were selected by simple random sampling and used the classroom as a randomization. There are 3 types of research tools, namely . There are 3 types of research tools, namely 1) 5 plans of learning management. The evaluation result of the learning management plan was at the high level, 2) 5 sets of Exercise Packages. The evaluation result of the Exercise Package was at the highest level. and 3) achievement test was reliable at 0.98. This research analyzed the data by finding the percentage, average, standard deviation, the statistics in the case of one sample t-test and the statistics in the case of dependent sample t-test.

The findings can be summarized as follows:

Learning Management Plan on Chinese Vocabularies Titled “Things Surrounding Me” by Using Skill Practice through Jigsaw Cooperative Learning for Prathomsuksa 3, Chinese Language Department was efficient (E1/E2), = $81.33/82.05$, regarded higher than the standard level $80/80$, The effectiveness index of Exercise Packages was $EI = 66.78$, and The students who studied with Exercise Packages had higher learning efficiency of post-test than pre-test which was significantly different at 0.05

Keywords: Learning Management Plan Development, Chinese Vocabularies, Skill Practice, Jigsaw Cooperative Learning

บทนำ

สังคมโลกในศตวรรษที่ 21 ได้เห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศชัดเจนมากขึ้นๆ ควบคู่ความสำคัญของไอซีที เพราะทั้งสองสิ่งนี้เป็นเครื่องมือสำคัญของโลกาภิวัตน์สำหรับเข้าถึงองค์ความรู้ของโลก รวมทั้งการเข้าถึง และร่วมมือกันของผู้คนต่างชาติต่างวัฒนธรรม การรวมกลุ่มประเทศเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและแลกเปลี่ยนความร่วมมือระหว่างประเทศ นอกจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลจะมีบทบาทสำคัญแล้ว ภาษาอื่นก็มีความสำคัญต่อการสื่อสารเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ จะเพิ่มพูนความสำคัญตามขนาดและอิทธิพลของเศรษฐกิจด้วย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, หน้า ก)

ภาษาจีนเป็นอีกภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญมาก ซึ่งรัฐบาลไทยได้กำหนดให้ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศภาษาที่สองสำหรับคนไทย ดังนั้นในปัจจุบันจึงมีการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนภายในโรงเรียนเป็นจำนวนมาก บางโรงเรียนเปิดสอนเป็นชมรม บางโรงเรียนเปิดสอนเป็นรายวิชาเพิ่มเติม บางโรงเรียนมีการบรรจุภาษาจีนอยู่ในหลักสูตรการศึกษาของโรงเรียน และมีการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ (พรทิพย์ ปริญญา, 2558, หน้า 3) ในการเรียนภาษาจีนนั้น องค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ การเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ ได้รับ ฟังและสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับทุกทักษะของการเรียนภาษา ซึ่งภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้สื่อความถึงความรู้สึกนึกคิดถึงความต้องการ การมีความรู้ ซึ่งความสามารถใช้คำศัพท์ของบุคคลคนหนึ่ง ถือเป็นปัจจัยหลักที่จะบ่งบอกว่า บุคคลนั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใดคำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้และเพิ่มพูนอยู่เสมอ (รัฐพร ศิริพันธ์, 2561, หน้า 107)

โรงเรียนวณิชยกุล สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน อีกทั้งยังเห็นถึงประโยชน์ในการได้ใช้ภาษาจีนในอนาคตข้างหน้า จึงได้จัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 หลังจากการจัดให้มีการเรียนการสอน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนยังอยู่ในระดับที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข ผู้เรียนยังขาดสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเอกสาร แบบเรียน ที่ใช้ประกอบการเรียนที่ให้ผู้เรียนใช้วิจัย สื่อการเรียนการสอนก็ยังมีอยู่น้อยมาก ข้อมูลต่างๆ ที่จะสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนในห้องสมุดของสถานศึกษามีน้อยมากเมื่อเทียบกับรายวิชาอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนจึงเห็นความสำคัญ และตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจึงต้องการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนเพื่อสร้างความสนใจในการเรียนภาษาจีนแก่ผู้เรียน

จากการศึกษาแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้อีกแบบหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งที่เป็นส่วนเสริมสำหรับให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจ อีกทั้งเป็นการช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในวิชานั้นๆ ได้ดีขึ้น เพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้ว มาฝึกให้เกิดความเข้าใจ

ยิ่งขึ้น และยังศึกษางานวิจัยของ นฤพล สติรวัฒน์กุล (2560, หน้า 87-88) ได้ศึกษาวิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีน โดยใช้แผ่นภาพการ์ตูน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบึงบัว กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนโดยใช้แผ่นภาพการ์ตูนมีคุณภาพในระดับดีมากและมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.01/83.11 และ 2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาจีนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสุชาติ ทองแดง (2561) ที่ทำการศึกษาค้นคว้าเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) กับการสอนตามคู่มือครูผู้สอน โรงเรียนอนุบาลสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเรียนรู้ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) สูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) สูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับ ภูเทพ ประภากร (2561) ที่ได้ศึกษาการนำรูปแบบการเรียนการสอนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์มาประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง 2 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีนที่ศึกษาเรื่องคำกริยาวิเศษณ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาที่เรียนเรื่องคำกริยาวิเศษณ์ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 แสดงว่าการกระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาเรื่องคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น เห็นได้ชัดเจนจากผลการทดสอบ หลังเรียนที่นักศึกษาผ่านเกณฑ์การทดสอบคิดเป็นร้อยละ 100 2) ด้านความพึงพอใจของนักศึกษาที่มี ต่อรูปแบบการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.33) แสดงว่าเทคนิคจิ๊กซอว์ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้น ร่วมมือกันและรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ส่งผลให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้นได้อีกด้วย

จากงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือแบบจิ๊กซอว์ (Jigsaw) ประกอบแบบฝึกทักษะด้านต่างๆมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน ดังนั้นจึงสนใจที่จะนำแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw มาใช้ในการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) เรื่องรอบตัวของฉัน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สาระการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สาระการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

สาระที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีรายละเอียดดังนี้

เรื่องที่ 1 我的家庭 (ครอบครัวของฉัน)

เรื่องที่ 2 职业 (อาชีพ)

เรื่องที่ 3 数字 (ตัวเลข)

เรื่องที่ 4 我的身体 (ร่างกายของฉัน)

เรื่องที่ 5 年/月/日 (วัน เดือน ปี)

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวณิชยกุล สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวนนักเรียน 150 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนวณิชยกุล สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวนนักเรียน 26 คนได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง
2. แบบฝึกทักษะเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 ชุด
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw โดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw (ดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index))
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ใช้สูตร t-test (Dependent Samples)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 81.33/82.05 ซึ่งถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

2.ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw มีค่าดัชนีประสิทธิผล (EI) เท่ากับ 66.78

3.นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 81.33/82.05 ซึ่งถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้หมายความว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 26 คน สามารถทำคะแนนหรือตอบคำถามในแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ในกิจกรรมระหว่างเรียนรวมทั้ง 5 ชุด คิดเป็นร้อยละ 81.33 และสามารถทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.05 ทั้งนี้เป็นเพราะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) พ.ศ. 2551 รวมถึงหลักสูตรสถานศึกษา และวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนจะกำหนดหน่วยการเรียนรู้ ขอบข่ายเนื้อหาย่อยและจุดประสงค์การเรียนรู้ของการเรียน จึงทำให้เนื้อหาของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้นในครั้งนี้ มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ เนื้อหามีการเรียงลำดับความยากง่าย และที่สำคัญก่อนนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบและนำไปทดลองหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมก่อนปรับปรุงแก้ไขและนำไปใช้จริง จึงทำให้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นในครั้งนี้ มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับนฤมล สติวพัฒน์กุล (2560, หน้า 87-88) ได้ศึกษาวิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนโดยใช้แผนภาพการ์ตูน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบึงบัว กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนโดยใช้แผนภาพการ์ตูนมีคุณภาพในระดับดีมากและมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.01/83.11 และ 2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาจีนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ ชุน สิญญ (2559, หน้า 76) ได้ทำการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญมหาวิทยาลัยบูรพา ที่สร้างขึ้น มีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม $E_1/E_2 = 80.54/92.04$ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญมหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก

2.ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw มีค่าดัชนีประสิทธิผล (EI) เท่ากับ 66.78 หมายความว่า หลังจากการเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw แล้ว นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 66.78 ซึ่งสอดคล้องกับสากล ไกรมย์ (2561, หน้า 577-578) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าการใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง หลักการใช้ภาษาไทย โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบจิ๊กซอว์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ เรื่อง หลักการใช้ภาษาไทย โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบจิ๊กซอว์ (Jigsaw) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.22/80.83 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่อง หลักการใช้ภาษาไทยโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบจิ๊กซอว์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่อง หลักการใช้ภาษาไทย โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบจิ๊กซอว์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 0.5158 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 51.58 และ 4) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่อง หลักการใช้ภาษาไทย โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบจิ๊กซอว์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับ 4.31 คือ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ Lowrey (2001, p. 817-A) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียน

ระดับ 1 ถึง 3 จำนวน 87 คนผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะ มีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึก มากกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกและนักเรียนทำแบบทดสอบหลังจากฝึกทักษะแล้วได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.5 นั่นคือแบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือช่วยให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

3.นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เนื่องมาจาก มีขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มต้นจากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แล้วผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษา ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อกำหนดกิจกรรม และจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw จึงทำให้น้อกหากิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คำสั่ง คำชี้แจงในการใช้วัตกรรมการเรียนรู้สำหรับครูและสำหรับนักเรียน มีบทบาทและรายละเอียดชัดเจน เนื้อหาไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป นอกจากนี้สื่อการเรียนรู้และการวัดผลประเมินผลมีความหลากหลาย ในบางชั่วโมงของการเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการทำกิจกรรมด้วยตนเอง จึงทำให้นักเรียนรู้สึกมีความสุขกับการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ในครั้งนี้ สามารถทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับ สุชาติา ทองแดง (2561) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) กับการสอนตามคู่มือครูผู้สอน โรงเรียนอนุบาลสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเรียนรู้ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) สูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) สูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับภูเทพ ประภากร (2561) ได้ศึกษาการนำรูปแบบการเรียนการสอนด้วยเทคนิคจิกซอร์มาประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง 2 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีนที่ศึกษาเรื่องคำกริยาวิเศษณ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาที่เรียนเรื่องคำกริยาวิเศษณ์ ด้วย เทคนิคจิกซอร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 แสดงว่ากระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคจิกซอร์มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาเรื่องคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น เห็นได้ชัดเจนจากผลการทดสอบหลังเรียนที่นักศึกษาผ่านเกณฑ์การทดสอบคิดเป็นร้อยละ 100 2) ด้านความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคจิกซอร์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.33) แสดงว่าเทคนิค จิกซอร์ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้น ร่วมมือกันและรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ส่งผลให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้นได้อีกด้วย

ดังนั้น จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพราะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน โดยนักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ทุกขั้นตอนอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพในการพัฒนาด้านคำศัพท์ภาษาจีน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ส่งผลให้นักเรียนรักในการเรียน คำศัพท์ภาษาจีน สารการเรียนรู้ภาษาจีน และเรียนรู้อย่างมีความสุข จึงเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1.ข้อเสนอแนะนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การนำแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ไปใช้ ครูผู้สอนควรศึกษาขั้นตอนและเทคนิคการจัดกิจกรรมให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของนักเรียน

1.2 ครูผู้สอนต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้ดีพร้อมที่จะอำนวยความสะดวกให้กับนักเรียน รวมทั้งต้องชี้แจงทำความเข้าใจให้นักเรียนเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองในระหว่างการจัดการเรียนรู้ เลือกหัวข้อและเนื้อหาสาระตามที่สนใจ แต่ต้องอยู่ในขอบเขตของเนื้อหา จึงจะทำให้การเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เรื่องรอบตัวของฉัน สารการเรียนรู้ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

1.3 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรตรวจสอบการเรียนรู้โดยการตอบคำถามของนักเรียนในการใช้ทักษะอ่านจับใจความ และแจ้งให้นักเรียนทราบผลการตรวจในชั่วโมงต่อไป เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความเพียรพยายามในการเรียนรู้จากกิจกรรมถัดไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) โดยเฉพาะเนื้อหาที่เข้าใจยากหรือเนื้อหาที่เป็นปัญหาต่อการเรียนการสอนในกลุ่มทักษะภาษาจีนในแต่ละระดับชั้น เพื่อนำไปทดลองหาประสิทธิภาพ

2.2 ควรมีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะทักษะด้านภาษา ในหน่วยการเรียนรู้อื่นหรือในระดับชั้นอื่นๆ

2.3 ควรมีการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะในสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw ในหน่วยการเรียนรู้อื่นหรือในระดับชั้นอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- กนกลักษณ์ ดวงศรี และเจริญวิทย์ สมพงษ์ธรรม. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยเทคนิค STAD โดยใช้กิจกรรมเกม และแผ่นภาพการ์ตูน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) เรื่องภาษาจีนขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4. วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2(4). 20-27.
- ขุน ลีณ.(2559).การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน.ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นฤชล สติวัฒน์กุล.(2560). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนโดยใช้แผ่นภาพการ์ตูน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนวัดบึงบัวกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- บัณฑิตา มุลบุตร และเจริญวิทย์ สมพงษ์ธรรม. (2563). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกลุ่มร่วมมือแบบ Jigsaw. วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2(4). 12-19.
- พรทิพย์ ปรีวาฑิต.(2558).ผลของการใช้บทเรียน Augmented Reality Code เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีนพื้นฐาน สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3โรงเรียนเทศบาล 2 วัดตานีนรสโมสร.วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา.สงขลา:มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ภูเทพ ประภากร.(2561). ศึกษาการนำรูปแบบการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนกลางเรื่องคำกริยาวิเศษณ์ด้วยเทคนิค จิ๊กซอว์. รายงานการวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- รัฐพร ศิริพันธ์.(2561).แนวทางการเตรียมความพร้อมและวิธีการเรียนสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาจีน. Princess of Naradhiwas University Journal of Humanities and Social Sciences, 5(1), 103-112.
- สากล โกรัมย์. (2561). ผลการใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง หลักการใช้ภาษาไทย โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบจิ๊กซอว์ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3.รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ proceeding NIRC2019 มหาวิทยาลัย ราชภัฏบุรีรัมย์.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2556).สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กระทรวงศึกษาธิการ. ตัวชี้วัดและสาระ การเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ สกสศ. ลาดพร้าว.
- สุชาดา ทองแดง. (2561).การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) กับการสอน ตามคู่มือครูผู้สอน โรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- Lowrey, Elenor Bloydwyn Lane. (2001). The effects of four skills and practice time unit on the decoding performances of students with specific learning disabilities [CD-ROM]. Abstract form: Pro Quest.

การพัฒนาการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ โดยใช้
ชุดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
THE LEARNING DEVELOPMENT OF THE PRINCIPLES OF VISUAL ARTS
CREATION BY USING A SET OF LEARNING,
ART DEPARTMENT MATAYOMSUKSA 1

* เขมจิรา บุญทวี¹

Khemchira Boontavee¹

ครู, โรงเรียนบ้านม่วงนาดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5¹

Teacher, Ban Muang Nadee School Ubon Ratchathani Primary Educational Service Area District Office 5¹

E-mail : aoonoon.h@gmail.com¹

Received January 28, 2022; Revised March 16, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนและ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนบ้านม่วงนาดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 27 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 เรื่อง มีค่าความเหมาะสมเฉลี่ยตั้งแต่ 3.62 ถึง 5.00 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมอยู่ 5 ระดับ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.56-0.79 และค่า ความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .90 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบค่าที (t-test แบบ Dependent Samples)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 80.10/85.22 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด
2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.7956 หรือคิดเป็น ร้อยละ 79.56
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้เรื่องหลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01
4. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การพัฒนาการเรียนรู้, หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์, ชุดการเรียนรู้

* ครู, โรงเรียนบ้านม่วงนาดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5

ABSTRACT

The purposes of this study were 1) To develop a set of learning of the principles of visual arts creation by a set of learning, art department of Matayomsuksa 1 to have efficiency criterion of 80/80 2) To study the efficiency of learning 3) To compare the students learning achievement before and after the learning 4) To study the students' satisfaction of the learning. The research samples were 27 students of Matayomsuksa 1, at Ban Muang Nadee School, Ubon Ratchathani Primary Educational Service Area Office 5, in the first semester of 2022 academic year, and selected by simple random sampling. The research instruments were 1) A set of learning of the principles of visual arts creation, Matayomsuksa 1. There were three stories. Which means 3.62 - 5.00 2) The learning of achievement test, which means 5 levels 3) The satisfaction questionnaires of the students found that had the discrimination level between 0.56-0.79 and had the reliability at .90. The statistics used for the data analysis were validity, difficulty, discrimination, reliability, percentage, mean, standard deviation, and t-test (Dependent samples).

The research results were as follows

1. The efficiency of the set of learning on the principles of visual arts creation, art department of Matayomsuksa 1, was 80.10/85.22, which was criterion determined as 80/80.
2. The effectiveness index of the set of learning on the principles of visual arts creation of art department of Matayomsuksa 1 students was 0.7956 or 79.56 per cent.
3. The students' achievement after the learning by the principles of visual arts creation of art department was higher than learning before, was significantly at .01 level.
4. The students' satisfaction of the learning by a set of learning of the principles of visual arts creation, art department, as a whole, was at the high level.

Key words: The learning development, The principles of visual arts creation, A set of learning

บทนำ

การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนา ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2563) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมีความรู้และทักษะพื้นฐาน ศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสาระที่ 1 ทัศนศิลป์ ได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รู้และเข้าใจเรื่องทัศนธาตุและหลักการออกแบบและเทคนิคที่หลากหลายในการ สร้างงานทัศนศิลป์ 2 มิติ และ 3 มิติ เพื่อสื่อความหมายและเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างมีคุณภาพ วิเคราะห์รูปแบบเนื้อหาและประเมินคุณค่างานทัศนศิลป์ของตนเองและผู้อื่น สามารถเลือกงานทัศนศิลป์โดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดขึ้นอย่างเหมาะสม สามารถออกแบบรูปภาพ สัญลักษณ์ กราฟิก ในการนำเสนอข้อมูลและมีความรู้ ทักษะที่จำเป็นด้านอาชีพที่เกี่ยวข้องกับงานทัศนศิลป์

จอห์น ดิวอี้ (John Dewey, 1952, อ้างถึงใน เกสร ธิตะจารี, ม.ป.ป., หน้า 1-2) เป็นบุคคลแรกที่ยอมรับว่าศิลปะเป็นวิชาที่ช่วยเสริมสร้างสติปัญญา โดยเชื่อว่าศิลปะมีขั้นตอนของการทำงานหลายขบวนการ หลายกลวิธี ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการทำงานได้ จะต้องได้รับการฝึกฝนจนชำนาญ และมีความสามารถเฉพาะ รวมทั้งมีความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นอิสระรู้จักการแก้ปัญหา และใช้ความคิด และความสามารถอย่างฉลาดจึงจะประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางเอาไว้ นอกจากนั้น จอห์น ดิวอี้ ยังได้แสดงความเห็นว่าประสบการณ์ที่ได้รับจากการสร้างสรรค์งานศิลปะที่มีคุณค่าทางความงามนั้น ย่อมจะช่วยส่งเสริมให้ทั้งผู้สร้างและผู้พบเห็นเกิดปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ด้วย เช่น การประกวดวาดภาพของนักเรียนในวัยต่างๆ การส่งเสริมการเรียนรู้ทางศิลปะให้แก่เด็กจะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ตรง โดยให้นักเรียนมีโอกาสสัมผัสกับสิ่งที่ตนเองสร้างสรรค์ขึ้น ได้ใช้ความสามารถทั้งทางมือ ทางตา และทางด้านความคิด ให้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน และในที่สุดก็จะเกิดมโนทัศน์ทางศิลปะ นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตามขบวนการและกลวิธีของการทำงาน รู้จักแก้ปัญหาในการออกแบบ เพื่อให้เกิดความงดงาม น่าสนใจในผลงาน

นั้น ๆ ความสำเร็จในการทำงานและสามารถช่วยให้เกิดความเชื่อมั่น มีทัศนคติที่ดี และมีแนวความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของตนเอง

ศิลปะสามารถแก้ปัญหาให้แก่เด็กนักเรียนได้ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมหรือสติปัญญา นอกจากนั้นการทำงานทางด้านศิลปะยังฝึกให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเอง รู้จักวางแผนงานมีการพัฒนาการทำงานด้วยตนเองตลอดจนการทำงานกลุ่ม สำหรับการเรียนการสอนศิลปะให้แก่เด็กนักเรียนนั้น นักวิจารณ์ศิลปะชาวอังกฤษ โคลฟ์ เบลล์ (Clive Bell, 1964 อ้างถึงใน สันติ คุณประเสริฐ และสมใจ สิทธิชัย, 2535, หน้า 98-99) กล่าวว่าถ้าจะมองศิลปะขึ้นใดก็ตาม ผู้มองจะต้องตัดความคิดและตัดขาดจากโลกภายนอกให้หมด แล้วปลดปล่อยอารมณ์เข้าสู่โลกของศิลปะ คิมดำ ซาบซึ่งในการรู้ถึงโครงสร้างภายในที่ประกอบขึ้นจากเส้น สี น้ำหนัก ความเข้ม หรือการจัดองค์ประกอบ โดยไม่คำนึงถึงเนื้อหาหรือเรื่องราวใด ๆ ทั้งไม่คำนึงถึงความหมาย ความเหมือน กาลเวลา ไม่มีคำว่าเก่าหรือใหม่และไม่มีการตั้งคำถามถึงความเป็นมาหรือประวัติศาสตร์ หรือศิลปินเป็นผู้สร้างผลงาน เบลล์เชื่อว่า ศิลปินมีความสามารถพิเศษต่างจากคนธรรมดาสามัญ ก็ตรงที่เขาสามารถมองเห็นรูปทรงที่ลงตัวและมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง (significant form) ความสำคัญของผลงานจะไม่คำนึงถึงความเหมือนจริง ความถูกต้อง เนื้อหาของภาพ หรือความรู้สึกของภาพ แต่จะคำนึงถึงการจัดวางเส้น รูปทรง น้ำหนัก ความเข้ม สี และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ประสานสัมพันธ์กันอย่างลงตัว และสมบูรณ์แบบตามวิถีทางของศิลปะนั่นเอง ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนศิลปะศึกษาตามแนวความคิดของ เบลล์ แนวทางในการกำหนดกิจกรรมดังนี้ 1) กิจกรรมศิลปะในชั้นแรก ควรกำหนดให้เด็กได้เรียนรู้ข้อมูลหรือหลักการทางศิลปะ ที่จะนำมาใช้สร้างสรรค์งานศิลปะ เป็นการปูพื้นฐานความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะ 2) กิจกรรมขั้นต่อไปเป็นการกำหนดหัวข้อเนื้อหา ให้เด็กนักเรียนทดลองปฏิบัติ โดยใช้หลักการทางศิลปะได้อย่างอิสระ เด็กนักเรียนที่ไม่เข้าใจหลักของศิลปะอย่างเพียงพอ ก็จะไม่เห็นคุณค่าทางศิลปะ และอาจจะไม่ตั้งใจเรียนและไม่ตั้งใจที่จะสร้างสรรค์งานให้มีคุณค่า ผลที่อาจตามมาคือไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ แต่เนื่องจากการเรียนการสอนศิลปะ ที่มีเนื้อหาค่อนข้างตายตัวแต่เข้าใจและนำไปปฏิบัติได้ยาก จึงทำให้ไม่น่าสนใจ บางครั้งก็ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจในบทเรียนประกอบกับนักเรียนแต่ละคนจะมีความสนใจในด้านศิลปะแตกต่างกัน บางคนที่มีความชอบ มีความสนใจมากก็จะมีความตั้งใจ สามารถรับรู้ได้รวดเร็ว แต่คนที่ไม่ชอบศิลปะนั้นก็รับรู้ได้น้อยกว่าหรือการที่ได้ก็มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนศิลปะที่แตกต่างกัน ทำให้รับรู้ได้แตกต่างกัน (สันติ คุณประเสริฐ และสมใจ สิทธิชัย, 2535: 100-101)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ทัศนศิลป์ โรงเรียนบ้านม่วงนาดี เป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ปรับปรุง 2560 แต่ในส่วนของการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนยังไม่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน จากประสบการณ์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนในรายวิชาศิลปะพบว่า ปัญหาที่สำคัญจากการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนและการประเมินผลรายวิชาศิลปะที่ผ่านมามีครูศิลปะส่วนมากจะใช้วิธีการสอนแบบเดิม ๆ เช่นการสอนแบบบรรยายแบบบอกและสาธิตให้นักเรียนทำตามแบบที่ครูเป็นผู้กำหนดบางครั้งเน้นการสอนให้ฝึกปฏิบัติมากเกินไปยึดครูเป็นตัวตั้งไม่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเดิม ๆ นี้จึงทำให้ไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน จึงต้องหาเทคนิคหรือวิธีการสอนที่สามารถใช้ลดข้อจำกัดของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันทางด้านการปฏิบัติชิ้นงานศิลปะ โดยครูต้องมีความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และลงมือปฏิบัติจริง ไม่จัดการเรียนการสอนในรูปแบบของทฤษฎีเพียงอย่างเดียวแต่ให้ครูผู้สอนเป็นผู้นำทางด้านทักษะเพื่อนำไปสู่ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ดียิ่งขึ้น ซึ่งการแสดงออกอย่างอิสระในงานศิลปะแขนงทัศนศิลป์ของนักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทักษะการสร้างสรรค์และนำเสนอผลงาน ทางทัศนศิลป์จากจินตนาการโดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิค วิธีการของศิลปินในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะ สาระทัศนศิลป์ที่เกิดขึ้นดังกล่าวผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาค้นคว้ารูปแบบและเทคนิคการสอนโดยคำนึงถึงกระบวนการทางทักษะการปฏิบัติชิ้นงานเพื่อลดข้อจำกัดในการเรียนรู้ การสอนแบบเดิมและสร้างรูปแบบการสอนรวมไปถึงหนทางการจัดการเรียนรู้ใหม่ๆ เพื่อลดพฤติกรรมการสอนแบบเดิม ให้นักเรียนได้ฝึกคิด ฝึกปฏิบัติ ฝึกการสร้างสรรค์ชิ้นงานด้วยตนเองอย่างภาคภูมิใจ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ชุดการเรียนรู้ช่วยให้กระบวนการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ เพราะชุดการเรียนรู้ผลิตโดยผู้ที่มีความชำนาญ อาทิเช่นผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้นๆ นักโสตทัศนศึกษา ที่ร่วมกันผลิตและทดลองซ้ำจนแน่ใจว่ามีผลดีจึงนำมาเผยแพร่ ซึ่งชุดการเรียนรู้สามารถลดภาระของครูผู้สอน เพราะผู้สอนจะดำเนินการสอนตามคำแนะนำที่กำหนดไว้ในชุดการเรียนรู้ตามลำดับขั้น แต่ละขั้นจะมีอุปกรณ์กิจกรรม ตลอดจนข้อเสนอแนะไว้ให้พร้อมสามารถนำไปใช้ได้ทันที ครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องทำใหม่ ชุดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้สอนมีความรู้ในแนวเดียวกัน เดิมการสอนที่ผู้สอนหลายคนในวิชาเดียวกัน อาจเกิดความแตกต่างกันในด้านประสิทธิภาพของการสอน ชุด

การเรียนรู้ช่วยให้แก้ปัญหาในเรื่องนี้ได้ ซึ่งชุดการเรียนรู้มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนมีข้อเสนอแนะการฝึกกิจกรรม การใช้สื่อการสอนและข้อทดสอบเพื่อประเมินผลพฤติกรรมผู้เรียนได้อย่างพร้อมมูล (กุศยา แสงเดช, 2545)

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนในรายวิชาทัศนศิลป์ จึงสนใจที่จะพัฒนาการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อมาใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาทัศนศิลป์ และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา การเรียนรู้สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผล ของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เรื่องหลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ค่าดัชนีประสิทธิผล ของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 60 ขึ้นไป
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เรื่องหลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
4. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ อยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาในขอบเขตเนื้อหาการเรียน เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ชุดการเรียนรู้ ดังนี้

1.ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้เวลาในการสอน 3 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 6 ชั่วโมง

2.ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านม่วงนาดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้อง จำนวน 53 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนบ้านม่วงนาดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 27 คน จำนวน 1 ห้อง ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2.2 ความพึงพอใจ

4.ขอบเขตด้านระยะเวลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด ดังนี้

1.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)-หลังเรียน (Post-test) เพื่อประเมินผลทั้งหมดจากการเรียนวิชาทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. แบบวัดความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะจำนวน 1 ชุด 10 ข้อ แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เรื่องหลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้สูตร t-test (Dependent Samples)

4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 80.10/85.22 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด

2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.7956 หรือคิดเป็น ร้อยละ 79.56

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้เรื่องหลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

4. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

1. ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสร้งงานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 80.10/85.22 ซึ่งถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 27 คน สามารถทำคะแนนหรือตอบคำถามใบงานในกิจกรรมระหว่างเรียนรวมทั้ง 3 ชุด มีคะแนนการร่วมกิจกรรมและการนำเสนอผลงาน คิดเป็นร้อยละ 80.10 และสามารถทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 85.22 ทั้งนี้เป็นเพราะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รวมถึงหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านม่วงนาดี ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ก่อนจะกำหนดหน่วยการเรียนรู้ ขอบข่ายเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ของการเรียน จึงทำให้เนื้อหาของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้นในครั้งนี้ มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ เนื้อหา มีการ

เรียงลำดับความยากง่าย และที่สำคัญ ก่อนนำชุดการเรียนรู้ไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยได้นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบ และนำไปทดลองหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมก่อนปรับปรุงแก้ไขและนำไปใช้จริง จึงทำให้ชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นในครั้งนี้ มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับ กาญจนา หิตขนา และคณะ (2564, หน้า 207-208) ได้ศึกษาวิจัยการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สร้างสรรค์งานศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระทัศนศิลป์ ตามรูปแบบการสอนของแฮร์โรว์ร่วมกับแผนผังโน้ตสโนว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนวัดขันเงิน อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ โดยมีค่าประสิทธิภาพ 82.48/82.75

2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.7956 หรือคิดเป็น ร้อยละ 79.56 หมายความว่า หลังจากการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แล้ว นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 79.56 เนื่องจากว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ เข้าใจ ส่งผลให้แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าดัชนีประสิทธิผลสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานสอดคล้องกับ วิโรจน์ แสงดวง (2559) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทัศนธาตุกับการสร้างสรรค์งานศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทัศนธาตุกับการสร้างสรรค์งานศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.6584 คิดเป็นร้อยละ 65.84 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดการเรียนรู้มีขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มต้นจากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระที่ 1 ทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แล้วผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษา ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ เพื่อกำหนดกิจกรรม และจุดประสงค์การเรียนรู้ในชุดการเรียนรู้จึงทำให้นื่องกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คำสั่ง คำชี้แจงในการใช้แบบฝึกทักษะสำหรับครูและสำหรับนักเรียน มีบทบาทและรายละเอียดชัดเจน เนื้อหาไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป นอกจากนี้สื่อการเรียนรู้และการวัดผลประเมินผลมีความหลากหลาย ในบางชั่วโมงของการเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการทำกิจกรรมด้วยตนเอง จึงทำให้นักเรียนรู้สึกมีความสุขกับการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้ สามารถทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของขวัญดา วาหะ (2560) ที่ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ทัศนศิลป์) เรื่อง ทัศนธาตุ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ทัศนศิลป์) เรื่อง ทัศนธาตุ หลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05, S.D. = 0.75$) เนื่องจากกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยชุดการเรียนรู้ เรื่อง หลักการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ที่นำมาใช้นี้ นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ในวิชาชีพและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นุชนารถ สมวาทิ (2560) ได้ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่อง ทัศนธาตุสู่การสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่อง ทัศนธาตุสู่การสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา ควรสร้างชุดการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ รวมทั้งให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาการเสนอเนื้อหาควรกระชับและมีภาพประกอบ ขยายเนื้อหาเพื่อให้การเสนอน่าสนใจมากยิ่งขึ้น และจะต้องศึกษาข้อมูลที่จะเขียนให้ลึกซึ้ง เพื่อให้ได้เนื้อหาที่ถูกต้องสมบูรณ์ อันทำให้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีคุณค่า และมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น
2. ด้านการใช้ภาษา ควรใช้ภาษาที่กระชับเข้าใจง่าย และดึงดูดความสนใจ ซึ่งอาจเป็นภาษาในชีวิตประจำวัน เป็นภาษาที่สื่อเข้าใจง่ายเพื่อให้นักเรียนสนใจ ติดตามเนื้อหาของชุดการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

3. กิจกรรมประกอบบทเรียน ควรมีกิจกรรมที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน มีกิจกรรมที่หลากหลาย มีการใช้คำถามที่ท้าทาย และกระตุ้นให้เกิดการคิดวิเคราะห์ มีลำดับขั้นตอนของกิจกรรมที่เหมาะสม ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

4. ด้านรูปภาพที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาและเป็นปัจจุบัน เพื่อดึงดูดความสนใจ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายสะดวกรวดเร็วขึ้น

5. ด้านคุณประโยชน์ ควรสร้างประกอบการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนให้ได้มากที่สุด โดยเฉพาะการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาและการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

6. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้ ครูควรจะต้องแสดงบทบาทในการเป็นผู้นำความรู้ คอยดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีโอกาสในการศึกษาค้นคว้าความรู้จากชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองให้ได้มากที่สุด

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2553 (ฉบับที่3).

กรุงเทพฯ: บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง 60.

สืบค้นเมื่อ 1 มิถุนายน 2565 จาก <http://www.academic.obec.go.th>

กาญจนา หิตขนา และคณะ. (2564). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สร้างสรรค์งานศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
สาระทัศนศิลป์ ตามรูปแบบการสอนของแอร์โรว์ร่วมกับแผนผังมโนทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียน ชุมชนวัดขันเงิน อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร. วารสารมหาจุฬานาครทรรณ, 8(11). 207-220.

กุศยา แสงเดช. (2545). ชุดการสอนคู่มือครูพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับประถมศึกษา.

กรุงเทพฯ: แม็ค.

เกสร ธิตะจारी. (ม.ป.ป.). ศิลปะชั้นนำ (Introduction to art). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

ขวัญตา วาหะ. (2560). การพัฒนาชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(ทัศนศิลป์) เรื่อง ทัศนธาตุ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4, รายงานการวิจัย. กระบี่:สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่.

จิตติธิดา ดีเลขและ เจริญวิทย์ สมพงษ์ธรรม. (2564). การศึกษาผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
หน่วย ระบบอวัยวะในร่างกายของเรา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดกิจกรรมในการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (5Es).
วารสารมหาจุฬานาครทรรณ ปิทธิรณ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 3(5). 17-23.

นุชนารถ สมวาที. (2560). การพัฒนาชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเรื่องทัศนธาตุสู่การสร้างสรรค์สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. รายงานการวิจัย, คณะศึกษาศาสตร์. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

วชิรศักดิ์ มีสวัสดิ์ และเจริญวิทย์ สมพงษ์ธรรม. (2564). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาการคำนวณ เรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยใช้การเรียนการสอนตามแนวคิด STEM สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 3.
วารสารมหาจุฬานาครทรรณ ปิทธิรณ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 3(6). 16-22.

วิโรจน์ แสงดวง. (2559). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องทัศนธาตุกับการสร้างสรรค์งานศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, รายงานการวิจัย. สกลนคร: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 23

สันติ คุณประเสริฐ และ สมใจ สิทธิชัย. (2535). ศิลปศึกษา-ศึกษาศิลปะครุศิลป์ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หลักการและทฤษฎีการเรียนรู้กับการพัฒนาที่ยั่งยืน

Principles and theories of learning and sustainable development

วีระศักดิ์ บุญญดิษฐ์¹, สุนทร อรุณโณ², จักรธร สุริแสง³ และ พงศ์ศักดิ์ บุญมา⁴

Weerasak Bunyadit¹, Soonthorn Arunno², Chakthorn Surisaeng³ and Pongsak Bunmas⁴

อาจารย์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี¹

รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลบางแก้ว อำเภอลำลูกเกด จังหวัดพัทลุง²

นายกเทศมนตรีเมืองเขารูปช้าง³

ผู้บังคับหมู่งานจราจร สภ.บ่อผุด อำเภอลำลูกเกด จังหวัดสุราษฎร์ธานี⁴

Lecturer, Mahachulalongkornrajavidyalaya University Pattani Sangha College¹

Deputy Director of Bang Kaew Hospital Khao Chaison District Phatthalung Province²

Mayor of Khao Rup Chang³

Traffic Group Commander, Bophut Police Station, Koh Samui District Surat Thani Province⁴

verasak.boo@mcu.ac.th.¹

Received January 18, 2022; Revised March 06, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องหลักการและทฤษฎีการเรียนรู้กับการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นมาของการพัฒนาแนวคิดว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน รู้ถึงความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน ทำให้ทราบถึงแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ เพื่อมีประโยชน์ของการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ ที่มนุษย์และสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ในการพัฒนาที่จะก่อให้เกิดความยั่งยืนนั้น จะพัฒนา ส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ได้ทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพัฒนาการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร ทิศทางการลงทุน ทิศทางการพัฒนา เทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงสถาบันใหม่ ตามเป้าหมายหลักคือ โดยคำนึงถึงความยุติธรรมและมีความสมดุลและความเท่าเทียมกัน เพื่อส่งเสริมให้เกิดความยั่งยืนและทำให้คนทั้งรุ่นปัจจุบันและอนาคตสามารถใช้ทรัพยากรอย่างรู้เข้าใจคุณค่าของธรรมชาติ แวดล้อม ดังนั้นสำหรับประเทศไทยได้พัฒนาประเทศตามกระแสแห่งการพัฒนาโลกเข้าสู่ยุคการพัฒนาที่เป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง โดยกำหนดเป็นนโยบายการบริหารประเทศแบบพัฒนาความเจริญทางเศรษฐกิจให้ถึงมือประชาชนโดยทั่วถึง และกำหนดให้เรื่อง การพัฒนาที่ยั่งยืนนี้เป็นวาระแห่งชาติเพื่อนำไปสู่การยกระดับการดำรงชีวิตอันจะทำให้เกิดความยั่งยืน โดยสนับสนุนให้เปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภคและการผลิตรวมถึงค่านิยมเชิงคุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม ซึ่งเป็นรากฐานของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับส่วนต่างๆ หลายส่วนด้วยกัน คือ ทั้งเศรษฐกิจ สังคมการเมือง การพัฒนา และสิ่งแวดล้อม.

คำสำคัญ: การพัฒนาอย่างยั่งยืน, หลักการแนวคิด

Abstracts

The study of principles and theories of learning and sustainable development is the basis for developing the concept of sustainable development. Know the meaning of sustainable development made aware of the United Nations sustainable development approach to have the benefit of the United Nations sustainable development. The human and human environment in the development that will lead to sustainability. It is not possible to develop any part, causing the need to change the development model, make use of resources. Investment direction of technology development and new institutional change as the main goal is With regard to justice and there is balance and equality to promote sustainability and enable current and future generations to use resources to know the value of the natural environment. So for Thailand the country has developed according to the trend of global development into a truly concrete development era. By defining a policy of managing the country to develop economic prosperity to the public thoroughly. And to define this sustainable

development as a national agenda to lead to a level of living that will lead to sustainability by encouraging changes in consumption patterns and production, including moral values, ethics, culture, which is the foundation of behavior related to various parts many parts, including economy, society, politics, development and environment.

Keywords: Sustainable Development, concept

บทนำ

หลักการและทฤษฎีการเรียนรู้กับการพัฒนาที่ยั่งยืนความเป็นมาของการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ การพัฒนาเศรษฐกิจโลกขององค์การสหประชาชาติเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ที่เริ่มต้นในช่วงปฏิวัติอุตสาหกรรม ในกลางศตวรรษที่ 18 ที่มีรากฐานของการใช้ทุนและเทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นแกนหลักในการผลิต (เสนห์ จามริก, 2534: ความนำ) การพัฒนาระบบเศรษฐกิจจึงเป็นเป้าหมายของการพัฒนาตามหลักการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติที่โดดเด่นที่สุด โดยใช้อุตสาหกรรมนำโลกให้เจริญก้าวหน้าจากการกระตุ้นทุนเศรษฐกิจการเมืองสู่ยุคการค้าเสรี (พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต), 2542: 128) ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของระบบการผลิตขนาดใหญ่ การผลิตภายใต้กรอบความคิดเรื่องวัฒนธรรมอุตสาหกรรมนิยม ซึ่งมีเป้าหมายสร้างกำไรสูงสุด (พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต), 2538: 43) ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ร่ำรวยเฟื่องฟูมากมีเศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็วมากที่สุดในโลกหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง เกิดระบอบอาณานิคมทางเศรษฐกิจขึ้นมาแทนระบบอาณานิคมทางการเมือง ความเจริญพัฒนาของประเทศต่างๆ ในโลกขึ้นอยู่กับอุตสาหกรรม ตัวอย่างประเทศอุตสาหกรรมที่พัฒนาแล้วคือ สหรัฐอเมริกา และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็จัดอยู่ในระบบการค้าที่มีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำพาโลกก้าวเข้าสู่การค้าเสรี (พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต), 2538: 43) เริ่มที่ ข้อตกลงทั่วไปเกี่ยวกับภาษีศุลกากร มีชื่อว่า GATT (General Agreement on Tariffs and Trade) เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2490 (ค.ศ.1947) มีหลักการสำคัญที่จะรวมกลุ่มกันค้าขายกันในประเทศสมาชิกโดยได้รับสิทธิพิเศษที่จะได้รับ การลดหรือตัดทอนภาษีศุลกากรและข้อจำกัดอย่างอื่นๆ อันเป็นอุปสรรคเดิมๆ ทางการค้า GATT ถือว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญมากที่สุดในทำให้เกิดการค้าเสรีมากขึ้น โดยมีการประชุมร่วมกันเรื่อยมาตั้งแต่ พ.ศ. 2490 (ค.ศ.1947) ถึง พ.ศ. 2536 (ค.ศ.1993) จนถึงวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2537 (ค.ศ.1995) GATT สลายตัวพร้อมกับปิดประชุมรอบสุดท้ายอันเป็นการกำเนิดใหม่ขององค์การการค้าโลก หรือ WTO ควบคุมแผนที่ควบคุมการค้าของโลกถึงร้อยละ 90 ของโลก

ระบบเศรษฐกิจของโลกอยู่ในระบบการแข่งขันกันในการค้าแบบกลุ่มจับขั้วแบบการค้าเสรี (Free Trade) ระบบตลาดเสรีระดับโลก (Global free market system หรือ World capitalism) แบบทุนนิยม เป็นเรื่องเอาชนธรรมชาติแท้ของมนุษย์ด้วยวิทยาศาสตร์ทั้งสิ้น จึงหมายความว่าพัฒนาโลกในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมานั้น เป็นการค้าขายหาประโยชน์ในรูปของกำไรมุ่งชวนหาความมั่งคั่งร่ำรวยเคียงคู่กันไปกับการโฆษณาประชาสัมพันธ์เพราะเหตุว่าโลกกำลังพัฒนาความต้องการเสพบริโภค ความสะดวกสบายอย่างที่สุดและไร้ขีดจำกัดเช่นเดียวกันกับนิยามความหมายของเศรษฐศาสตร์และระบบเศรษฐกิจที่มีอุตสาหกรรมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญ องค์การสหประชาชาติใช้วิธีการพัฒนาโลกโดยใช้หลักเศรษฐกิจเป็นแกนนำความเจริญทางอุตสาหกรรมภายใต้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในด้านหนึ่งและขณะเดียวกันพบว่าเกิดผลกระทบต่องานในอีกด้านที่มนุษย์กระทำต่อธรรมชาติแวดล้อมประชาคมประเทศในโลกเริ่มตระหนักว่าขณะที่การพัฒนาเศรษฐกิจทำให้เพิ่มปัญหาสิ่งแวดล้อมได้ทวีความหนักหน่วงไปพร้อมกัน (ดลพัฒน์ ยศธร, 2542: 2) จนกระทั่งทั่วทั้งโลกเกิดวิกฤติการณ์ทางสิ่งแวดล้อมรุนแรงอันได้แก่ ปัญหาการเพิ่มจำนวนประชากรโลก ก่อให้เกิดความร่อยหรอของทรัพยากรธรรมชาติ สารพิษ มลภาวะ เป็นต้น

แนวคิดว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable development)

ความเป็นมาของการพัฒนาที่ยั่งยืน เมื่อประมาณสองร้อยกว่าปีที่ผ่านมานับตั้งแต่ยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมเป็นต้นมาทิศทางการพัฒนาของประเทศต่างๆ ทั่วโลกมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วทุกด้าน จึงทำให้มีการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดในปริมาณมากเพื่อผลิตสินค้าให้ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดเหลือน้อยลงจนใกล้จะหมดไปหรืออยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรมลงจนไม่สามารถสนองความต้องการที่เพิ่มขึ้นอย่างไร้ขีดจำกัด แม้ว่าปรากฏการณ์การพัฒนาดังกล่าวจะนำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้าแต่ในขณะเดียวกันได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตของมนุษย์เกิดความเสื่อมโทรมด้านคุณธรรมจริยธรรม คุณภาพชีวิตของมนุษย์ถูกบั่นทอนลงเรื่อยๆ เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคที่ไม่เหมาะสม ส่งผลให้สังคมโลกต้องตกอยู่ในภาวะ

สังคมมีปัญหาและการพัฒนาที่ยั่งยืน จากสภาพปัญหาที่หลายประเทศทั่วโลกประสบกับภาวะความไม่ยั่งยืนของการพัฒนา ดังกล่าว ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้ทั่วโลกต่างแสวงหาแนวทางการพัฒนาที่คำนึงถึงความเป็นองค์รวมของทุกด้านอย่างสมดุล เพื่อก่อให้เกิดระบบเศรษฐกิจที่พึ่งตนเองได้ สังคมที่ค้ำชูมนุษย์มีคุณภาพชีวิตที่ดีอยู่ดี กินดีควบคู่กันไปกับการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้คงสภาพเดิมและดีขึ้นอย่างยั่งยืน วิกฤตการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นทั่วโลกได้กระตุ้นให้หลายประเทศเกิดความตระหนักที่จะร่วมมือกันแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม และเห็นควรให้มีการจัดการประชุมระดับโลกเพื่อร่วมมือกันพิจารณามาตรการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ประเทศต่างๆ กำลังเผชิญอยู่เป็นครั้งแรกเมื่อพ.ศ. 2515 ซึ่งการประชุมนี้มีชื่อว่า "การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ (United Nations Conference on Human and Environment)" จัดขึ้น ณ กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน จากจุดเริ่มต้นครั้งนี้ ประเทศต่างๆ ทั่วโลกได้ตระหนักถึงวิกฤตการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาแบบมุ่งเน้นด้านเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว จึงหันมาให้ความสนใจกับการพัฒนา รูปแบบใหม่ที่สามารถลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากการพัฒนาได้ อันเป็นที่มาของแนวคิด "การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable development)" ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environment and Development) หรือ คณะกรรมการบริตันท์แลนด์ (Brundtland Commission) โดยที่รายงานของคณะกรรมการบริตันท์แลนด์ (Brundtland Report) ที่เสนอต่อสหประชาชาติในพ.ศ. 2530 เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง ต่อมาในชื่อ "อนาคตของเรา" (Our common future) ต่อจากนั้นองค์การสหประชาชาติได้เรียกร้องให้ทั่วโลกคำนึงถึงผลกระทบของการพัฒนาที่มีต่อสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการใช้ทรัพยากรฟุ่มเฟือยที่ไม่สมดุลกับขีดจำกัดการตอบสนองของธรรมชาติโดยได้จัดประชุมสุดยอดของโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (UN Conference on Environment and Development: UNCED) เมื่อ พ.ศ. 2535 ณ กรุงริโอเดอจาเนโร ประเทศบราซิล ซึ่งเป็นที่มาของแผนแม่บทโลกที่ใช้เป็นกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศไปสู่ความยั่งยืน ในการประชุมครั้งนั้น ประเทศสมาชิกจำนวน 178 ประเทศรวมทั้งประเทศไทยได้ร่วม ลงนามในการปฏิบัติตามแผนแม่บทดังกล่าว ซึ่งอีก 10 ปีต่อมาจึงขยายแนวคิดไปสู่การประชุมสุดยอดระดับโลกว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (World summit on sustainable development) เพื่อกระตุ้นให้ ประเทศต่างๆ หันมาให้ความสนใจกำหนดกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศอย่างองค์รวม มุ่งสู่ดุลยภาพการพัฒนา

การที่องค์การสหประชาชาติได้มีการจัดประชุมสุดยอดในเรื่องของโลก (Earth Summit) ขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2535 นั้น เนื่องมาจากปัญหา สำคัญอันดับแรกของโลกในศตวรรษนี้คือ เรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ปัญหาดังกล่าวได้หยั่งรากลึกพร้อมส่งผลให้เกิดความเสียหายทวีความรุนแรงรุกราม กว้างขวางมากขึ้นเป็นอย่างยิ่ง ด้วยปรากฏตามรายงานของคณะกรรมการโลก ว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (UN Commission on Environment and Development) ที่ได้ประกาศหลักการแห่งสิ่งแวดล้อม และร่างแผนปฏิบัติการตามมติเห็นชอบจากประเทศสมาชิก เรียกว่า Agenda 21 เพื่อดำเนินการให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนขึ้นสำหรับทศวรรษ 1991-1999 และศตวรรษที่ 21 พร้อมกับบัญญัติว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) นี้เป็นเป้าหมายของการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมโลกต่อไป ("Our common future" UN, 1987) การพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติมีความพยายามบรรลุถึงผลสัมฤทธิ์แห่งการพัฒนาโลกของเราอย่างยิ่ง โดยบัญญัติวางแนวทางที่มุ่งเน้น ให้นมนุษย์ปฏิบัติการประนีประนอมกับธรรมชาติและดำเนินชีวิตอย่างมีเศรษฐกิจดี โดยธรรมชาติอยู่ได้ด้วย(พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต), 2543. น.60) และถึงแม้ว่าการพัฒนาของโลกกำลังเดินทางไปสู่เป้าหมายดังกล่าว แต่ปัจจุบันโลกกำลังประสบปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมในขั้นวิกฤติ "Global Warming" เป็นปัญหาที่ต้องยอมรับว่าน่าวิตกที่สุด ณ เวลานี้ ภัยอันตรายแห่งภาวะโลกร้อนได้เกิดขึ้นจริง (คุณากร วาณิชวิรุฬห์, 2550. น. 143) เกิดขึ้นฉับพลัน กลายเป็นวาระเร่งด่วนระดับโลก นั่นก็ย่อมหมายความว่า ทรัพยากรธรรมชาติได้ร่อยหรอลงไปอย่างมากมายมหาศาลแล้ว ซ้ำร้ายการที่ประชากรโลกเพิ่มมากขึ้นเท่าไรก็เป็นผลให้การระบายของเสียให้แก่โลกมากขึ้นเท่านั้น อย่างเช่นก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ มากขึ้นจนมีสภาพก๊าซเรือนกระจกที่หนา มันกลับคืนสู่สภาพแวดล้อมเป็นสาเหตุของความเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างโลกกับดวงอาทิตย์ มีผลให้น้ำในมหาสมุทรมีอุณหภูมิที่อุ่นขึ้นในระดับอันตราย ธารน้ำแข็งทุกแห่งของโลกกำลังละลาย โอโซนเกิดแห่งโหวด้วย CFC สารเคมีที่อยู่ในเครื่องปรับอากาศเครื่องทำ ความเย็นทั้งหลาย ขณะนี้เป็นปัญหาสำคัญเร่งด่วนของมนุษย์บนโลก

แนวคิดเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ได้ถูกนำไปขยายรายละเอียดเพื่อการพัฒนาในมิติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและทรัพยากร ดังนี้ (ทอมสันคอย สวัสดิ์, 2542: 54)

1. มิติทางเศรษฐกิจ เป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างพอเพียงที่จะตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประชากรได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องสามารถจัดความยากจนและเน้นการกระจายโอกาสในการใช้ทรัพยากรเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม ในการนี้ผู้ร่ำรวยจึงต้องช่วยเหลือแบ่งปันผู้ยากจน และประเทศอุตสาหกรรมซึ่งมีฐานะร่ำรวยควรมีส่วนช่วยอย่างจริงจังในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในประเทศที่ยากจนเพราะประเทศที่ยากจนส่วนหนึ่งได้สูญเสียทรัพยากร

ให้แก่ประเทศที่ร่ำรวยไปแล้ว หากคนรวยและประเทศที่ร่ำรวยเพิกเฉยต่อปัญหาของคนยากจน คนยากจนก็จำเป็นต้องต่อสู้ด้วยตนเองเพื่อความอยู่รอดก่อนที่จะคำนึงถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมซึ่งกระทบผู้คนจำนวนมาก และ อาจทำให้ปัญหาสิ่งแวดล้อมทวีความรุนแรงขึ้น จนยากที่จะแก้ไขได้ และการพัฒนาที่ยั่งยืนจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้ประกอบการรวมเอาค่าใช้จ่ายด้านสิ่งแวดล้อมเข้าไว้ในต้นทุนการผลิตด้วย เช่น การผลิตกระแสไฟฟ้า จากน้ำมันหรือถ่านหินจะต้องรวมค่าใช้จ่ายในการกำจัดอากาศเสียและปัญหาความเสื่อมโทรมของสภาพอากาศในบริเวณข้างเคียงไว้ด้วย การผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงานนิวเคลียร์ก็จะต้องรวมเอาค่าใช้จ่ายในการกำจัดกากนิวเคลียร์ซึ่งต้องเก็บรักษาไว้ในที่ปลอดภัยต่อสิ่งมีชีวิตเป็นระยะที่ยาวนานมากเช่น 200 ปีไว้ด้วย ราคาผลผลิตจากไม้ก็จะต้องรวมเอาค่าสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ อันเกิดจากผลของการตัดไม้ทิ้งไว้ด้วย ทั้งนี้ผู้ประกอบการทั้งหลายจะต้องไม่มาอ้างผลทางเศรษฐกิจ เพื่อขอค่าลดหย่อนหรืออภิสิทธิ์อื่นใดด้วย

2. มิติทางสังคม เป็นการพัฒนายั่งยืนจะไม่เป็นไปอย่างยาวนานก็ต่อเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทางประชากรที่สอดคล้องและสมดุลกับการเปลี่ยนแปลงของศักยภาพการผลิตของระบบนิเวศในภูมิภาคนั้นๆ เพื่อการพัฒนายั่งยืนจะต้องสนับสนุนค่านิยมที่มีการส่งเสริมให้ประชากรมีมาตรฐานการบริโภคทรัพยากรที่ไม่ฟุ่มเฟือย และอยู่ในขีดความสามารถของระบบนิเวศนั้นๆ ที่จะรองรับได้รวมทั้งมีการส่งเสริมและพัฒนารูปแบบในการที่จะนำของเสียกลับมาใช้ใหม่ให้เหมาะสมกับความต้องการของสังคมและศักยภาพที่อำนวยประโยชน์ได้ และการพัฒนายั่งยืนควรอยู่บนฐานของความสัมพันธ์ที่ดีและมั่นคง ภายในหน่วยการผลิตแต่ละหน่วย ซึ่งหมายถึงการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่าง นายจ้างกับลูกจ้างทุกระดับ อันจะนำไปสู่การกระจายผลประโยชน์จากการผลิตอย่างเป็นธรรม นอกจากนี้ควรอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้ประกอบการผลิตกับผู้บริโภค อันจะนำไปสู่การผลิตสินค้าที่ปลอดภัยต่อผู้บริโภค และสิ่งแวดล้อมในระดับราคาที่ผู้ผลิตผลิตได้

3. มิติทางด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร เพื่อการพัฒนายั่งยืน เป็นรูปแบบของการใช้ทรัพยากรที่การบำรุงรักษา และอัตราการใช้ทรัพยากรที่อยู่ภายใต้ขอบเขตหรือศักยภาพที่ทรัพยากรนั้น จะคืนกลับสู่สภาพปกติได้ แต่ถ้าเป็นทรัพยากรที่ไม่มีลักษณะการเกิดทดแทนอย่างต่อเนื่อง การใช้ทรัพยากรประเภทเหล่านี้จะต้องคำนึงถึงผลกระทบโดยรวมของการใช้ทรัพยากรนั้นให้มากๆ เพราะอาจทำให้มีการเปลี่ยนแปลงคุณภาพของสสารในระบบนิเวศ และหรือทำให้คนในรุ่นหลังขาดโอกาสในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรนั้น ทางเลือกในกรณีดังกล่าวนี้คือ การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรนั้น หรือ เชลล์อัตราการใช้และพัฒนาเทคโนโลยีในการใช้ทรัพยากรอื่นแทน และทราบถึงการพัฒนายั่งยืนจะต้องมีการพิทักษ์และสงวนรักษาความหลากหลายของพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ในสภาพธรรมชาติไว้เพราะสิ่งมีชีวิตในระบบนิเวศรวมทั้งมนุษย์ด้วย มีวิวัฒนาการร่วมกันมา การสูญหายไปของสิ่งมีชีวิตชนิดใดชนิดหนึ่ง ย่อมส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตที่เหลือรอดจนอาจเป็นเหตุให้มีการสูญหายของสิ่งมีชีวิตอีกหลายๆ ชนิดตามมา แนวความคิดทั้งหลายเหล่านี้ทำให้เห็นความหมายของ การพัฒนายั่งยืน (Sustainable Development) ในมิติต่างๆ ชัดเจนกว้างขวาง เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพชีวิตของมนุษย์ภายใต้การดำรงอยู่ร่วมกันของระบบนิเวศวิทยา การพัฒนายั่งยืนจึงกลายเป็นประเด็นสำคัญของการประชุมโลก และนานาชาติที่ต่างจำเป็นต้องให้ความสนใจและแสดงความรับผิดชอบร่วมกันต่อการพัฒนาประเทศต่างๆ ในโลกแบบที่ผ่านมามากขึ้น

สำหรับประเทศไทยของเราซึ่งขานรับการพัฒนาประเทศตามกระแสแห่งการพัฒนาโลกขององค์การสหประชาชาตินับตั้งแต่ พ.ศ. 2500 ประเทศไทยเข้าสู่ยุคการพัฒนาที่เป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง โดยกำหนดเป็นนโยบายการบริหารประเทศแบบพัฒนาความเจริญทางเศรษฐกิจให้ถึงมือประชาชนโดยทั่วถึง ในฐานะประเทศด้อยพัฒนาในขณะนั้นประเทศของเราก้าวขึ้นมาอยู่ในระดับประเทศกำลังพัฒนา และปัจจุบันประเทศไทยโดยคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 แล้วอีกทั้งกำหนดให้เรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นวาระแห่งชาติ(สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในประเทศเรา เช่น การลดลงของป่าไม้ตลอดจนอุบัติภัยที่มีสาเหตุมาจากการขาดสมดุลทางธรรมชาติแวดล้อม มลภาวะ สภาพวิบัติภัยจากความแห้งแล้ง หรือ อุทกภัยที่เกิดบ่อยครั้ง ขยะจำนวนมากมายมหาศาลเป็นปัญหาสำคัญระดับชาติทำให้เราต้องหยุดคิดประเมินผลของการพัฒนาประเทศที่ผ่านมามานี้ว่าสาเหตุใดกันแน่ที่สำคัญที่สุดของปัญหาสิ่งแวดล้อม(ผู้ชำนาญการเพื่อปรับโครงสร้างบริหารจัดการและองค์กรด้านสิ่งแวดล้อม, 2544. น.23)

กระแสแห่งที่มาของการพัฒนายั่งยืน จึงมาจากสองกระแสหลัก 2 ทาง ดังนี้ กระแสที่ 1 เมื่อปีพ.ศ. 2526 (ค.ศ.1983) องค์การสหประชาชาติ โดยจัดตั้งคณะทำงานชื่อว่า World Commission on Environment and Development แปลว่า คณะกรรมาธิการหรือสมัชชาโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา เป็นหน่วยงานอิสระไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลใดๆ ได้จัด ประชุมครั้งแรกใช้ชื่อว่า การประชุม World Commission on Environment and Development หรือ WCED หรือ ที่รู้จักกันในนาม Brundtland Commission เมื่อตุลาคม พ.ศ. 2527 (ค.ศ. 1984) ต่อจากนั้นคณะกรรมาธิการ ฯ ใช้เวลา 4 ปี จัดทำรายงานออกมาเผยแพร่เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2530 (ค.ศ.1987) ชื่อว่า Our Common Future (อนาคตร่วมกันของเรา) หลังปกพิมพ์อักษรสีแดงว่า “This is The most important document of the decade on the future of the world ” นี่ คือเอกสาร

ที่สำคัญที่สุดแห่ง ทศวรรษว่าด้วยอนาคตของโลก”และเป็นที่มาแห่งการเกิดของคำว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน(กระทรวงการต่างประเทศ) (Sustainable Development) เน้นหลักการพัฒนาสิ่งแวดล้อมเป็น สำคัญ และเป็นที่น่าสังเกตว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนกระแสนี้ได้รับความสนใจและการสนับสนุนให้แพร่หลายมากกว่ากระแสที่ 2(พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต), น.55) และ กระแสที่ 2 องค์การศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งชาติ UNESCO เป็นหน่วยงานชำนาญพิเศษของสหประชาชาติซึ่งก่อตั้งมาเพื่อดูแลเรื่องการพัฒนาต่างๆ ของโลกและเพื่อช่วยเหลือบรรดาประเทศสมาชิกในการแก้ปัญหาที่รุ่มลุ่มสังคมโลก ลักษณะของการดำเนินงานจะเกี่ยวกับเรื่องอุดมคติสันติภาพ จรรยาบรรณ โดยอาศัยเครื่องมือคือ การศึกษา วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม และสื่อสารมวลชน เป็นสำคัญ ได้มีมติประกาศให้ปี พ.ศ. 2531-2540 (ค.ศ.1988-1997) เป็นทศวรรษโลกเพื่อการพัฒนาเชิงวัฒนธรรม(World Decade for Cultural Development) เน้นการพัฒนาในมิติด้านวัฒนธรรมขึ้นมาเป็นแกนกลางของการพัฒนาเน้นความสำคัญกับมนุษย์และวัฒนธรรม ถือว่าคุณค่าของมนุษย์และวัฒนธรรมเป็นแกนกลางในการพัฒนา และพยายามหาความสมดุล ในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ สังคม และการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมคือเน้น การพัฒนาคุณภาพของคนเป็นสำคัญ

ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable development) นั้น เป็นคำที่ใช้กันมากในการพัฒนาประเทศ มีการให้คำนิยามแตกต่างกันไปตามการแปลความของประเทศต่างๆ และได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลายทัศนะ ดังนี้ คำว่ายั่งยืน (Sustainable) เป็นคำที่มาจากภาษาละติน คือ Sustenere ซึ่งหมายถึงการส่งเสริมหรือสนับสนุน (Uphold) โดย Redclift, Micheal กล่าวว่าความยั่งยืนนั้นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือกระบวนการเพื่อสนับสนุน (Uphold)หรือปกป้อง(defended)ความสามารถในการดำรงอยู่

คณะกรรมการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environment and Development [WCED] (1987, p. 43.) หรือที่เรียก ในอีกนามหนึ่งว่าคณะกรรมการบริตันแลนด์ (Brundtland Commission) กล่าวว่าไว้ว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน คือ “การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นการพัฒนาที่สนองต่อความต้องการของคนในรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ทำให้คนรุ่นต่อไปในอนาคตต้องประนีประนอมยอมลดความสามารถของเขาในการที่จะสนองต่อความต้องการของตนเอง” (Sustainable development is development that meets the needs for the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs) ทั้งนี้การพัฒนาที่ยั่งยืนจะต้องทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีระบบสังคมที่เป็น สังคมธรรมรัฐ มีระบบการพัฒนาเศรษฐกิจที่มั่นคง ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากภายนอก มีคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี ประชาชนรู้จักใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า โดยเฉพาะการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อเป็นฐานในการผลิตเพื่อนำไปสู่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (UNESCO-ACEID, 1987.)

องค์การศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหรือ องค์การยูเนสโก (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization: UNESCO) กล่าวว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนหมายถึง การพัฒนาที่สนองความต้องการของประชาชนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ทำให้ประชาชนรุ่นต่อไปในอนาคต ต้องประนีประนอมยอมลดความต้องการของตนเอง” (Sustainable development refers to development that fulfills the current needs of populations without compromising the needs of future generations) และได้ขยายความว่าการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นความเข้าใจกว้างๆ เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางธรรมชาติและเศรษฐศาสตร์ ขณะเดียวกันก็เกี่ยวข้องกับหลักฐานทางวัฒนธรรมที่พร้อมด้วยการยึดถือความเป็นมนุษย์ และด้วยวิธีการ อย่่างไรก็ตามแต่ต้องทำให้เขาตระหนักถึงความสัมพันธ์ของเขากับคนอื่น ๆ รวมทั้ง ขานรับต่อความต้องการจำเป็นตามแนวคิดพื้นฐานใหม่ที่จินตนาการไว้ เพื่อความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนชาวโลกและเพื่อการเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยอันยั่งยืนยาวนานของชีวิตมนุษย์ควรตั้งอยู่บนรากฐานทางวัฒนธรรมที่ยึดถือคุณค่าของความเป็นมนุษย์ด้วย (UNESCO-ACEID, 1997,P. 6-23.)

เรดคลิฟท์ (Redclift,1994,P.17-18.) กล่าวว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) มีข้อควรพิจารณา 2 ประเด็น คือ ประเด็นแรก การพัฒนาที่ยั่งยืน ควรได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นแนวคิด (Concept) อย่างหนึ่งที่เป็นประโยชน์ ประเด็นที่สอง การพัฒนาที่ยั่งยืนก่อให้เกิดความจำเป็นที่ต้องใช้สติปัญญามาก พอๆกับความจำเป็นที่จะต้องใช้ความเห็น หรือความรอบคอบ ในทางการเมืองเพราะ ความคิดเรื่องความยั่งยืนสะท้อนถึงความกังวลในเรื่องเงื่อนไข หรือความจำกัดที่เกี่ยวกับมนุษย์อันเนื่องมาจากการใช้ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งนำไปสู่ความไม่ พอใจของบรรดามวลมนุษย์ทั้งหลาย

บราวน์ (Yomi,1991, P. 3.) กล่าวถึง ความยั่งยืนเป็นความคิดเชิงนิเวศวิทยาพร้อมกับนัยทางเศรษฐกิจ นั่นคือ ความเจริญเติบโตและการกินอยู่ดีของมนุษย์ขึ้นอยู่กับพื้นฐานด้านทรัพยากรธรรมชาติซึ่งส่งเสริมสนับสนุนระบบการดำรงชีวิตของมนุษย์และสังคมที่ยั่งยืน (Sustainable society) ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่กำหนด ระบบเศรษฐกิจและระบบสังคมที่ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและระบบการส่งเสริม สนับสนุนชีวิตได้รับการดูแลรักษาไว้

พระธรรมปิฎก (พระธรรมปิฎก(ป.อ.ปยุตฺโต), 2549: 106) กล่าวว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนคือ การพัฒนาที่มีคุณภาพครบทั้งสามด้าน ประกอบด้วย ชีวิตมนุษย์ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยมีหลักการสำคัญอยู่ที่เพื่อประโยชน์สุขของคนส่วนใหญ่ ลดการเบียดเบียนกัน และ เกื้อกูลต่อกันให้มากขึ้น

ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์, กาญจนา แก้วเทพ และกนกศักดิ์ แก้วเทพ (วิธีใหม่แห่ง การพัฒนาวิถีวิทยาศาสตร์ศึกษาสังคมไทย, 2549) กล่าวว่า แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นแนวความคิดที่ประนีประนอม ระหว่างกลุ่มที่นิยมการพัฒนากับกลุ่มที่นิยมสิ่งแวดล้อม ทั้งโลกที่ร่ำรวยและโลกที่ยากจน ต่างก็มีความพึงพอใจในแนวคิดนี้เนื่องจาก เป็นแนวคิดที่ทำให้การพัฒนา และสิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องที่ไปด้วยกันได้ กล่าวคือ เป็นแนวคิดที่ไม่ได้ปฏิเสธความเจริญก้าวหน้าและมองว่าการขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นสิ่งจำเป็น และสามารถเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องมีการทำลายสิ่งแวดล้อม การพัฒนาที่ยั่งยืนยังหมายถึงยุทธศาสตร์การพัฒนาที่นำเอาทรัพยากรทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติ มนุษย์ การเงิน และทรัพยากรกายภาพ มาจัดการเพื่อก่อให้เกิดความมั่งคั่ง ความอยู่ดีกินดีและความสุขสมบูรณ์ การพัฒนาอย่างยั่งยืนขึ้นอยู่กับการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยสรุปแล้ว คือ การพัฒนาที่อยู่ภายใต้ ชีตจำกัดทางนิเวศ

ชัยยศ อิ่มสุวรรณ์ (การพัฒนารูปแบบการศึกษาชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน, 2543: 2.) กล่าวว่าแนวความคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นยุทธศาสตร์ของการพัฒนาที่ต้องการการจัดทรัพยากรทั้งธรรมชาติและมนุษย์ รวมทั้งทรัพยากรการเงินและวัสดุทั้งปวงให้เป็นไปในทิศทางที่ก่อให้เกิดความมั่งคั่ง และอยู่ดีกินดีโดยไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติเพื่อสงวนไว้สำหรับคนรุ่นหลัง และการที่จะบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งจะเกิดการสมดุลของการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมได้นั้นจะต้องพัฒนาคนให้มีความรู้ ความสามารถมีศักยภาพในการจัดการการพัฒนา

นิตยา กมลวาทินิส (บริบทไทยว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน, 2546: 14.) ได้ให้แนวคิดว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นการ พัฒนาที่ดำเนินไปโดยคำนึงถึงขีดจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการตอบสนองความต้องการในปัจจุบันโดยไม่ส่งผลเสียต่อความต้องการในอนาคต เป็นการพัฒนาที่คำนึงถึงความเป็น “องค์รวม” คือ การกระทำสิ่งใดต้อง คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสิ่งอื่น ๆ ซึ่งการพัฒนาตามแนวคิดนี้ยึดหลักความรอบคอบ และค่อยเป็นค่อยไป รวมทั้งเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนไม่ได้ปฏิเสธ “ระบบเทคโนโลยี” เพียงแต่ต้องคำนึงว่าเทคโนโลยีที่นำมาใช้นั้นเป็นไปในทางสร้างสรรค์หรือทำลาย

ประเทศไทยได้รับแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนมาปรับใช้ตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) รัฐได้เน้นการพัฒนาคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา เน้นการพัฒนาอย่างองค์รวม โดยใช้เศรษฐกิจเป็นเครื่องมือพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนให้ดีขึ้น จนกระทั่งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระยะที่ 9 (พ.ศ. 2545 - 2549) ซึ่งเป็นกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศที่ได้บัญญัติและยึดแนวคิด “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ตาม พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นปรัชญานำทางในการบริหารประเทศ โดยยึดหลักทางสายกลาง มุ่งการพัฒนาที่มีคุณภาพระหว่างมิติทาง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างเกื้อกูลกันสู่การพัฒนาอย่างมีคุณภาพ มั่นคง และยั่งยืน นับเป็นการพัฒนาประเทศอย่างองค์รวม โดยประชาชนที่ส่วนร่วมมุ่งสู่เป้าหมายเดียวกัน คือ การพัฒนาที่ยั่งยืนและความอยู่ดีมีสุขของประชาชนอย่างถาวร

จากนิยามที่กล่าวมาข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า สรุปได้ว่าการพัฒนาที่ยั่งยืน หมายถึงการพัฒนาที่ดำเนิน ไปโดย คำนึงถึงขีดจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการตอบสนองความต้องการในปัจจุบันโดยไม่ส่งผลเสียต่อความต้องการในอนาคต เป็นดำเนินการบนพื้นฐานของการพัฒนาอย่างองค์รวมให้มีความสมดุลอย่างรอบด้าน โดยคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสิ่งอื่นๆ ทุกมิติรอบด้านทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นการพัฒนาที่ไม่ปฏิเสธระบบเทคโนโลยีเพียงแต่ต้องคำนึงว่าเทคโนโลยีที่ นำมาใช้นั้นเป็นไปในทางสร้างสรรค์หรือทำลาย เปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการพัฒนา คำนึงถึงความเป็นองค์รวมในเชิงบูรณาการ โดยพิจารณาผลเชื่อมโยงที่เกิดขึ้นอย่างหลากหลายบนความแตกต่างทางด้านเศรษฐกิจ ที่ต้องคำนึงถึงการพัฒนาตามขีดความสามารถในการแข่งขันบนพื้นฐานทรัพยากรของตนเอง ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ที่ต้องให้ความสำคัญกับการตอบสนองความต้องการของผู้เกี่ยวข้องอย่างสอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม

ยุทธศาสตร์ที่ใช้ในการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ รายงานเรื่อง Our Common Future ของ คณะกรรมาธิการโลกว่าด้วย สิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (1987) ได้กล่าวว่า ความจำเป็นเชิงกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาถูกกำหนดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ตามแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน อันได้แก่ 1) การฟื้นฟูการเจริญเติบโต (Reviving growth) 2) การเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะของการเจริญเติบโต (Changing the growth) 3) การสนองตอบความต้องการพื้นฐานที่จำเป็นในเรื่องของการมีงานทำอาหาร พลังงาน แหล่งน้ำ และสุขภาพอนามัย (Meet essential needs for job, food, energy, water , and sanitation) 4) การเสริมสร้างความเชื่อมั่นในเรื่องระดับความยั่งยืนของประชากร (Ensuring a sustainable level of populations) 5) การอนุรักษ์ และเพิ่มพูน แหล่งทรัพยากร(Conserving and enhancing

the resource base) 6) การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีและการจัดการด้านความเสี่ยง (Reorienting technology and managing risk) และ 7) การรวมประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจไว้ด้วยกันในการตัดสินใจ (Merging environment and economics in decision making)

แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ

แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติที่เริ่มมาจากสมัชชาโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (WCED) มีสาระสำคัญ สรุปได้ (1987) ดังนี้ 1) มีจุดร่วมเดียวกันคือ การมองเห็นปัญหาของการพัฒนาประเทศตาม แนวทางการพัฒนา เศรษฐกิจที่ไม่สมดุลในแต่ละภาคของสังคมโดยรวม 2) แนวทางมาจากแนวคิดที่กล่าวได้ว่า การพัฒนาสมรรถนะของประชาชนและสถาบันต่างๆ เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อม โดยอาศัยมิติทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหากแต่ แนวความคิดขององค์การสหประชาชาติได้รวมมิติทางวัฒนธรรมเข้าไว้ในกิจกรรมการพัฒนาด้วย ฉะนั้นจึงเน้นคุณค่าของมนุษย์และ วัฒนธรรมรวมในกิจกรรมการพัฒนา 3) การพัฒนาที่ยั่งยืนจะไม่เน้นการพัฒนาที่แยกส่วนกันในแต่ละมิติของสังคม ดังนั้น องค์ประกอบต่างๆ ของสังคมจะต้องเข้าร่วมกันพัฒนาสิ่งแวดล้อมของสังคมให้ดำรงต่อเนื่องไปถึงชนรุ่นต่อไปอย่างต่อเนื่องและ ดำเนินการอย่างสม่ำเสมอ 4) การพัฒนาที่ยั่งยืนในส่วนของมิติทางการเมือง ต้องส่งเสริมการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างมี ประสิทธิภาพ 5) ในส่วนของภาคเศรษฐกิจต้องการสำนึกและความตระหนักในคุณค่าของสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมเกี่ยวข้อง กับการค้า การอุตสาหกรรม และ การเงิน ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ ซึ่งจะเป็เช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่ ต้องคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมในลักษณะเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะการ พัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาอุตสาหกรรมฯลฯ จำเป็นต้องคำนึงถึง การคงอยู่ของสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปด้วยโดยตลอด 6) ระบบการบริหารหรือระบบราชการที่มีศักยภาพ มีความยืดหยุ่น สามารถ ตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงตนเองได้ และ 7) การดำเนินการดังกล่าวจะมีประสิทธิภาพได้ต้องใช้บริบทของการศึกษาเป็นเครื่องมือ โดยคำนึงถึงการจัดหลักสูตรทางสิ่งแวดล้อมศึกษา และ ประชาชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมทางการศึกษา และได้รับการเรียนรู้ใน ระดับพื้นฐานอย่างแท้จริง (ดลพัฒน์ ยศธร, 2560: 63)

ประโยชน์ของการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ

ประโยชน์จากการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติมีดังนี้ 1) เกิดแนวความคิดใหม่ที่มีเป้าหมายให้ความสำคัญ ต่อสิ่งแวดล้อมโลกของการพัฒนาเพื่อมุ่ง แก้ไขปรับปรุงการพัฒนาแบบที่เรียกว่า ”ยั่งยืน” ขึ้นมา แทนการพัฒนาแบบเดิมที่มุ่งเน้น พัฒนาเศรษฐกิจด้านเดียว 2) ประโยชน์เชิงโครงสร้างภายนอกขององค์กรโลก มีการสร้างองค์กร เครือข่ายระบบ โครงสร้างใน รูปแบบที่มีขั้นตอนเป็นระเบียบ ระบบที่มีวัตถุประสงค์ชัดเจน และมีการติดต่อระหว่างกันบนความสัมพันธ์ที่ีระหว่างนานา ประเทศในระดับร่วมมือประสานนโยบายต่อกัน 3) เกิดเศรษฐกิจสีเขียวที่เริ่มเน้นการบอกกล่าวเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติอย่างเป็น รูปธรรม ชัดเจนมากขึ้น เพื่อกระตุ้นเตือนในประชากรระมัดระวังในการเสพบริโภคมากขึ้น 4) การพัฒนาที่ยั่งยืนของ UN มีการ ดำเนินการในเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืน ที่ทำให้เกิดความคิด สร้างสรรค์ในการช่วยเหลือธรรมชาติสิ่งแวดล้อมในระดับพื้นฐานที่ กระจายกว้างขวางขึ้น และ 5) ประโยชน์ในทางระบบเศรษฐกิจที่เป็นกลุ่มๆ ทั่วทุกทวีป ด้วยวิธีการ แทรกเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม เช่นส่งเสริมการขายเรื่องอุปโภค บริโภคที่ไม่ทำลายธรรมชาติระบบนิเวศน์หรือต่อสุขอนามัยมากขึ้นเป็นลำดับตาม แนวราบ

สรุปผลการศึกษา

ผลสรุปการศึกษาเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนคือกระบวนการพัฒนาสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองที่อิงวัฒนธรรม ในลักษณะเป็นองค์รวมเป็นการบูรณาการและด้วยความสมดุล ทั้งระหว่างการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พร้อมไปกับการเจริญเติบโตทาง เศรษฐกิจและการพัฒนา เพื่อให้บรรลุตามความต้องการของมนุษย์และเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตทั้งคนรุ่นปัจจุบันและอนาคตด้วย ความยุติธรรม การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ขององค์การสหประชาชาติสรุปได้ 3 ประการดังนี้ 1) บทบาท ขององค์การสหประชาชาติที่มีต่อการพัฒนาโลกหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ตามแนวคิดมุ่งเน้นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจเป็นแกนหลัก ด้วยวิธีการส่งเสริมสนับสนุนงานด้านอุตสาหกรรม ซึ่งใช้วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการพัฒนา เพื่อแก้ไขปัญหา ประชากรโลกที่เพิ่มมากขึ้น แต่มีมาตรฐานแห่งการดำรงชีพอดยากอยากไร้ขาดแคลนอาหาร โดยเฉพาะขาดการศึกษาอันเป็นบ่อ เกิดของการมีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่เสื่อมโทรมอันทำให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บทั้งร่างกายและจิตใจ วนเวียนเป็นวงจรปัญหา 2) การ พัฒนาที่มุ่งเน้นเศรษฐกิจเป็นแกนหลัก ส่งผลดีต่อโลกเฉพาะ ด้านอุตสาหกรรมการผลิตวัตถุดิบอันยความสะดวก และการส่งเสริมให้

มีการบริโภคอย่างมากขึ้นในระดับไม่มีขีดจำกัด ในขณะที่ทรัพยากรในโลกมีจำกัด ดังนั้น การใช้อุตสาหกรรมเป็นตัวชี้วัดความเจริญพัฒนา จึงส่งผลกระทบต่อมนุษย์และธรรมชาติแวดล้อมอย่างต่อเนื่องมากกว่าผลดีด้านเศรษฐกิจ 3)แนวคิดเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืน(Sustainable Development) เป็นเป้าหมาย อันว่าด้วยแนวความคิดและแนวทางการแก้ปัญหาที่เกิดมาจากการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติที่ผิดพลาดบกพร่องไม่ยั่งยืนที่แล้วมา

ดังนั้นการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) นั้น องค์การสหประชาชาติมุ่งหวังให้ประเทศต่างๆ รวมทั้งประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ให้ประชาชนมีความรู้มากขึ้น ได้รับข้อมูลข่าวสารเพิ่มขึ้น มีจริยธรรมมีความรับผิดชอบรู้จักคิดวิเคราะห์และสามารถที่จะเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง การศึกษามีความหมายกว้างขวางถึงการพัฒนาทักษะและความรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ค่านิยมและรูปแบบการดำเนินชีวิต จึงต้องส่งเสริมรัฐให้สนับสนุนการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและถึงรากเหง้า โดยให้คำนึงถึงวัฒนธรรมความเป็นมนุษย์ เพื่อนำไปสู่การศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อนำไปสู่การยกระดับการดำรงชีวิตอันจะทำให้เกิดความยั่งยืน โดยสนับสนุนให้เปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภคและการผลิตรวมถึงค่านิยมเชิงคุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม ซึ่งเป็นรากฐานของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับส่วนต่างๆ หลายส่วนด้วยกัน คือ ทั้งเศรษฐกิจ สังคมการเมือง การพัฒนา และสิ่งแวดล้อม อันได้แก่ มนุษย์และสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ในการพัฒนาที่จะก่อให้เกิดความยั่งยืนนั้น จะพัฒนาส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ได้ทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพัฒนาการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร ทิศทางการลงทุน ทิศทางการพัฒนาเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงสถาบันใหม่ ตามเป้าหมายหลักคือ โดยคำนึงถึงความยุติธรรมและมีความสมดุลและความเท่าเทียมกัน เพื่อส่งเสริมให้เกิดความยั่งยืนและทำให้คนทั้งรุ่นปัจจุบันและอนาคตสามารถใช้ทรัพยากรอย่างรู้เข้าใจคุณค่าของธรรมชาติแวดล้อม

บรรณานุกรม

- เสนห์ จามริก. (2534). **ธนาคารโลกพัฒนาการอิทธิพลและผลกระทบ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บริษัท เอ็ดดิสันเพรสโปรดักส์ จำกัด
- ชัยยศ อิ่มสุวรรณ์. (2543). **การพัฒนาแบบการศึกษาชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดลพัฒน์ ยศธร. (2542). “การนำเสนอรูปแบบการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนแนวพุทธศาสตร์”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทอมสันคอย สวีส์ดี. (2542). “การจะเป็นผู้เชี่ยวชาญการพัฒนาที่ยั่งยืน”. โดย จดหมายจากลอนดอน (นามแฝง), โลกสีเขียว, ฉบับที่ 5 (พฤศจิกายน-ธันวาคม, 2536) : 3-4,
- ดลพัฒน์ ยศธร. (2542). “การนำเสนอรูปแบบการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนแนวพุทธศาสตร์”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา กมลวาทินศา. (2560). **บริบทไทยว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน**. วารสารเศรษฐกิจ และสังคม.
- ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์. กาญจน ก้าวเทพ และกนกศักดิ์ ก้าวเทพ (2549). **วิถีใหม่แห่ง การพัฒนาวิถีวิทยาศาสตร์สังคมไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 4, กรุงเทพมหานคร : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต (2538). **ไอทีภายใต้วัฒนธรรมแห่งปัญญาในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สำนักงานเลขาธิการ คณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ
- _____. (2542). **มองสันติภาพโลกผ่านภูมิหลังอารยธรรมโลกาภิวัตน์**. กรุงเทพมหานคร : นักพิมพ์ บริษัทสหธรรมิก จำกัด
- _____. (2549). **การพัฒนาที่ยั่งยืน**. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิโกลบอลคิมทอง
- World Commission on Environment and Development. (1987). **Our common future**. Oxford. Great Britain: Oxford University Press.
- Brundland Commission. (1987). **Our common future: Report of the world commission on environment and development**. Retrieved from <http://www.un-documents.net/our-common-future.pdf>
- UNESCO-ACEID. (1997). **Educating for a Sustainable Future : A Trans disciplinary Vision for Concerted Action**. Report of the Third UNESCO-ACEID International Conference, Bangkok Thailand. 1997, P. 6-23.
- Redclift, Micheal. (1994). **Sustainable Development : Economic and the Environment**. In M.Redclift and C.Sage (eds), **Strategics for Sustainable Development :Local Agenda for the Southern Hemisphere**. U.K.: John Wiley & Sons Ltd.,1994,P.17-18.

หลักทฤษฎีธรรมมิกัตถประโยชน์กับการแก้ไขปัญหาความยากจนในสังคมไทย Thammikattthana principles for addressing poverty in Thai society.

จักรพงษ์ ธรรมธณภัทร¹, พระสิริปัญญาคุณ², พระครูสุวรรณสุตาลังการ³และพระใบฎีกาไพจิตร รตนญาโณ (คงฉิม)⁴

Chakphong Thammathanaphat¹, Phrasiripanyakun², Phrakru Suwansutalangkan³

and Phra Baidikapaijit Ratanayano (Kongchim)⁴

นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น คณะปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา¹

นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น คณะปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา²

อาจารย์ มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น³

นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น คณะปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา⁴

Doctoral degree students st john's university Faculty of Philosophy and Religion Philosophy and Religion¹

Doctoral degree students st john's university Faculty of Philosophy and Religion Philosophy and Religion²

Instructor john's university³

Doctoral degree students st john's university Faculty of Philosophy and Religion Philosophy and Religion⁴

Chakkapong1735@gmail.com¹

Received January 20, 2022; Revised March 08, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

หลักทฤษฎีธรรมมิกัตถประโยชน์กับการแก้ไขปัญหาความยากจนในสังคมไทยเป็นการศึกษาปัญหาความยากจนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ความหมายปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความยากจน เพื่อเข้าใจถึงหลักทฤษฎีธรรมมิกัตถประโยชน์เพื่อการแก้ไขปัญหาความยากจน เพื่อนำหลักทฤษฎีธรรมมิกัตถประโยชน์เพื่อแก้ไขปัญหาชีวิตของพุทธศาสนิกชนในสังคมไทยปัจจุบัน เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการขาดความเพียร เมื่อจะหลีกเลี่ยงพ้นจากความชั่ววนาประการ สิ่งสำคัญก็คือการระมัดระวังหรือสำรวมรักษากาย วาจา ใจ แม้กระทั่งชีวิตของเรา ไม่ให้หลงไปตามกระแสวัตถุต่างๆ การแก้ปัญหาชีวิตการไม่รู้จักรักษาทรัพย์ อารัขสัมปทา คือการใช้เงินตามหลักธรรมะคนรู้จักทำมาหาเลี้ยงชีพ คนที่จะเรียกได้ว่า รู้จักหา รู้จักใช้ทรัพย์ หรือหาเงินเป็น ใช้เงินเป็น เป็นคนทำมาหากินที่ดี ตั้งตัวสร้างหลักฐานได้ การแก้ปัญหาชีวิตการคบคนพาล ต้องมีกัลยาณมิตรที่ดี

คำสำคัญ : ปัญหาความยากจน. ทฤษฎีธรรมมิกัตถประโยชน์.

Abstract

The principles of the Dhamma Khattha benefit from poverty in Thai society are the study of poverty as a problem that arises in Thai society. Definition of causal factors in poverty; to understand the principles of Dhammaigatthana for the solution of poverty to apply the Dhittathammikattthawit principles to solve the problems of Buddhists' lives in modern Thai society. Because it is about solving the problem of persistence When to turn away from all evil The important thing is to be careful Be careful or focus on your body, speech and mind, even our lives. Not to be lost in the flow of objects The solution to the problem of life, not knowing how to keep wealth, Arak Ksampa, is to use money according to the principles of the acquaintance to make a living. People who will be known to know, find, know, use property Or to earn money, to spend money, be a good living person Set up evidence builder solving the problem of bully dating life there must be a good friend.

Keywords: Poverty problem, Dittadhammikatttha.

บทนำ

ปัญหาความยากจนของประเทศไทยเป็นปัญหาเชิงระบบและโครงสร้างระดับชาติ ที่สั่งสม กันมานานจนเป็นอุปสรรคสำคัญต่อความยั่งยืนของการพัฒนาประเทศ) สลิต ชูชื่น,ออนไลน์, 20 มิถุนายน 2563จึง (นับเป็นปัญหาที่ทุกประเทศทั่วโลกต่างให้ความสำคัญ เนื่องจากความยากจนมีโอกาสดึงดูดให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาครอบครัว ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ตลอดจนปัญหาคุณภาพประชากรและการพัฒนาประเทศ สำหรับประเทศไทย รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยต่างพยายามที่จะแก้ปัญหาความยากจน โดยได้บรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เป็นต้นมา และได้ทุ่มงบประมาณในแต่ละปีเพื่อแก้ปัญหาความยากจนเป็นเงินจำนวนมาก ทั้งนี้เป็นเรื่องยากที่ความยากจนจะหมดไปจากสังคมไทย เนื่องจากยังมีคนยากจนกลุ่มหนึ่งที่ขาดโอกาสที่จะเข้าถึงปัจจัยการผลิตและถูกเอาเปรียบซึ่งจะทำให้คนจนกลุ่มดังกล่าวยังคงวนเวียนอยู่ต่อไป ยังคงมีปัญหาค่าครองชีพสูง รายได้ ความไม่เท่าเทียมกันของคนในสังคม และปัญหาหนี้สิน เป็นต้น) สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, ออนไลน์ (เพราะฉะนั้น ปัญหาความยากจนที่เกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลานาน และมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เพราะความแตกต่างของภาวะเศรษฐกิจของคนจน คนรวย และคนชั้นกลางที่นับวันจะยิ่งมีมากขึ้น ส่งผลให้เกิดความยากลำบากในการดำเนินชีวิตของประชากรที่จัดอยู่ในกลุ่มของคนยากจน และส่งผลเสียหลายต่อประเทศชาติในท้ายที่สุด) ธนพล สราญจิตร,(13 : 2558 ซึ่งการแก้ปัญหาความยากจนเป็นเรื่องที่สำคัญที่ทุกคนในสังคมต้องให้ความร่วมมือกัน เพื่อท้ายที่สุดแล้วผลประโยชน์จะตกสู่ประชาชนทุกคนภายในประเทศชาติในระยะยาวต่อไป

ปัจจัยหลักของความยากจนในทัศนะทางพระพุทธศาสนาได้หมายความว่ามนุษย์ที่ไม่มีปัจจัยสี่เพื่อการดำรงชีวิตนั้นคือ ผู้ที่ยากจน แต่ทัศนะทางพระพุทธศาสนายังหมายรวมถึงความอยากที่เกินขอบเขต เกินความพอดี มีความโลภเป็นฐานของการแสวงหาทรัพยากรให้ได้จำนวนมาก แต่กระนั้น การวิเคราะห์ในความนี้อาจจะไม่รวมไปถึงนัยยะดังกล่าวแต่จะนำหลักของหลักทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์ ซึ่งเป็นหลักธรรมที่เสริมสร้างความสุขในอัตภาพปัจจุบันที่ไม่สร้างความขัดสนในทรัพยากรหรือที่เรียกว่า หัวใจการทำให้คนกลายเป็นเศรษฐีมีความประเสริฐในการแสวงหาปัจจัยมาเกื้อกูลตนเอง ที่สร้างให้ครอบครัวอยู่อย่างไม่ลำบากใดๆ ลดการเบียดเบียนมนุษย์ที่กำลังตกทุกข์ได้ยากเช่นเหมือนกันกับตนเอง เพราะฉะนั้น การไม่เป็นผู้ร่ำรวยไม่ได้แปลว่าผิด แต่จะการใช้ชีวิตจะเกิดความขัดสนเพราะสภาพทางธรรมชาติได้แก่ มนุษย์ผู้นั้นมีความเกียจคร้านการทำงานในการแสวงหาทรัพย์เป็นฐานที่อันตราย (อุทฺธานสัมปทา) การใช้จ่ายทรัพย์ไปโดยสุรุ่ยสุร่าย ไม่รู้จักอดออมทรัพย์ที่หามาได้ (อารักขสัมปทา) การคบเพื่อนที่ไม่ดีจนนำไปสู่สถานที่มั่วสุมทำงานทรัพย์สิน (กัลยาณมิตรตทา) และการใช้ทรัพย์และการใช้ชีวิตเกิดความพอดี ขาดการยับยั้งชั่งในการใช้ทรัพย์สินที่มีอยู่ (สมชีวิตา) ดังนั้น การวิเคราะห์ปัญหาความยากจนผู้เขียนมองว่า การนำหลักทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์ มาเสนอแนวทางมิติการแก้ไขได้ ถึงแม้ว่าจะไม่ร่ำรวยอย่างมหาศาลแต่ก็ไม่ทำให้ชีวิตติดขัดในกระแสแห่งการครองตน ครองครอบครัวของตนเองได้

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความยากจน

ปัญหาความยากจนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไทยที่สั่งสมมานาน เป็นภาวะความขาดแคลนไม่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ในระดับบุคคลส่งผลให้เกิดความทุกข์ยากในการดำเนินชีวิต รวมถึงการขาดโอกาสที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตในหลาย ๆ ด้าน และส่งผลต่อการพัฒนาในระดับประเทศตามมาแต่กระนั้น ปัจจัยที่ส่งผลต่อความยากจนเมื่อสรุปแล้วจะรวมอยู่ในสองปัจจัยหลักได้แก่ ปัจจัยภายในเกี่ยวกับพฤติกรรมชีวิตของผู้นั้นเป็นสำคัญและปัจจัยภายนอก (ธนพล สราญจิตร,2558 : 12)ในขณะที่นักวิชาการทั้งหลายพยายามมองบริบทต่าง ๆ กลับพบปัจจัยที่ส่งผลจากภายนอกดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ หมายถึง การขาดแคลนทรัพยากรสินที่จะก่อให้เกิดรายได้ ไม่ว่าจะเป็นที่ดิน ทุน ทรัพยากรมนุษย์ รวมถึงโอกาสที่จะหาอาชีพที่ทรัพยากรสินเหล่านี้ด้วย ผลก็คือครอบครัวที่ยากจนมักจะต้องเผชิญกับความยากจนถาวร ปัจจัยทางเศรษฐกิจประกอบด้วย

1.1 ขนาดของที่ดินทำกิน จากการศึกษาของธนาคารโลก พบว่า ถ้าให้ประชากรในชนบทมีที่ดินทำกินเพิ่มขึ้น จะสามารถลดโอกาสที่จะตกอยู่ในภาวะ ยากจนได้ประมาณ 0.1% นอกจากนี้ ยังพบว่าลักษณะการถือครองที่ดินมีความสำคัญมาก หากเป็นผู้เช่า (แทนที่จะเป็นเจ้าของที่ดิน) จะเพิ่มโอกาสของการตกอยู่ในภาวะความยากจนถึง 30%

1.2 โอกาสการศึกษา งานของธนาคารโลก พบว่า ครอบครัวที่มีผู้ใหญ่ที่ได้รับการศึกษาจนจบระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นอย่างน้อย ความเสี่ยง ของการตกอยู่ในภาวะความยากจนจะลดลงถึง 66-74% เมื่อเทียบกับครัวเรือนที่ไม่มีการศึกษาเลย และถ้าได้รับการศึกษาไปถึงระดับมหาวิทยาลัย โอกาสจะลดลงไปอีกถึง 90%

1.3 ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ พบว่าภายหลังจากการเกิดวิกฤตเศรษฐกิจในปี 2540 ประเทศไทยมีสัดส่วนประชากรที่จัดว่ายากจนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 6.15 ในปี 2539 เป็นร้อยละ 8.58 ในปี 2542

2. ปัจจัยเชิงโครงสร้างประชากร ซึ่งธนาคารโลก พบว่า ครอบครัวที่มีขนาดใหญ่จะมีโอกาสตกอยู่ในภาวะความยากจนมากกว่าครอบครัวขนาดเล็ก นอกจากนี้ ถ้าครอบครัวมีขนาดเท่ากัน ครอบครัวที่มีสัดส่วนของผู้ใหญ่มากกว่าจะเสี่ยงต่อภาวะความยากจนน้อยกว่า

3. ปัจจัยเชิงภูมิศาสตร์ พบว่า การมีที่พักอาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย จะมีความเสี่ยงต่อความยากจนเพิ่มขึ้นถึง 56% ในขณะที่ถ้าที่พักอาศัยตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โอกาสที่จะตกเป็นคนยากจนจะลดลงถึง 80%

4. เหตุปัจจัยเชิงสังคมและวัฒนธรรม การสำรวจทัศนคติของคนไทย คำถามเริ่มต้นว่า คุณคิดว่าตัวเองเป็นคนจนหรือไม่? ประมาณ 70% คิดว่าตัวเองเป็นคนจน ที่น่าสนใจคือ เมื่อถามต่อว่า ทำไมถึงจน คนที่คิดว่าตัวเองจน ส่วนใหญ่ตอบว่า จนเพราะขาดโอกาส แต่คนที่คิดว่าตัวเองไม่จน ส่วนใหญ่ตอบว่า จนเพราะขี้เกียจ ทัศนคติที่แตกต่างเช่นนี้ทำให้คนจนที่คิดว่าตนเองจนไม่อาจได้รับโอกาสที่ดีพอจากคนที่คิดว่าตนเองไม่จนได้เลย (สมบุรณ์ ศิริประชัย, นิธินันท์ วิศเวศวร และศุภชัย ศรีสุชาติ, 2547 : 96)

นอกจากนี้ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความยากจน เช่น จากความไม่เท่าเทียมกันในความสามารถของบุคคล จากสิ่งของและบริการต่าง ๆ มีมากขึ้น จากไม่สามารถทำงานตามปกติทั้งนี้เนื่องจากความเจ็บป่วยความพิการทางร่างกายและจิตใจ ขราภาพจากภัยธรรมชาติ เช่น ฝนแล้ง น้ำท่วม โรคระบาด ฯลฯ จากการว่างงาน จากการมีบุตรมาก จากการศึกษาต่ำ ไม่สามารถพัฒนาอาชีพของตนได้ และจากความเกียจคร้าน ไม่ชอบทำงาน (ดุจฤดี คงสุวรรณ, ออนไลน์, 27 มิถุนายน 2563) เพราะฉะนั้น ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความยากจนแม้ว่าบางอย่างอาจจะควบคุมให้ตนเองสามารถบังคับตัวได้ เช่น เมื่อก่อนเคยดื่มเหล้าก็งดเสีย เมื่อก่อนเคยใช้จ่ายฟุ่มเฟือยก็ประหยัด เป็นต้น ในขณะที่สถานการณ์และวิกฤติหลายอย่างไม่สามารถจะควบคุม เช่น วิกฤติต้มยำกุ้ง รวมไปถึงวิกฤติเศรษฐกิจโลก อีกทั้งนโยบายทางการเมือง และการลงทุนจากภายในและภายนอกประเทศ ปัจจัยเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ส่งผลต่อความยากจนของผู้คนในสังคมปัจจุบัน แต่ถึงอย่างไรก็ตามประเทศไทยเป็นประเทศที่ยังถือว่าทำอาชีพเกษตรกรรมแม้ว่าจะไม่ร่ำรวยเรื่องเงินทองแต่ไม่ได้ยากจนในเชิงปัจจัยการผลิตโดยเฉพาะการมีที่ดินเป็นของตนเอง อีกทั้งแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงรัชการที่ 9 ยังเป็นทางออกสำหรับคนไทยที่น้อมนำพระดำรัสไปปฏิบัติอย่างจริงจังก็จะทำให้ตนเองหลุดพ้นไปจากวังวนแห่งความยากจนได้ไม่มากก็น้อย

ปัญหาการขาดหลักทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์ในสังคมไทย

ปัญหาชีวิตในสภาพสังคมปัจจุบันแบ่งออกเป็น ปัญหาชีวิตส่วนตัวของบุคคล ดังนี้ ๑) ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ เป็นปัญหาทางด้านร่างกาย คือความไม่สมบูรณ์ของร่างกายเช่น การเจ็บป่วย ไม่แข็งแรง เกิดเป็นโรคภัยต่างๆ เช่น โรคหัวใจ โรคเมเร็ง โรคเอดส์ เป็นต้นซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากหลายประการ เช่น มลพิษในสิ่งแวดล้อม ที่เกิดจากการประกอบอาชีพต่างๆนอกจากนี้ก็คือ ความไม่รู้ที่นำไปสู่พฤติกรรมที่มีการเสี่ยงต่อโรคแล้วรักษาไม่หายขาด เมื่อก้าวโดยสรุปแล้วก็คงสรุปได้ ๒ โรค คือ โรคทางกาย และโรคทางใจ ๒) ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษา ปัญหานี้เป็นปัญหาที่ขึ้นอยู่กับผู้เล่าเรียนศึกษาเอง ซึ่งอาจมีหลายสาเหตุ เช่น ภาวะแห่งจิตใจของผู้เล่าเรียน โดยเฉพาะในช่วงที่เป็นวัยรุ่นมักอยู่ในสภาพการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจรุนแรง หรือสุขภาพสติปัญญาของผู้เล่าเรียนศึกษาเอง โดยทั่วไปคนเราเกิดมามีสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไม่เท่าเทียมกัน บางคนมีสติปัญญาสูงหรือ บางคนมีสติปัญญานกลาง และบางคนมีสติปัญญาโง่มาแต่กำเนิด ช่วยตัวเองไม่ได้ บางคนก็สติปัญญาที่เล่าเรียนไม่ได้ ความจำไม่ดี เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่เข้าใจบทเรียน ทำให้เกิดปัญหาในการเรียน เกิดความวิตกกังวล มีปมด้อยในชั้นเรียน แล้วเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนผลสุดท้ายก็หนีโรงเรียนไปเที่ยวล่าสัตว์และกลายเป็นเหยื่อแห่งความชั่วร้าย โดยอาจถูกเพื่อนชั่วชักนำให้เห็นผิดเป็นชอบกลายเป็นผู้กระทำความผิดกฎหมายไปก็มี ซึ่งปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งที่ส่งผลต่อการเลือกประกอบสัมมาอาชีพของบุคคลนั้นในอนาคตต่อไป ๓) ปัญหาเกี่ยวกับหน้าที่การงาน เป็นปัญหาที่สำคัญมากอีกปัญหาหนึ่งของชีวิตและสังคม ปัญหาการทำงานนี้ขึ้นอยู่กับบุคคลผู้ปฏิบัติงาน ถ้าบุคคลเกียจคร้าน ขาดความรับผิดชอบเหนื่อยหน่าย ท้อแท้ หรือบุคคลที่ทำงานเพื่อตั้งหน้าตั้งตาโกงหาผลประโยชน์เข้าตนเองหรือบุคคลใดก็ตามที่เริ่มเบื่อหน่ายต่อการทำงาน นั้นเป็นสัญญาณอันตรายบ่งบอกว่าบุคคลนั้นเริ่มมีสุขภาพจิตใจที่ไม่ดี ปรับตัวไม่ได้ในสังคม คนที่มีสุขภาพร่างกายและสภาพจิตใจดีจะรักการทำงาน ยินดี รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ต้องการเห็นความก้าวหน้าของงานและจะรู้สึกมีความสุขกับการทำงานที่ตนได้กระทำไป ลุล่วงไป ดังนั้น คนกับงานจึงเป็นของคู่กัน แม้แต่พระพุทธองค์ยังทรงตรัสว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปด้วยการงาน” ๔) ปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว อันเกิดจากความเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้นำพาเอาสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวไปด้วย แต่ที่สำคัญการ

เปลี่ยนแปลงดังกล่าว ได้เบียดบังจริยธรรมในจิตใจให้หายไปจากจิตสำนึกของสมาชิกในครอบครัว กล่าวคือ จากที่เคยเป็นบุคคลกตัญญูกตเวที โดยไม่ย่อท้อก็เปลี่ยนเป็นการกระทำเฉพาะในวาระที่สำคัญเท่านั้น เพราะความเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลก เป็นเหตุให้จริยธรรมในจิตใจมีค่าน้อยลง ในขณะเดียวกันปัญหาทางสังคมก็ปรากฏเป็นเงาตามตัว เช่น ปัญหาคนชราถูกทอดทิ้งให้ผจญกับชะตากรรมตามลำพัง สายสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรธิดาเริ่มหายไปจากครอบครัว เช่น ความรัก ความห่วงใยความเอื้ออาทรต่อกันขาดหายไป กล่าวคือ บุตรธิดาต้องการสิ่งหนึ่ง ในขณะที่บิดามารดาที่พยายามแสวงหาและมอบให้ในสิ่งที่บุตรธิดาไม่ต้องการ ทั้งนี้จึงเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาต่างๆมากมาย และ ๕) ปัญหาเกี่ยวกับความยากจน ความยากจน คือสภาพของการดำรงชีวิตของบุคคล ซึ่งมีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย และไม่สามารถบำบัดความต้องการทั้งร่างกายและจิตใจ จนเป็นเหตุให้บุคคลนั้นมีสภาพเป็นอยู่ต่ำกว่าระดับมาตรฐานที่สังคมวางไว้ ดังนั้น ความยากจนก็คือสภาวะที่มีความขาดแคลนปัจจัยทางเศรษฐกิจที่จำเป็นขั้นพื้นฐาน เช่น การขาดแคลนเงินตราที่จะนำมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

ปัญหาการขาดความเพียร

ปัญหาการขาดความเพียรของมนุษย์ในสังคมไทย สามารถอธิบายเป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดปัญหาการขาดความเพียรแบ่งได้ดังนี้ (๑) ความอ่อนเพลีย (๒) ความต้องการความสุขสบาย (๓) ความกลัวความล้มเหลว (๔) พันธกรรม และสารเคมีในสมอง (๕) การขาดแรงจูงใจปัญหาการขาดความเพียรของมนุษย์ในทางพระพุทธศาสนา อธิบายการขาดความเพียรในการทำงานเลี้ยงชีพด้วยการหมั่นประกอบกรรม เป็นเหตุแห่งความเกียจคร้าน เป็นผลนำมาถึงความย่อเย้ยในทรัพย์ ในอภายมุข ๔ ว่า (๑) เป็นนักเลงหญิง (๒) เป็นนักเลงสุรา (๓) เป็นนักเลงการพนันและ (๔) คบคนชั่วเป็นมิตร รวมถึงเหตุของการขาดความเพียรไว้ใน นิรณ ๕ ดังนี้ (๑) กามฉันทะ (๒) พยาบาท (๓) ถีนมิทธะ (๔) อุทธัจจกุกกุกจะ (๕) วิจิกิจฉา

ปัญหาการไม่รู้จักประหยัดทรัพย์

ปัญหาการไม่รู้จักประหยัดทรัพย์ไว้ดังนี้ พฤติกรรมในการดำเนินชีวิตตามกฎการไม่รู้จักประหยัดทรัพย์ทั้ง ๘ ข้อ คือ (๑) จ่ายมากกว่าเงินที่หามาได้ (๒) ซื้อแต่ของที่ไม่ว่าจำเป็น (๓) ซื้อของไม่คำนึงถึงมูลค่ากับคุณค่า (๔) ไม่ลงทุนเพื่อคุณภาพ (๕) ไม่คำนึงถึงความจำเป็นจริง ๆ ของตนเอง (๖) การยึดติดกับยี่ห้อสินค้า (๗) ซื้อของด้วยความใจร้อน (๘) ไม่ตรวจสอบใจว่าอยากซื้อหรือไม่ปัญหาการไม่รู้จักประหยัดทรัพย์ในทางพระพุทธศาสนาอธิบายหลักและเหตุผลของปัญหาการไม่รู้จักประหยัดทรัพย์ไว้ในอภายมุข ๖ ดังนี้ (๑) ติดสุราและของมีเมา (๒) ชอบเที่ยวกลางคืน (๓) ชอบเที่ยวดูการละเล่น (๔) ติดการพนัน (๕) คบคนชั่ว (๖) เกียจคร้านการทำงาน

ปัญหาการคบคนพาล

คนพาลในทางพระพุทธศาสนากล่าวถึง คนที่มีใจขุนมัวเป็นปกติ เป็นผลให้มีความเห็นผิด ยึดถือค่านิยมผิด ๆ และมีวินิจฉัยเสีย คือไม่รู้ว่าจะอะไรดี อะไรชั่ว อะไรควร อะไรไม่ควร ลักษณะคนพาล คือ (๑) ชอบคิดชั่วต่ำเป็นปกติวิสัย (๒) ชอบพูดชั่วต่ำเป็นปกติวิสัย (๓) ชอบทำชั่วเป็นปกติวิสัย ปัญหาการคบคนพาล คือ ไม่รู้จักการคบคนดีเป็นมิตร ไม่รู้จักเลือกบุคคลที่จะคบหาว่าจะนำชีวิตของเราไปในทิศทางใด โทษของการคบคนพาล (๑) ย่อมถูกชักจูงนำไปในทางที่ผิด (๒) ย่อมเกิดความ หายนะ การงานล้มเหลว (๓) ย่อมถูกมองในแง่ร้าย ไม่ได้ได้รับความไว้วางใจจากบุคคลทั่วไป (๔) ย่อมอึดอัดใจ เพราะคนพาลแม้เราพูดดี ๆ ด้วยก็โกรธ (๕) หมั่นคอยแฉกความสามัคคี เพราะการยุยงและไม่ยอมรับรู้ระเบียบวินัย (๖) ภัยอันตรายต่าง ๆ ย่อมไหลเข้ามาหาตัว (๗) เมื่อละโลกแล้วย่อมมีอภายภูมิเป็นที่ไป

ปัญหาการใช้จ่ายทรัพย์เกินฐานะ

ปัญหาการใช้จ่ายทรัพย์เกินฐานะ คือใช้จ่ายเกินตัว สรุ่ยสุร่าย ก่อหนี้สิน คือไม่รู้จักประมาณในการใช้จ่ายทรัพย์เพื่อดำรงชีพตามสมควรแก่ฐานะของตนเอง อีกทั้งไม่รู้จักกำหนดรายได้และรายจ่ายและไม่อยู่แบบพอดีสมรายได้มิให้ฝืดเคืองหรือฟุ่มเฟือยให้มีรายได้เหนือรายจ่าย มีประหยัดไว้สำหรับปันปลายของชีวิต จะได้ไม่ลำบากในทางพระพุทธศาสนา กล่าวถึงความสุขของผู้ครองเรือน อันเป็นความสุขที่ไม่มีโทษ ๔ อย่าง คือ (๑) สุขเกิดแต่ความมีทรัพย์ (๒) สุขเกิดแต่การใช้ทรัพย์ (๓) สุขเกิดแต่ความไม่เป็นหนี้ (๔) สุขเกิดแต่ความประพฤติที่ไม่มีโทษ คือประพฤติแต่สุจริตธรรม

หลักทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์เพื่อการแก้ไขปัญหาความยากจน

คำสั่งสอนทางพระพุทธศาสนาที่ว่าด้วยการดำรงชีวิตให้มีความเป็นไปได้อย่างมีความสุขและยังอรรถาธิบายร่างกายนี้ไปต่อยอดสำหรับการปฏิบัติตนเป็นคนดี มีศีลธรรม มีจิตใจเด็ดเดี่ยวที่จะใช้ปัญญาเพื่อการพัฒนาตนเองไปสู่เป้าหมายของชีวิตได้ตามที่ต้องการ แต่ถึงกระนั้น เป้าหมายของแต่ละคนอาจจะมีข้อจำกัดเรื่องเป้าหมายเพราะการเกิดมาทุกคราวย่อมเป็นทุกข์ไปแต่ยังมีมนุษย์อีกมากมายที่ไม่อาจเห็นภัยดังกล่าวเพียงแต่ต้องการมีเงินมีทอง มีการดำเนินชีวิตอย่างสะดวกสบายก็เพียงพอแล้วโดยไม่ต้องคิดเรื่องไปสวรรค์ ไปนิพพานอีกทำให้ผู้คนในโลกปัจจุบันต่างก็ดิ้นรนจนท้อแท้ที่จะออกจากความทุกข์โดยเฉพาะการกอบโกยทรัพยากรไว้ในการครอบครองของตนเองให้มากที่สุด ทั้งนี้จึงคิดว่า หากมีทรัพยากรมากมายจะทำให้ตนเองมีความสุขได้ ซึ่งวิธีคิดดังกล่าวอาจจะถูกเพียงนิดเดียวแต่อาจจะส่งผลกระทบไปยังผู้อื่นให้ได้รับความเดือดร้อนตามๆกันไป ทำให้ต่างคนต่างแย่งชิงทรัพยากรจนนำไปสู่ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันโดยเฉพาะที่ทำการ ในทางพระพุทธศาสนาต้องยอมรับว่า ความยากจนเป็นอีกมิติหนึ่งที่มีผลต่อการปฏิบัติธรรมอันนำไปสู่การบรรลุนิพพานที่เป็นเป้าหมายสุดท้ายของชาวพุทธ ทรงตรัสสอนไว้ว่า “ความยากจนเป็นทุกข์ในโลก” จนเพราะการกู้หนี้ จนเพราะความอยาก อยากได้นั้น อยากได้นี้ และไม่ยอมจน จนเพราะขี้เกียจ จนเพราะไม่รักษาทรัพย์ จนเพราะมีเพื่อนที่ไม่ดี จนเพราะการใช้จ่ายเกินตัว เป็นต้น ทำให้มนุษย์โลกในปัจจุบันมีความจนอย่างน้อย 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ ยากจนเพราะไม่เพียงพอ ยากจนเพราะความอยาก ยากจนเพราะไม่มีทรัพยากร เพราะฉะนั้น คำถามจะผุดคิดว่าจะทำอย่างไรให้มนุษย์สามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้ในระดับหนึ่งแม้ว่าจะไม่ทั้งหมดก็ตามหรืออาจจะไม่ถึงกับการบรรลุธรรมในทัศนะทางพระพุทธศาสนา จึงมีทางออกและทางรอดสำหรับความยากจนด้วยหลักทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์ เป็นหลักธรรมในพระพุทธศาสนา คือ ประโยชน์ในปัจจุบัน 4 อย่าง บ้างเรียกว่า หัวใจเศรษฐี “อุ อา กะ สะ” อาจเรียกสั้นๆ ว่า ทฤษฎีธัมมิกัตถะ (เนื่องจากอรรถะ แปลว่า ประโยชน์อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีประโยชน์ ซ้ำซ้อนกันสองคำก็ได้) หรืออาจเรียกเต็มๆ ว่า ทฤษฎีธัมมิกัตถะสังวัตตนิกรรม 4 หมายถึง ธรรมที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ในปัจจุบัน หลักธรรมอันอำนวยการประโยชน์สุขขั้นต้น เพื่อประโยชน์สุขสามัญที่มองเห็นกันในชีวิตอันจะสำเร็จด้วยธรรม 4 ประการ (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต), 2559: 146-147) ได้แก่

ทางรอดที่ 1 เรียกว่า อุฏฐานสัมปทา หมายถึง ความหมั่นเพียร ขยันหมั่นเพียร เลี้ยงชีพด้วยการหมั่นประกอบการทำงานเป็นผู้ขยันไม่เกียจคร้านในการทำงานนั้น ประกอบด้วยปัญญาเครื่องสอดส่อง อันเป็นอุปายในการทำงานนั้น ให้สามารถทำได้สำเร็จตามเป้าหมายของตนเองและครอบครัว ซึ่งธรรมที่เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งใหญ่ความขยันและมักกล่าวอ้างไปต่าง ๆ ก็คือ คนมักอ้างว่า หนาวนัก มักอ้างว่า ร้อนนัก เวลาเย็นแล้ว ยังเข้าอยู่ หิวนัก กระหายน้ำ แล้วไม่ทำงาน (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต), 2559 : 152) ดังนั้น มนุษย์เกิดมาในโลกใบนี้หากไม่ต้องการปัจจัยที่เกินตัวเพียงแต่มีความเพียร มีความขยันหาทรัพย์สินในทางที่ชอบไม่เบียดเบียนผู้อื่นย่อมได้ซึ่งจะรอดจากความยากจนได้ ทั้งนี้หากพิจารณาจากข้อเท็จจริงในปัจจุบันการทำงานและอาชีพในปัจจุบันมิได้อธิบายในการทำงานเฉพาะรายได้จากเงินเดือนเท่านั้นแต่ยังสามารถทำงานพิเศษได้เพียงพอสำหรับการเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้อย่างสบายแต่กระนั้นการอ้างอย่างนั้นอย่างนี้จึงมีคำตอบสำหรับผู้ที่ต้องการจะหลุดพ้นจากความยากจนดังพระพุทธองค์ได้ให้หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิบาท 4 ในสูตรต้นตปิฎก มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปัณณาสก์ (ม.ม. (ไทย) 13/247/292) ทรงตรัสไว้ว่า สาวกทั้งหลายของเรา ผู้ปฏิบัติตามเจริญอิทธิบาทย่อมจะมีความสำเร็จได้ตามสิ่งที่ตนเองปรารถนา ประกอบด้วย 4 ประการพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต), 2545 : 40) ได้แก่ 1) ฉันทะ ความรักในงาน พอใจในงานที่ตนเองกำลังทำ และงานที่นอกเหนือจากงานประจำที่สามารถแสวงหาทรัพย์ได้ซึ่งมีความพอใจเป็นที่ตั้ง 2) วิริยะ การสู้งานซึ่งเป็นมุ่งมั่นการทำงานตามที่กำลังของตนเองยังเหลืออยู่ อีกทั้งการใช้คำว่ากำลังใจเพื่อเป้าหมายของผู้ที่ตนเองรักเคารพมาเสริมพลังในการทำงานให้ได้มากขึ้นแต่ไม่ได้ให้ฝืนสรรพกำลังของตนเอง 3) จิตตะ การใส่ใจงาน ซึ่งเป็นการตระหนักในการทำงานที่สามารถคิดค้นวิธีการทำงานให้มีมูลค่าเพิ่มให้มากที่สุด เช่น การทำงานอย่างหนึ่งแต่ได้ทรัพย์เกินกว่าสิ่งที่ตนเองกระทำด้วยความใส่ใจอย่างละเอียดลออให้มากที่สุด 4) วิมังสา การทำงานด้วยปัญญา ซึ่งเป็นวิธีการทำงานที่ยากให้สามารถเข้าใจและปฏิบัติง่าย ๆ ด้วยวิธีคิดแบบใหม่ให้มากขึ้น เช่น การเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการทำงาน สามารถลดต้นทุนทางการผลิตได้ ลดงบประมาณรายจ่ายลงไปได้ เป็นต้น

ทางรอดที่ 2 เรียกว่า อารักขสัมปทา การรักษาโภคทรัพย์ให้มีความสมบูรณ์มากที่สุด ทรัพย์ที่หามาได้ด้วยความขยันหมั่นเพียร โดยชอบธรรม ย่อมจะต้องรักษาคุ้มครองโภคทรัพย์เหล่านั้นไว้ได้พร้อมมูล ไม่ให้ถูกขโมยหรือการลัก หรือทำลายไปโดยภัยต่างๆ เช่น การนำทรัพย์ไปฝากไว้กับธนาคาร นำทรัพย์ไปลงทุนต่อยอดทางธุรกิจเพิ่มเติม เป็นต้น การรักษาทรัพย์ก็คือ การจัดการทรัพย์สินนั้น ในทางพระพุทธศาสนาบอกวิธีการจัดทรัพย์สินไว้ 4 ส่วนใหญ่ ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง พึงใช้จ่ายทรัพย์เลี้ยงชีพตน เลี้ยงครอบครัว และคนที่พึงเลี้ยงเช่นบิดา มารดา และ ทำประโยชน์ส่วนหนึ่ง ส่วนที่สองและสาม ควรเอาไปเป็นทุนในการประกอบอาชีพ ซึ่งมีข้อหน้าสังเกตว่าทุนในการประกอบอาชีพเหตุใดจึงต้องแบ่งเป็นออกเป็นสองส่วน เพราะในการประกอบอาชีพนั้น ควรมีทุนสำหรับลงทุนหนึ่งส่วน อีกส่วนหนึ่งพึงใช้เป็นทุนสำรอง(ควรจำเป็น)โดยที่ทุนส่วนที่หนึ่งหากเมื่อถึงคราวประสบปัญหา(ขาดทุน

หรือไม่พอใช้) ทุนส่วนที่สองนี้จะเป็ทุนที่สามารถแก้ปัญหาได้ เพราะฉะนั้นท่านเลยให้แบ่งทุนออกเป็น 2 ส่วน และส่วนที่สามควรเก็บไว้ใช้ในคราวจำเป็นต่างๆ เช่น เกิดว่าเราป่วย เราก็สามารถนำทุนส่วนนี้มาใช้ในการรักษาได้เป็นต้น (พระครูวิสุทธิสารท, ออนไลน์) เพราะฉะนั้น การรักษาทรัพย์ในปัจจุบันอาจจะแตกต่างไปจากการรักษาทรัพย์แบบเก่าไม่ว่าจะเป็นการฝังดินหรือใส่ไหไว้ที่ใดที่หนึ่งแต่มาใช้วิธีการจัดการทรัพย์ที่สามารถต่อยอดไปสู่ทรัพย์ที่มากกว่าอีกทั้งสามารถเป็นหลักประกันความสุขของตนเองและครอบครัวได้

ทางรอดที่ 3 เรียกว่า กัลยาณมิตรตา หมายถึง การเลือกคบสนทนากับคนที่ดี ไม่เลือกคลุกคลีกับพวกคนชั่วมั่วอบายมุขทั้งหลายไม่ว่าจะอยู่บ้านใกล้เรือนเคียงกับก็ตาม ซึ่งการคบผู้คนในโลกย่อมมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงเพราะการคบคนชั่วตนเองมีโอกาสในการทำชั่วมากขึ้น เช่น การท่องเที่ยวในยามราตรี การดื่มสุรายาเมาต่าง ๆ ทำให้เกิดการศึกษาตนเองจนทำเรื่องชั่วๆ ปรากฏออกมาย่อมทำให้ตนเอง และครอบครัวเดือนร้อน ดังนี้เพราะไปคบกับคนชั่วนั่นเอง แต่หากคบกับคนดี จะมีสิ่งดีเข้ามามากมาย มีโอกาสในการแสวงหาความดีใส่ตัวได้มากขึ้น เช่น การทำบุญตักบาตร การปล่อยนกปล่อยปลา เป็นต้นที่มีกระทำให้ดังนั้นก็เพราะคนดีจะคอยชี้แนะคอยชวนเราไปดำเนินการในสิ่งที่ดีงามทำให้ผู้น้อยยั้งยั้งสรเสรีญ เป็นต้น เพราะฉะนั้น ตัวบ่งชี้ของกัลยาณมิตรหรือมิตรที่ดีหรือมิตรแท้จะมี 4 ลักษณะ(พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต), 2559 : 132) ได้แก่ 1) มิตรมีอุปการะ ซึ่งเป็นมิตรที่หวังดีกับอย่างที่สุดในฐานะสหาย เป็นทั้งเพื่อน ทั้งพี่ ทั้งน้อง รวมไปถึงสามารถอุปการะคำชูเราให้มีภูมิธรรมที่สูงขึ้นไปเรื่อยๆ 2) มิตรร่วมทุกข์ร่วมสุข ซึ่งเป็นมิตรที่คอยปลอบให้เรามีกำลังใจ เป็นเพื่อนแท้ไม่ทอดทิ้งในยามที่เราเจอสมมุปัญหาชีวิตคอยเฝ้าระวังความคิดของเราให้อยู่กับความคิดดีๆ อยู่ตลอดเวลา 3) มิตรแนะนำประโยชน์ ซึ่งเป็นมิตรที่คอยชี้ทางสวรรค์ ชี้ทางแห่งการประพฤติปฏิบัติที่นำมาซึ่งความสุขปราศจากทุกข์ในการดำเนินชีวิตมีสิ่งดีๆ จะคอยแนะนำให้ได้รับความเจริญรุ่งเรืองตลอดเวลา และ 4) มิตรมีความรักใคร่ ซึ่งเป็นมิตรที่พร้อมมอบความหวังดีให้กับเราอย่างมากไม่ว่าเราจะเป็นอย่างไรในสายตาของผู้อื่น แต่มิตรลักษณะจะเข้าใจ และเห็นใจเราทั้งหมด มีความแต่ความรักมอบให้เสมอไม่รักเกียจแม้ว่าเราจะล้มเหลวในชีวิตสักกี่ครั้งก็ยังมอบความรักให้เราอยู่ตลอดเวลา

การอยู่อย่างพอเพียง รู้ทางเจริญทรัพย์และทางเสื่อมแห่งโภคทรัพย์ แล้วเลี้ยงชีพพอเหมาะ ไม่ให้สุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือยนักไม่ให้ผิดเคื่องนักร ด้วยคิดว่า รายได้ของเราจ้กต้องเหนือรายจ่าย และรายจ่ายของเราจ้กต้องไม่เหนือรายได้ ซึ่งมีลักษณะของความรู้จักประมาณ มีความพอดี เช่น ภิกษุรู้จักประมาณในการรับและบริโภคปัจจัยสี่ คฤหัสถ์รู้จักประมาณในการใช้จ่ายโภคทรัพย์ พระมหากษัตริย์รู้จักประมาณในการลงทัณฑ์อาชญาและในการเก็บภาษี เป็นต้น(พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต), 2559 : 210)

การนำหลักทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์เพื่อแก้ไขปัญหาวิตชีวิตของพุทธศาสนิกชนในสังคมไทยปัจจุบัน เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการขาดความเพียร เมื่อจะหลักให้พ้นจากความช้วนานาประการ สิ่งสำคัญก็คือการระมัด ระวังหรือสำรวมรักษากาย วาจา ใจ แม้กระทั่งชีวิตของเรา ไม่ให้หลงไปตามกระแสวัตถุธาตุต่างๆ การแก้ปัญหาชีวิตการไม่รู้จักรักษาทรัพย์ อาธิรักษสัมปทา คือการใช้เงินตามหลักธรรมะคนรู้จักทำมาหาเลี้ยงชีพ คนที่จะเรียกได้ว่า รู้จักหา รู้จักใช้ทรัพย์ หรือหาเงินเป็น ใช้เงินเป็น เป็นคนทำมาหากินที่ดี ตั้งตัวสร้างหลักฐานได้ การแก้ปัญหาชีวิตการคบคนพาล ต้องมีกัลยาณมิตรที่ดี คือ มีผู้แนะนำสั่งสอน ที่ปรึกษาเพื่อนที่คบหาและบุคคลผู้แวดล้อมที่ดี. ความรู้จักเลือกเสวนาบุคคลหรือเข้าร่วมหมู่กับท่านผู้ทรงคุณทรงปัญญาที่มีความสามารถซึ่งจะช่วยแวดล้อม สนับสนุนชักจูง ชี้ช่องทาง เป็นแบบอย่างตลอดจนเป็นเครื่องอุดหนุนเกื้อกูลแก่กัน ให้ดำเนินก้าวหน้าไปด้วยดีในการศึกษาอบรม การครองชีวิต การประกอบกิจการและธรรมาปฏิบัติ.สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่ดี และ และการแก้ปัญหาชีวิตการใช้จ่ายทรัพย์เกินฐานะ คือ การประหยัดเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมาก เราจะมีชีวิตราบรื่นปกติสุขได้ก็ต้องรู้จักใช้เงินทองอย่างประหยัด ใช้แต่ในสิ่งที่จำเป็นแก่การครองชีพของเราพยายามใช้จ่ายให้พอเหมาะกับรายได้ของเรา เพราะว่าผู้ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายใช้จ่ายเกินฐานะของตนเองนั้นย่อมได้รับความเดือดร้อนทำให้ครอบครัวได้รับความลำบาก เพราะฉะนั้นจะต้องรู้จักประหยัดทรัพย์พยายามใช้จ่ายแต่ในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้นจึงมีความสุขได้ตามสมควรแก่อัตภาพของตนเองและครอบครัว(พระครูโพธิธรรมมานุกูล (บรรเทา ชุตินฺ), 2554: บทคัดย่อ)

สรุปได้ว่าการปฏิบัติตามหลักธรรม “ทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์” เป็นเรื่องเกี่ยวกับปากท้อง การกิน การอยู่ ปัจจัยการดำรงชีวิตของคน ถ้าบ้านเมืองมีเศรษฐกิจดี คนมีความอยู่ดี กินดี ต่างคนต่างประกอบอาชีพที่สุจริตไม่เบียดเบียนกัน รัฐบาลก็ไม่ต้องวุ่นวายอยู่กับการปราบปรามเรื่องทุจริต สามารถพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าไป และเศรษฐกิจของชาติจะดีขึ้น จำเป็นต้องมีการพัฒนา คือ มีการดำเนินกิจการเพื่อเพิ่มรายได้ของคนให้สูงขึ้นต่อเนื่องกันเป็นระยะยาวนาน ถ้าชุมชนหรือประเทศมีหลักธรรมตามทีกล่าวมา ก็ถือว่าประเทศชาติมีประชากรที่มีคุณภาพ มีความสามารถในการประกอบอาชีพ และเป็นอาชีพที่สุจริต รัฐบาลก็สามารถพัฒนาส่งเสริมอาชีพ ทางด้านเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มคุณภาพและปริมาณของผลผลิต มีการศึกษาวิจัยคิดค้นนวัตกรรมให้ประชากรเกิดความชำนาญในวิชาชีพ การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศก็ย่อมจะบรรลุผลตามเป้าหมาย

สรุปผลการศึกษา

หลักธรรมของพระพุทธศาสนาย่อมทำให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในเรื่องที่เป็นไปในลักษณะของประโยชน์สุขในปัจจุบัน ที่มีแง่มุมทางโลกซึ่งทางเศรษฐศาสตร์มีมิติที่ครอบคลุมการดำเนินชีวิตทั้งการอยู่ การกิน รวมถึงความสัมพันธ์ทางกิจกรรมของเศรษฐกิจในทุก ๆ เรื่องเลยทีเดียว นำพามาซึ่งความมั่นคงและสมบูรณ์ ซึ่งหลักธรรมที่นำพาสู่ความ ร่ำรวยและมั่งคั่ง อย่างยั่งยืนนั้นซึ่งสรุปได้ว่า การนำหลักทฤษฎีภูมิคุ้มกันภัยเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนในสังคมไทยปัจจุบัน มีทั้งหมด 4 ข้อ คือ (1) การนำหลักอุฏฐานสัมปทา มาแก้ปัญหาการขาดความเพียร เมื่อจะหลีกเลี่ยงพ้นจากความชั่ววนาประการ สิ่งสำคัญคือการระมัด ระวัง หรือสำรวมรักษากาย วาจา ใจ แม้กระทั่งชีวิตของเรา ไม่ให้หลงไปตามกระแสวัตถุต่างๆ (2) การนำหลักอารักขสัมปทา มาแก้ปัญหาชีวิตการไม่รู้จักรักษาทรัพย์ คือการใช้เงินตามหลักธรรมะคนรู้จักทำมาหาเลี้ยงชีพ คนที่จะเรียกได้ว่า รู้จักหา รู้จักใช้ทรัพย์ หรือหาเงินเป็น ใช้เงินเป็น เป็นคนทำมาหากินที่ดี ตั้งตัวสร้างหลักฐานได้ (3) การนำหลักกัลยาณมิตรตามาแก้ปัญหาชีวิตการคบคนพาล ต้องมีกัลยาณมิตรที่ดี คือ มีผู้แนะนำสั่งสอน ที่ปรึกษาเพื่อนที่คบหาและบุคคลผู้แวดล้อมที่ดี. ความรู้จักเลือกเสวนาบุคคลหรือเข้าร่วมกับผู้ทรงคุณทรงปัญญามีความสามารถซึ่งจะช่วยแวดล้อม สนับสนุนชักจูง ชี้ช่องทาง เป็นแบบอย่างตลอดจนเป็นเครื่องอุดหนุนเกื้อกูลแก่กัน ให้ดำเนินก้าวหน้าไปด้วยดีในการศึกษาอบรม การครองชีวิต การประกอบกิจการและธรรมาปฏิบัติ. สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่ดี และ (4) การนำหลักสมชีวิตามาแก้ปัญหาชีวิตการใช้จ่ายทรัพย์เกินฐานะ คือ การประหยัดเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก เราจะมีชีวิตราบรื่นปกติสุขได้ก็ต้องรู้จักใช้เงินทองอย่างประหยัด ใช้แต่ในสิ่งที่จำเป็นแก่การครองชีพของเราพยายามใช้จ่ายให้พอเหมาะกับรายได้ของเรา เพราะว่าผู้ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายใช้จ่ายเกินฐานะของตนเองนั้นย่อมได้รับความเดือดร้อนทำให้ครอบครัวได้รับความลำบาก

บรรณานุกรม

ธนพล สราญจิตร. ปัญหาความยากจนในสังคมไทย. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. ปีที่ 5 ฉบับที่ 2. (เดือน พฤษภาคม-สิงหาคม) 2558 : 13.

ดุจฤดี คงสุวรรณ. ปัญหาความยากจน (Poverty). [ออนไลน์]. แหล่งข้อมูล

http://www.baanjommyut.com/library_2/development_of_society/29.html [27 มิถุนายน 2563].

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 34. กรุงเทพมหานคร :

มูลนิธิการศึกษาเพื่อสันติภาพ, 2559. . ธรรมานุญชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 46. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมศาสนา, 2545.

พระครูโพธิธรรมานุกูล (บรรเทา ชุตินฺธ). ศึกษาแนวทางการนำหลักทฤษฎีธัมมิกัตถประโยชน์เพื่อแก้ปัญหาชีวิตของพุทธศาสนิกชนในสังคมไทยปัจจุบัน. พุทธศาสตร์มหาบัณฑิต(พระพุทธศาสนา). บัณฑิตมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. 2539.

สมบูรณ์ ศิริประชัย . นิธินันท์ วิเศษวร และศุภชัย ศรีสุชาติ. “นโยบายเศรษฐศาสตร์มหภาคกับความยากจนในประเทศไทย : การสำรวจสถานะความรู้”. วารสารเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์. Volume 22. (Number- September) 2004 :

สลิด ชูชื่น. ปัญหาความยากจนของประชากรกับนโยบายการแก้ปัญหาของรัฐบาล. [ออนไลน์]. แหล่งข้อมูล :

<https://www.gotoknow.org/posts/300878>. [20 มิถุนายน 2563].ม.ม. (ไทย) 13/247/292

วิธีสอนภาษาอังกฤษ

Teaching Methods in English

เกริก พิสัยพันธ์¹ และ เอกชัย ศรีบุรินทร์²

Krerk Phisaiphun¹ and Eakachai Sriburin²

ที่ปรึกษา คณะครุศาสตร์สาขาการสอนภาษาอังกฤษ¹

อาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตอุบลราชธานี²

Advisor, Faculty of Education, Department of Teaching English¹

Lecturer Mahachulalongkornrajavidyalaya University Ubon Ratchathani Campus²

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตอุบลราชธานี, ประเทศไทย^{1,2}

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Ubon Ratchathani Campus, Thailand. ^{1,2}

Email : pong.mcu55@yahoo.com¹

Received January 22, 2022; Revised March 10, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยเป็นกระบวนการศึกษาค้นคว้าอย่างมีระบบจึงมักนำมาใช้เป็นกระบวนการพัฒนาหรือแก้ปัญหา และใช้เป็นเครื่องมือพัฒนาในการจัดการเรียนการสอนให้คุณภาพซึ่งส่วนหนึ่งออกมาในลักษณะวิธีสอนโดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษที่ต้องใช้วิธีสอนที่เหมาะสมต่อการสอนทักษะภาษาอังกฤษด้านนั้นๆ บทความวิชาการนี้ จึงกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ และสังเคราะห์องค์ความรู้ด้านการวิจัย

วิธีสอนภาษาอังกฤษ และขั้นตอนสอนของวิธีสอนนั้นๆ เพื่อเป็นหลักการและแนวทางแก่ผู้สอนภาษาอังกฤษ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การฟังใช้วิธีการแสดงละครและเกม การพูดใช้วิธีสถานการณ์จำลองและโครงงาน การอ่านใช้วิธีผังกราฟิกและ SQ4R และการเขียนใช้วิธี CIRC และ 4MAT ทั้งนี้ แต่ละวิธีสอนจะมีขั้นตอนการสอนตั้งแต่เริ่มต้น จนถึงสิ้นสุดกิจกรรม และแต่ละวิธีจะมีความเฉพาะของวิธีนั้นๆ

คำสำคัญ : การวิจัย, ภาษาอังกฤษ, วิธีสอน

Abstract

Research is a systematic educational process. It has been, thus, used as development procedure or problem-solving and as a tool to develop the effective teaching and learning. Teaching methods, particularly English Language Teaching, are parts of it and are applicable to the English language pedagogy. The objectives in this article are, therefore, determined to study, analyze, and synthesize the body of knowledge of research on English teaching methods and teaching procedure for English teachers. It can be, thus, concluded that drama performance and game are for listening, simulation and project-based activity are for speaking, SQ4R method and graphic organizer are for reading and CIRC and 4MAT methods are for writing. However, each method has its own specific steps from the beginning to the end of activity.

Keywords: Research, English, Teaching methods

บทนำ

วิธีการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ในยุคปัจจุบันได้อาศัยวิธีของจอห์น ดิวอี้ (John Dewey) เรียกว่า วิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific method) ที่ได้ให้การยอมรับว่าเป็นวิธีการแสวงหาความรู้ที่มีระเบียบแบบแผนสมบูรณ์ที่สุด โดยวิธีนี้มีขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนปัญหา (Problem) ขั้นตอนสมมติฐาน (Hypothesis) ขั้นตอนรวบรวมข้อมูล (Collection of data) ขั้นตอนวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis of data) และขั้นสรุปผล (Conclusion) วิธีการที่มีระบบระเบียบนี้ ทุกคนรู้จักกันเป็นอย่างดีในชื่อเรียกว่า การวิจัย (Research) เป็นกระบวนการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาข้อสรุป และทฤษฎีต่างๆ (Best and Kahn, 1993)

มีเป้าหมายในการแก้ปัญหา และนำผลไปใช้เป็นแนวทางพัฒนาสิ่งต่างๆ เช่น พัฒนาการทำงาน พัฒนาผู้เรียนพัฒนาผู้สอน พัฒนาการเรียนการสอน เป็นต้น (สมทรง อัครกุล, 2537, พงรรัตน์ ทวีรัตน์, 2538)

การวิจัยจึงถือว่ามีความสำคัญอย่างหนึ่งในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ ดังนั้น การวิจัยกับการเรียนการสอนจึงไม่สามารถแยกขาดออกจากกันได้ เป็นเงาค่อยติดตาม พัฒนา ประกันคุณภาพการศึกษา และเป็นเครื่องมือตรวจสอบ เพื่อยกระดับมาตรฐานการศึกษาให้สูงขึ้นจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน(ประสาธน์ เนืองเฉลิม, 2560)การวิจัยการเรียนการสอนเป็นการแสวงหาความรู้ที่ได้จากการสังเกตปรากฏการณ์ทางการเรียนการสอน โดยผ่านการอธิบายของนวัตกรรม หรือวิธีสอน ทั้งนี้ ผู้สอนต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องบนพื้นฐานของหลักการ แนวคิด เหตุผล และทฤษฎีทางการศึกษา เพื่อมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนบนพื้นฐานการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน สิ่งเหล่านี้ จึงถือเป็นปัญหาของผู้สอนในการเลือกวิธีสอน หรือสื่อการเรียนการสอน หรือนวัตกรรมทางการศึกษาใหม่ๆ มาช่วยในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้อย่างไร (Evertson and Weintin, 2006, McNally and Blake, 2010)เพื่อให้ผลของการสอนมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะวิธีสอนทางด้านภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายให้เหมาะสมกับระดับชั้น บรรยากาศในชั้นเรียนที่เอื้อต่อการร่วมกิจกรรม รวมถึงวิธีสอน หรือยุทธวิธีการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสนใจ การเรียนรู้ของผู้เรียนมีคุณภาพสูงขึ้น และการเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนโดยส่วนรวม ฉะนั้นแล้ว กระทำของผู้สอนในลักษณะอย่างนี้ ย่อมจะเป็นการกระทำเพื่อแก้ปัญหาทางการเรียนการสอนผ่านการวิจัย และพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบที่แท้จริง (สุภัทรา อักษรนุเคราะห์, 2532, ประสาธน์ เนืองเฉลิม, 2560, Brown and Glasner, 1999)

บทความวิชาการเรื่องนี้ ผู้เขียนจึงมีเจตนาที่จะนำเสนอองค์ความรู้ทางการวิจัย และวิธีสอนภาษาอังกฤษ โดยผ่านการศึกษา ค้นคว้า และประสบการณ์ของผู้เขียนมาวิเคราะห์ และสังเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการนำองค์ความรู้เหล่านี้ไปใช้ประโยชน์ทางการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

การวิจัย

การวิจัย (Research) มีรากศัพท์มาจากภาษาฝรั่งเศสว่า Re+Cerchier สามารถแปลได้ว่า การค้นหาซ้ำๆ เป็นการค้นหาคำตอบเพื่อให้เกิดความมั่นใจได้ว่าสิ่งที่ค้นหานั้นได้ข้อเท็จจริงในเรื่องค้นคว้าอย่างถ่องแท้ และถูกต้อง ทั้งนี้คำว่าวิจัยในภาษาอังกฤษสามารถแยกได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่ คำว่าSearchแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า การค้นหา เมื่อนำคำว่า Re ที่เป็นอุปสรรคมาใส่ข้างหน้าคำว่า Search ได้คำเต็มว่า Research ทำให้มีขอบเขตกว้างมากยิ่งขึ้น แปลได้ว่า ทำซ้ำ ทำแล้วทำอีก ค้นคว้าซ้ำแล้วซ้ำอีก การค้นหาคำ หรือการสืบค้นใหม่หากจะพูดให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น อาจจะกล่าวได้ว่า เป็นการค้นหาคำตอบโดยใช้วิธีการที่เหมาะสม และน่าเชื่อถือ (สมบุญตัน ดันยะ, 2558, ประสาธน์ เนืองเฉลิม, 2560)

คำว่า การวิจัยที่ตรงกับคำ RESEARCH ข้างต้น สามารถนำแต่ละตัวอักษรมาแยกอธิบายเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของการวิจัยอย่างลุ่มลึก (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, ประสาธน์ เนืองเฉลิม, 2560) ดังนี้ 1) R = Recruitment and relationship หมายถึง การวิจัยต้องเป็นกระบวนการรวบรวมข้อมูล ข้อเท็จจริง และเป็นการศึกษาหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกันของสิ่งเหล่านั้น 2) E = Education and efficiency หมายถึง การวิจัยเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่ได้ความรู้ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ 3) S = Science and stimulation หมายถึง การวิจัยต้องเป็นระบบ สามารถอธิบายได้ ตรวจสอบได้ และกระตุ้นให้เกิดการริเริ่มในเรื่องต่างๆ 4) E = Evaluation and environment หมายถึง การวิจัยสามารถช่วยให้ประเมินปัญหาที่มีอยู่แล้วและสามารถแสวงหาประโยชน์ไปใช้ในการปรับปรุง พัฒนาสภาพที่เป็นอยู่ให้ดีขึ้น 5) A = Aim and attitude หมายถึง การวิจัยที่ต้องมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน และต้องการผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อการวิจัย 6) R = Result หมายถึง ผู้วิจัยต้องยอมรับผลการวิจัยที่ได้มาด้วยกระบวนการหรือวิธีการที่เป็นระบบ 7) C = Curiosity หมายถึง การวิจัยเกิดขึ้นจากความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ ผู้ที่ทำการวิจัยต้องมีคุณสมบัติที่อยากรู้อยากเห็น จึงสามารถทำการวิจัยเพื่อขยายวงวิทยาการได้และ 8) H = Horizon หมายถึง การวิจัยช่วยขยายขอบเขตความรู้ของมนุษย์ให้กว้างขึ้นดังจะเห็นได้ว่า RESEARCH มีความหมายครอบคลุมในวงกว้าง สรุปคำสำคัญสั้นๆ ให้เข้าใจได้ง่าย คือเป็นระบบ ใช้ประโยชน์ได้ เป็นเหตุเป็นผล พัฒนาให้ดีขึ้น มีเป้าหมายชัดเจน ยอมรับผลที่ได้ ทำด้วยความอยากรู้ และใฝ่หาความรู้ใหม่ๆ

การวิจัยเป็นกระบวนการในการแสวงหาคำตอบตามที่ต้องการทราบ หรือแก้ปัญหา ดังนั้น นักวิจัย จึงต้องมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนว่าวิจัยที่ตนเองศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่ออะไร ครอบคลุมถึงไหน ผู้เขียนจึงขอสรุปถึงเป้าหมายของการวิจัยจากนักวิชาการ (สมทรง อัครกุล, 2537, พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538) ดังนี้

1. เพื่อเพิ่มความรู้ใหม่ๆ หรือความรู้ทางวิชาการ โดยผู้วิจัยไม่ต้องคำนึงถึงผลวิจัยที่ได้ค้นพบว่าจะเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ในแง่ใด แต่เป็นความต้องการหาความรู้ในเรื่องนั้นๆ

2. เพื่อใช้ประโยชน์ในลักษณะต่างๆ จากการวิจัย
3. เพื่อสร้างทฤษฎี (Theory development research) เป็นการวิจัยเพื่อสร้างทฤษฎีไว้เนื่องจากสามารถนำทฤษฎีต่างๆ ไปใช้ประโยชน์ในการอ้างอิง อธิบาย ทำนาย และควบคุมปรากฏการณ์ต่างๆทั้งทางธรรมชาติ และมนุษย์สร้างขึ้น
4. เพื่อพิสูจน์ทฤษฎี (Theory testing research) การวิจัยใช้ตรวจสอบว่าข้อมูลที่ค้นพบแล้วจากการวิจัยครั้งที่ผ่านมา นั้น ยังถูกต้องอยู่หรือไม่ เมื่อเวลาเปลี่ยนแปลงไป ถ้าไม่ถูกต้อง ทฤษฎีที่สร้างขึ้นจากความรู้นั้นๆ ไม่สามารถนำไปใช้ได้

ประเภทของการวิจัย

การวิจัยมีหลายประเภทที่ผู้วิจัยควรต้องศึกษาให้เข้าใจและเลือกให้เหมาะสมกับลักษณะข้อมูลที่จะศึกษา โดยประเภทของการวิจัยแบ่งได้ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธ์, 2554, สมบูรณ์ ตันยะ, 2556)

1. แบ่งตามสาขาที่ศึกษา โดยที่สำนักคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ แบ่งออกได้เป็น 2 สาขา ได้แก่ 1) การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เป็นการวิจัยเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ทั้งสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต สิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ส่วนใหญ่แล้วเป็นการศึกษาด้านกายภาพ หรือสิ่งที่เป็นามธรรม แบ่งออกได้อีก 7 สาขา ประกอบด้วย วิทยาศาสตร์กายภาพ คณิตศาสตร์ การแพทย์ เคมีและเภสัช เกษตรศาสตร์และชีวภาพ วิศวกรรมศาสตร์ อุตสาหกรรมวิจัย 2) การวิจัยทางสังคมศาสตร์ เป็นการวิจัยที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ประเพณี สังคม พฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ เป็นการศึกษาที่ค่อนข้างเป็นามธรรม ไม่สามารถวัดได้โดยตรง สามารถแบ่งออกได้ 7 สาขา ประกอบด้วย สังคมวิทยา เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ มนุษยวิทยา จิตวิทยา นิติศาสตร์ และปรัชญา

2. แบ่งตามจุดหมายของการวิจัย แบ่งออกได้ 2 ประเภท 1) การวิจัยพื้นฐาน หรือการวิจัยบริสุทธิ์ เป็นการวิจัยที่มุ่งสร้างองค์ความรู้ใหม่ ทฤษฎีใหม่ เพื่อเพิ่มความรู้ และขยายพื้นฐานความรู้ทางวิชาการให้มากยิ่งขึ้น 2) การวิจัยประยุกต์ เป็นการนำผลวิจัยที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในด้านต่างๆ การวิจัยแบบนี้ อาจจะมีชื่อเรียกตามการวิจัยเฉพาะเรื่อง เช่น การวิจัยสถาบัน การวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นต้น

3. แบ่งตามระเบียบวิธีการวิจัย ยังแบ่งย่อยออกได้อีก 3 ประเภท ได้แก่ 1) การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ เป็นการวิจัยเพื่อสืบประวัติความเป็นมาในเชิงวิชาการในสาขาต่างๆ โดยศึกษาจากเอกสาร โบราณสถาน ฯลฯ ทั้งนี้ ได้มีการประยุกต์เอาวิธีการทางประวัติศาสตร์มาใช้กับปัญหาเชิงประวัติศาสตร์ เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้ว และมองเหตุผล ความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ในอดีต การวิจัยแบบนี้เป็นการวิเคราะห์เหตุการณ์ เพื่อตอบคำถามว่าเป็นอะไรในอดีต 2) การวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อหาข้อเท็จจริงในสถานการณ์ต่างๆ ที่เป็อยู่ในปัจจุบัน การวิจัยแบบนี้ มีทั้งเชิงสำรวจ เชิงความสัมพันธ์ เชิงพัฒนา 3) การวิจัยเชิงทดลอง เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาข้อเท็จจริง โดยวิธีการทดลองที่มีการควบคุมความแปรปรวนที่เกี่ยวข้อง อย่างมีระเบียบแบบแผนและวัตถุประสงค์ การวิจัยแบบนี้ยังมีการใช้ระเบียบวิธีและกระบวนการวิจัยเชิงประมาณ (ประสาธ เนืองเฉลิม, 2560, ลิน พันธุ์พินิจ, 2551) การวิจัยเชิงทดลองมีลักษณะสังเกตได้ (Fraenkel and Wallen, 1996) คือ ลักษณะที่หนึ่ง การวิจัยเชิงทดลองจะต้องมีกลุ่มควบคุม (Control group) เพื่อเอาไว้เปรียบเทียบกับผลการทดลองที่ได้กับกลุ่มควบคุม (Experimental group) เนื่องจากผู้วิจัยสามารถเปรียบเทียบให้เห็นข้อแตกต่างว่านวัตกรรม หรือวิธีการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ หรือคุณภาพมากน้อยเพียงใด แตกต่างกันหรือไม่ ลักษณะที่สอง คือ การวิจัยที่จะต้องมีการจัดกระทำกับตัวแปรอิสระ ลักษณะที่สาม คือ การวิจัยเชิงทดลองจะต้องมีกลุ่มประชากร เพื่อเป็นตัวแทนสำหรับการอ้างอิงไปยังกลุ่มประชากร

4. การแบ่งตามลักษณะของข้อมูล ได้แก่ 1) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) เป็นการวิจัยที่มุ่งหาความจริงจากข้อมูลเชิงปริมาณ หรือตัวเลข 2) การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เป็นการมุ่งหาความรู้ ความจริงจากข้อมูลเชิงคุณภาพ หรือข้อมูลเชิงคุณลักษณะ บางครั้งอาจเรียกว่า การวิจัยเชิงคุณลักษณะ เช่น ความเป็นอยู่ของชนเผ่าภูเขา การรักษาโรคของหมอชาวบ้าน การใช้ชีวิตของคนดอย เป็นต้น

วิธีสอนภาษาอังกฤษ

1. วิธีสอน

วิธีสอน ถือเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอน โดยวิเคราะห์จากองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน มีผู้เรียน บรรยายภาสการเรียน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับบรรยายภาสในชั้นเรียน (สุกนิดา พัฒธ และคณะ, 2557)

Hough and Duncan (1970) ให้นิยามการจัดการเรียนรู้ว่า เป็นกิจกรรมของบุคคลที่มีหลักการและเหตุผล ผ่านกิจกรรมที่บุคคลได้ใช้ความรู้ของตนเองอย่างสร้างสรรค์ เพื่อสนับสนุนให้บุคคลอื่นเรียนรู้และเกิดความตึงาม ฉะนั้น เห็นได้ว่าการ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถทำได้โดยผ่านสิ่งเหล่านี้ 4 ประการ ได้แก่ 1) หลักสูตร (Curriculum) การศึกษาจุดมุ่งหมายของการศึกษา ความเข้าใจในจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชา และการจัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน การเลือกเนื้อหาที่เหมาะสม รวมถึงครอบคลุมไปถึงว่า หลักสูตร คือ แผนสำหรับการเรียนรู้ (Taba, 1962) วิชาที่สอน มวลประสบการณ์ทั้งหลายที่จัดให้กับผู้เรียน ทั้งภายในและภายนอกชั้นเรียน โดยโรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียนทั้งที่เป็นทางตรงและทางอ้อม (วิชย วงษ์ใหญ่, 2537, Beauchamp, 1981) เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตรงตามที่สังคมต้องการ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2559) 2) ด้านการจัดการเรียนรู้ (Instruction) เป็นการเลือกวิธีสอน และเทคนิคการสอนที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ 3) ด้านการวัดผล (Measuring) เป็นการเลือกวิธีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสมและวิเคราะห์ผลได้ และ 4) ด้านการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ (Evaluation) เป็นความสามารถของผู้สอนในการประเมินผลของการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดได้ ส่วน Hills (1982) มองว่าการจัดการเรียนรู้ เป็นกระบวนการให้การศึกษาแก่ผู้เรียน โดยอาศัยการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนด้วยเหตุผล ที่ยกมาข้างต้น ทำให้เห็นว่าวิธีสอน เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ และจะทำความเข้าใจต่อไป

วิธีการ โดยความหมายตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ได้กำหนดไว้ว่า วิธีปฏิบัติตามหลักการเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ เช่น วิธีการสอนภาษาอังกฤษมีหลายวิธี ครูใช้วิธีการสอนหนังสือในห้องเรียน ฯลฯ ส่วนคำว่า สอน หมายถึง บอกวิชาความรู้ให้ ยกตัวอย่าง เช่น อาจารย์สอนหนังสือนิสิต โดยการแสดงให้เห็นเข้าใจด้วยวิธีบอก หรือทำเป็นตัวอย่าง สอนทำงานบ้าน สอนทำอาหาร อาจารย์สอนนักศึกษาทำวิจัย เป็นต้น ดังนั้น จึงสามารถให้นิยามได้ว่า วิธีสอน เป็นการบอกให้รู้ถึงวิธีการปฏิบัติที่มีหลักการ มีขั้นตอน มีระเบียบวิธีสอน ยังมีนักวิชาการด้านการศึกษาค้นคว้า ทิศนา ขัมมณี (2560) เขียนไว้ในหนังสือศาสตร์การสอนว่า วิธีสอน หมายถึง ขั้นตอนที่ผู้สอนดำเนินการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ด้วยวิธีการต่างๆ ที่แตกต่างกันไปตามองค์ประกอบ และขั้นตอนสำคัญ อันเป็นลักษณะเฉพาะ หรือลักษณะเด่นที่ขาดไม่ได้ของวิธีนั้นๆ นอกจากนั้น Redden and Ryan (1942) ได้มองกว้างออกไปอีกว่า วิธีสอนมีความเป็นระบบแล้ว ครูยังใช้เป็นวิธีให้การศึกษากับผู้เรียน เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามที่ตนเองปรารถนา

2. แนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.1 แนวคิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยแนวคิดการเรียนรู้ภาษาที่สองแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การเรียนรู้ภาษา (Acquisition) และการเรียนภาษา (Learning) ทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างกันไป (Krashen and Teacy, 1987) สามารถนำมาสรุปรายละเอียดของแนวคิดได้ดังนี้

ลักษณะที่หนึ่ง การรู้ภาษา แนวคิดนี้มีลักษณะ คือ แนวการสอนตามธรรมชาติ เป็นการสอนที่เลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก โดยที่ผู้สอนจะต้องจัดประสบการณ์ให้เด็กได้พบ และคุ้นเคยกับภาษาที่เรียนมากที่สุด ทั้งการพบปะ พูดคุยสนทนากับเจ้าของภาษาโดยตรง ผู้สอนจะเน้นเรื่องคำศัพท์เป็นส่วนมาก ส่วนไวยากรณ์ให้เรียนแบบจำกัดความและกฎเกณฑ์ และใช้เนื้อหาที่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาใช้ในการเรียน ซึ่งการเรียนใช้ชั้นเรียนจะไม่พูดภาษาของตนเอง แต่จะใช้วิธีการออกท่าทาง กิริยา วิธีพูดซ้ำๆ และวิธีการแลกเปลี่ยนคำถาม คำตอบกัน เพื่อให้ผู้เรียนใช้ถ้อยคำของครูเป็นที่เข้าใจและใช้เลียนแบบได้ การสอนลักษณะนี้ จะเน้นภาษาพูดเป็นหลัก เพื่อให้เคยชินกับทักษะการพูดมากกว่าทักษะอื่นๆ

ลักษณะที่สอง การสอนภาษาตามแบบการเรียนภาษา แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ข้อหนึ่ง ด้านจิตวิทยา เป็นการให้ทฤษฎีสิ่งเร้า และการตอบสนอง หรือทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรม เน้นการเรียนรู้จากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า การตอบสนอง เมื่อผู้เรียนได้รับการเสริมแรงที่ถูกต้อง จึงจะทำให้เพิ่มการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น รวมถึงการใช้ทฤษฎีความเข้าใจ เป็นการเน้นที่การคิด กระบวนการค้นพบ และเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ การเรียนรู้ที่เกิดจากการมองเห็นความสัมพันธ์ของปัญหา จนผู้เรียนเกิดความเข้าใจ การเรียนแบบนี้ต้องอาศัยกระบวนการทางสติปัญญาในการเรียนรู้ ข้อสองคือ ด้านภาษาศาสตร์ โดยแบ่งเป็นกลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มโครงสร้าง (Structuralizes) เน้นการวิเคราะห์ภาษาเป็นระบบ พิจารณาเป็นส่วนๆ ได้ แต่ละหน่วย ของภาษามีความเกี่ยวพันกัน การวิเคราะห์ภาษาจึงควรดูจากสิ่งที่เจ้าของภาษาพูด ไม่ใช่สิ่งที่ควรพูดและแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน 2) กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต (Transformation lists) ให้ความคิดว่า ภาษาเป็นเรื่องกฎเกณฑ์ และวิเคราะห์ไวยากรณ์ของประโยค ทำให้เกิดโครงสร้างประโยคหรือคำ และโครงสร้าง ความหมายของประโยค รวมถึงทุกคนมีความสามารถในการเข้าใจภาษา จึงสามารถแสดงออกได้ 3) กลุ่มภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguists) ที่มองว่าการแสดงออกทางภาษา ยังไม่สามารถนำภาษาไปใช้ได้ ในสังคมความสามารถในการใช้ภาษาในการพูด จึงมีความสำคัญ หากเข้าใจคำพูดและใช้คำพูดในสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม แต่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ข้อสาม คือ ด้านมานุษยวิทยา การเรียนรู้ภาษาได้ดั่งนั้นจะต้องเป็นผู้ที่คิด แสดงความรู้สึก หรือแสดงพฤติกรรม โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานสติปัญญา ความรู้สึกของตนเองด้วย

2.2 แนวคิดพื้นฐานวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารวิธีสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีพื้นฐานแนวคิดที่ว่า ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษา คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร โดย

เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม เมื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม ว่าเมื่อไรควรพูด และควรพูดอะไร กับใคร เมื่อไร ที่ไหน อย่างไร แนวคิดนี้ได้รับการยอมรับทั่วไป ต่อมาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, Johnson and Morrow, 1981)

วิธีสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะทางภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้สื่อสารได้จริง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีหลักสำคัญ โดยกิจกรรมการเรียนการสอนจะให้บทบาททั้งผู้สอน และผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกัน ตั้งแต่การออกแบบกิจกรรมที่เป็นการบูรณาการ ผู้เรียนทราบเป้าหมายการเรียนรู้ ขณะจัดกิจกรรมต้องให้ผู้เรียนใช้ทักษะครบทุกด้าน เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในกิจกรรม สร้างแรงจูงใจ เรียนสิ่งที่สนใจ รวมถึงผู้สอนคอยให้ช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนทำไม่ได้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, Johnson and Morrow, 1981, Krashen and Teacy, 1987)

3. วิธีสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษ

วิธีสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษนี้ ผู้เขียนแบ่งย่อยออกเป็นวิธีสอนการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยแต่ละประเด็นได้ศึกษา ค้นคว้างานวิจัยที่ได้พัฒนาภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้ง 4 ด้าน ว่าแต่ละด้านใช้วิธีสอนอะไร วิธีสอนนั้นมีขั้นตอนสอนอย่างไร ซึ่งได้นำมาเสนอจำนวน 2 วิธีสอนในแต่ละด้าน ดังนี้

3.1 วิธีสอนการฟังภาษาอังกฤษ

3.1.1 วิธีสอนการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงละคร

การแสดงละครหมายถึง กิจกรรมทุกชนิดที่สมมติ (Let's pretend) เป็นการประยุกต์เอาศิลปะการแสดงมาใช้ในการเรียนภาษา ด้วยการเลียนแบบและการแสดงท่าทาง ให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้สึก ลักษณะนิสัยของตนเอง หรือบุคคลอื่น ตามสถานการณ์ที่สมมติหรือจินตนาการขึ้น เป็นการจัดเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนก่อนที่จะได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง การทำกิจกรรมสามารถทำตามลำพัง หรือรวมกิจกรรมกับผู้อื่น อาจแสดงไปตามที่ได้ควบคุมคำพูด เนื้อเรื่องจากครู หรือคิดสร้างสรรค์เอง วิธีใดก็ตาม ผู้เรียนต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วย โดยต้องรู้ว่าควรมีคำพูดและการแสดงอย่างไร เพื่อให้การสื่อสารนั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (Holden, 1981)

3.1.2 วิธีสอนการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้เกม

เกม หมายถึง กิจกรรมการเล่นที่ช่วยให้เกิดความสุข สนุกสนาน พัฒนาด้านร่างกาย และสติปัญญา กิจกรรมจะมีลักษณะของการแข่งขัน โดยที่ผู้เล่นอาจจะเล่นเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่มการแข่งขัน แต่จะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์การแข่งขัน เมื่อสิ้นสุดการแข่งขันจะมีการตัดสินแพ้ และชนะ กิจกรรมการเล่นสามารถปรับให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ตามความเหมาะสมของกิจกรรม (ลลิตา อุ่นทอง, 2550, วารุณี ยะปาน, 2559) เกมยังเป็นกิจกรรมการเล่นทางภาษาที่จัดขึ้นเพื่อที่จะทดสอบและเสริมสมรรถภาพ ทางภาษา โดยดำเนินการตามจุดหมาย กฎเกณฑ์ กติกา นอกจากนั้น ยังเป็นการฝึกความสามัคคีและเสียสละ รักเพื่อน กล้าแสดงออก (วารุณี ยะปาน, 2559) ทั้งนี้ เรื่องศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2545) มองเพิ่มอีกว่า เป็นกิจกรรมทางภาษาที่จัดขึ้นเพื่อทดสอบ (Test) และเสริมสมรรถภาพ (Enlarge) กิจกรรมเกมจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ ได้แก่ มุ่งให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เป็นการทดสอบความรู้ ความสามารถของผู้เรียนเสริมสมรรถภาพความรู้ใหม่ๆ ผ่อนคลาย สนุกสนาน เรียนรู้ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม และการเล่นที่มีเงื่อนไข

3.2 วิธีสอนการพูดภาษาอังกฤษ

3.2.1 วิธีสอนการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์จำลอง

สถานการณ์จำลอง หมายถึง กระบวนการในการสร้างรูปแบบสถานการณ์จำลองแทนสถานการณ์จริง เพื่อการศึกษาพฤติกรรมและการปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จำลองหรือกิจกรรมนั้น (สมพงษ์ จิตระดับ, 2530) กิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องใช้วิจารณญาณของตนเองมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาทที่ได้รับมอบหมาย มีวัตถุประสงค์ที่จะร่วมกันแก้ปัญหาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ผู้เข้าร่วมสถานการณ์จำลองมีข้อมูลแสดงชื่อ อายุ หน้าที่ ความรับผิดชอบและข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็น (Sturtridge, 1983) ผู้เข้าร่วมสถานการณ์จำลองต้องปฏิบัติตามข้อมูลตามสถานการณ์ที่กำหนดให้เท่านั้น เหตุการณ์จะดำเนินไปอย่างไรขึ้นกับการตัดสินใจของผู้เข้าร่วม (Kerr, 1997)

3.2.2 วิธีสอนการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้โครงงาน

สคูธอร์ สนิธพานนท์ (2554) ได้ให้ความหมายถึงการสอนโดยใช้โครงงานว่า เป็นวิธีสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า กระทำสิ่งที่ตนเองสนใจ เป็นผู้วางแผนการทำงานได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะต้องฝึกกระบวนการทำงานอย่างเป็นขั้นตอน คือ การวางแผนการดำเนินงานด้วยการเขียนโครงงานต่อผู้สอนเมื่อโครงงานนั้นได้รับการอนุมัติแล้ว ต่อไปเป็นการ

ดำเนินงานตามแผน เก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล สรุปแผนการดำเนินงาน รายงานผลการปฏิบัติงานโครงการ รายงานผลปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะในการแก้ไข

3.3 วิธีสอนการอ่านภาษาอังกฤษ

3.3.1 วิธีสอนการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้ผังกราฟิก

ผังกราฟิก หมายถึง แบบของการสื่อสารเพื่อให้นำเสนอข้อมูลที่ได้มาจากการรวบรวมไว้อย่างเป็นระบบ ทำให้มีความเข้าใจง่าย กระชับ กะทัดรัด ชัดเจน แผนภูมิกราฟิกได้มาจากการนำข้อมูลดิบ หรือความรู้จากแหล่งต่างๆ มาจัดข้อมูล โดยต้องใช้ทักษะการคิด เช่น การสังเกต การเปรียบเทียบ การแยกแยะ การจัดประเภท การเรียงลำดับ รวมถึงการใช้ตัวเลขในการเสนอ เช่น ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย เป็นต้น (พิมพ์นธ์ เดชคุปต์, 2544) แผนผังกราฟิกเป็นการแสดงให้เห็นถึงมิติสัมพันธ์และความสัมพันธ์ระหว่างความจริง จำนวน และความคิดในสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่ (Hall and Strengman, 2003)

3.3.2 วิธีสอนการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้ SQ4R

วิธีสอน SQ4R หมายถึง วิธีการสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพ อ่านอย่างมีขั้นตอน เพื่อสำรวจใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านจากการตั้งคำถาม ใจความสำคัญของเรื่องเป็นคำถาม แล้วจดบันทึกข้อมูลในใจความสำคัญ และสิ่งจำเป็นที่ได้ (อรพิน คำพันธ์, 2555, นภัทร ทิพนามาต, 2556) วิธีการอ่านแบบนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาบทอ่านด้วยตนเอง ซึ่งแต่ละขั้นตอนจะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียน และจำเรื่องราวที่อ่านได้ (บำเพ็ญ มาตราช, 2554) สรุปได้ว่า วิธีสอนแบบ SQ4R หมายถึงวิธีการอ่านที่เป็นขั้นตอน ทำให้จำเรื่อง และใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น

3.4 วิธีสอนการเขียนภาษาอังกฤษ

3.4.1 วิธีสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ CIRC

วิธีสอน CIRC หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือที่ใช้ในการสอนอ่านและเขียนโดยเฉพาะ (ทิตนา แหมมณี, 2558) อรนุช ลิ้มศิริ (2554) Slavin (1995) เสนอไว้สอดคล้องกับข้างต้นว่าเป็นการสอนสำหรับวิชาการอ่านและการเขียน และทักษะอื่นๆ ทางภาษา การเรียนจะประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 4 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ การบูรณาการภาษากับการเขียน และการอ่านหนังสือนอกเวลา (Slavin, 1995) กิจกรรมจะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 4 คน แล้วแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน กลุ่มละ 2 คน จับคู่กัน แยกสอนผู้เรียนที่ละกลุ่ม ขณะที่สอนกลุ่มหนึ่ง อีกกลุ่มหนึ่งจับคู่กันทำกิจกรรม แล้วให้นักเรียนเก่งและอ่อนจับคู่กันทำงาน กิจกรรมจะเป็นการสรุปจุดสำคัญของเรื่อง จัดทำโครงร่างเรียงความ เขียนเรียงความ ทบทวนเรียงความ (อรนุช ลิ้มศิริ, 2554) การเรียนแบบนี้ สมาชิกกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้อย่างจริงจังทุกคน ยอมรับซึ่งกันและกัน มีเป้าหมายเดียวกัน ผู้สอนต้องดำเนินการสอนความรู้ และฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ก่อนฝึกปฏิบัติร่วมกัน (วัชรรา เล่าเรียนดี, 2553)

3.4.2 วิธีสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ 4MAT

ทิตนา แหมมณี (2560) กล่าวว่า วิธีสอน 4MAT หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเอง มีความเข้าใจ และสามารถนำไปใช้ได้ พร้อมทั้งสามารถผลงานที่เกิดจากความคิดของตนเอง ทั้งนี้ กรมวิชาการ (2544) มองว่า การเรียนรู้ที่เป็นผลมาจากที่บุคคลรับรู้ 2 ประเภท ได้แก่ รับรู้ผ่านประสบการณ์ตรง และผ่านความคิดรวบยอดที่เป็นรูปธรรม การรับรู้ของผู้เรียนจะมี 4 แบบ คือ พัฒนาสมองซีกซ้าย ซีกขวา เรียนรู้ตามความถนัด และการพัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ, 2545) ทั้งนี้ ลักษณะการเรียนรู้ของเด็กๆ มีความสัมพันธ์โดยตรงกับโครงสร้างทางสมองและระบบการทำงานของสมองซีกซ้ายและซีกขวา (อุษณีย์ โพธิ์สุข, 2542) สรุปได้ว่า วิธีสอน 4MAT เป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้จะมีความสัมพันธ์กับสมองของผู้เรียนในการรับรู้

บทสรุป

การวิจัย เป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่นำมาใช้เป็นขั้นตอนในการพัฒนาการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพโดยเริ่มตั้งแต่การตั้งปัญหา การตั้งสมมติฐาน การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผล ทั้งนี้ ผู้ที่มีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับการเรียนการสอน คือ ผู้สอน เป็นบุคคลผู้บริหารจัดการการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตนเองให้มีประสิทธิภาพผ่านการวิจัย ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องศึกษา ค้นคว้าวิเคราะห์ สังเคราะห์ในองค์ความรู้ด้านการวิจัยว่าคืออะไร มีเป้าหมายอะไร มีขั้นตอนดำเนินการอย่างไรเพื่อนำองค์ความรู้เหล่านั้นมาใช้พัฒนาผู้เรียน โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษที่ต้องใช้วิธีสอนที่เฉพาะ กับแต่ละทักษะในการสื่อสาร วิธีสอนที่กล่าวมานี้ ผู้เขียนได้ศึกษา ค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งไทยและต่างประเทศ แล้วนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อได้ขั้นตอนของแต่ละวิธีสอนข้างต้นที่เหมาะสม จากมุมมอง และประสบการณ์ทางการเรียนการสอนของผู้เขียนเอง ผู้นำไปใช้ควรศึกษาให้เข้าใจและสามารถปรับใช้ให้เข้ากับบริบทที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

ตามบริบทผู้สอน ผู้เรียน เป้าหมาย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม วิธีสอนภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันมีจำนวนมากว่าที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ในบทความวิชาการนี้แน่นอน แต่ทั้งนี้ การนำวิธีสอนมาใช้ผู้สอนต้องคำนึงถึงองค์ความรู้ด้านการวิจัย และความเหมาะสมตามบริบทจริงในชั้นเรียนของตนเอง ดังนั้น ปัจจุบันท่านมีวิธีการสอนแล้วหรือยัง ถ้ามีชื่อวิธีอะไร มีขั้นตอนอย่างไร แล้วคิดว่าเหมาะสมหรือไม่ แต่ถ้าท่านยังไม่มีวิธีสอนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ท่านสามารถนำวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ผู้เขียนได้เสนอไว้ข้างต้น เพื่อใช้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ เพื่อประสิทธิภาพของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2544). การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ชิดชนก เชิงเขาว. (2539). วิจัยทางการศึกษา. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2559). การพัฒนาหลักสูตร ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: วีพริ้นท์.
- ณรงค์ โพธิ์พุกขานันท์. (2551). ระเบียบวิธีวิจัย, พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- ดุขฎิ โยเหลา. (2557). การศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ PBL ที่ได้จากโครงการสร้างชุดความรู้เพื่อสร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของเด็กและเยาวชนจากประสบการณ์ความสำเร็จของโรงเรียนไทย. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.
- ทิตนา แหมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพพิมพ์ครั้งที่ 21. กรุงเทพฯ: ด้านสุขภาพการพิมพ์.
- เจียร พานิช. (2544). 4 MATการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสคส-สฤตวิวงศ์.
- นภัทรทิพนามาศ. (2556). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีสอนแบบ SQ4R สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1”.บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- นาคยา ปิลันธนาณนท์. (2543). การเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- บุญชม ศรีสะอาด.(2535). การวิจัยเบื้องต้น,พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ. (2535). การวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน, พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:B&B
- บุญเรือง ขจรศิลป์. (2539). วิจัยทางการศึกษา,พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: พี.เอ็น.การพิมพ์.
- บำเพ็ญ มาตราช. (2554). “การพัฒนากิจกรรมการอ่านจับใจความโดยใช้วิธีสอนแบบ SQ4R กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4”. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ปทุม ฤกษ์กลาง. (2553). การวิจัยเพื่อการประชาสัมพันธ์.ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2556). การพัฒนาการคิด. (พิมพ์ครั้งที่ 5 ฉบับปรับปรุง).กรุงเทพฯ:เทคนิคพรินต์.
- ประสาธน์ เจริญเฉลิม. (2560). วิจัยการเรียนการสอน.พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปราณี ทองคำ (2542). เกมประกอบการสอนวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์,พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิดวิธีและเทคนิคการสอน 1. เพชรบูรณ์: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- พิมพ์พันธ์ เดชคุปต์ พเยาว์ ยินดีสุข และราชน มีศรี. (2556). การสอนคิดด้วยโครงงานการเรียนการสอนแบบบูรณาการทักษะในศตวรรษที่ 21,พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มาเรียม นิลพันธุ์ (2554). วิจัยทางการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 3. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รุ่งนภา พุทธิธรรม. (2551). “การใช้วิธีการสอนแบบเอส คอว์ โฟร์ อาร์ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4”. เชียงใหม่: โรงเรียนฝางชนูปถัมภ์
- เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์. (2545). 100 Language games.กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- รัชฎาภรณ์ จันทรอุดม. (2552). “การพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยการบูรณาการเทคนิคการละครและการใช้คำถามเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษา”.บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร. (2545). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการละคร กับวิธีสอนแบบปกติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาการบัญชีโรงเรียนเทคโนโลยี นครปฐม”. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ลลิตา อุ่นทอง. (2550). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำบาลีสันสกฤตที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมกับการสอนแบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3โรงเรียนบางกะปิสุขุมวพันธ์อุปถัมภ์กรุงเทพมหานคร”. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วารุณี ยะปาน. (2559). “การศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกม”. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. พิษณุโลก: ครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- วิชรา เล่าเรียนดี. (2553). รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด, พิมพ์ครั้งที่ 5. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศักดิ์ชัย นิรัญทวี. (2543). วัฏจักรการเรียนรู้ 4 MAT การจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมคุณลักษณะเก่งดีมีสุข. กรุงเทพฯ: แวันแก้ว.
- สมทรง อัสวกุล. (2537). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. นครราชสีมา: สมศักดิ์การพิมพ์.
- สมพงษ์ จิตระดับ. (2530). การสอนจริยศึกษาในระดับประถม, พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมบูรณ์ ต้นยะ. (2558). วิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- สิน พันธุ์พินิจ. (2551). เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: ทวิทย์พัฒน์.
- สุนทร สันธพานนท์. (2554). วิธีสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. กรุงเทพฯ: เทคนิคพรินต์นิตาน.
- สุจิตรา บุญยรัตพันธุ์. (2535). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับรัฐประศาสนศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: เทพรัตน์ การพิมพ์.
- สุจิต เพียรชอบ. (2531). การพัฒนาการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทรา อักษรนุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุปรียา ต้นสกุล. (2540). “ผลของการใช้รูปแบบการสอนแบบจัดข้อมูลด้วยแผนภาพที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและความสามารถทางการแก้ปัญหาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2”. บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). วิธีสอนภาษาอังกฤษ, พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตา เรือนแป้น. (2546). “การใช้สถานการณ์จำลองในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในความสามารถตนเอง”. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาและกระทรวงศึกษาธิการ. (2550). การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน. กรุงเทพฯ: สกศ.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2554). การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรพิน คำพันธ์. (2555). “การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้หนังสือภาพนิทานอีสป ประกอบเทคนิค SQ4R สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3”. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อุษณีย์ โพธิ์สุข. (2542). การสอนแบบ 4 MAT : เด็กที่มีความสามารถพิเศษ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Beauchamp, G. A. (1981). Curriculum theory. Itasca, IL, Ill.: FE Peacock Publishers.
- Berber, L. A. (2004). The talent management. handbook.
- Best, J. W., & Kahn, V. J. (1993). Research in Education. Boston: Ally & Bacon Publishers.

- Brown, S., & Glasner, A. (1999). **Assessment Matters in higher education** (Suffolk, St Edmindsbury Press, SRHE & OU).
- Clarke, J. H. (1991). **Using visual organizers to focus on thinking**. *Journal of reading*, 34(7), 526-534.
- Crookall, D. (1990). **Simulation/gaming and language acquisition**. *Simulation, gaming, and language learning*, 223-230.
- Davies, N. W. (1990). **Gas chromatographic retention indices of monoterpenes and sesquiterpenes on methyl silicon and Carbowax 20M phases**. *Journal of chromatography*. A, 503, 1-24.
- Evertson, C. M., & Weinstein, C. S. (2006). **Handbook of Classroom Management: Research. Practice and Contemporary Issues**. Mahwah NJ.
- Fraenkel, J. R., & Wallen, N. E. (1996). **Validity and reliability. How to design and research in education**. New York: McGraw-Hill, INC, 3, 153-171.
- Hills, C. A. (1982). **The report of the President's Commission on housing** (Vol. 81). President's Commission on Housing.
- Holden, S. (1981). **Drama in language teaching** (Vol. 19). Harlow: Longman.
- Hough, J. B., & Duncan, J. K. (1970). **Teaching: Description and analysis** (Vol. 2987). Addison Wesley Publishing Company.
- Johnson, D. W. and R. T. Johnson.(1987). **“Research shows the benefits of adult cooperation.”** *Educational leadership*. 16(2) : 27-30.
- Johnson, K. K, Morrow. 1981. **Communication in the classroom: Applications and methods for a communicative approach**.
- John, E. P. (1989). **The influence of student aid on persistence**. *Journal of Student Financial Aid*, 19(3), 5.
- Joyce et al. (1992). **model of teaching**. Boston Allyn and Bacon.
- Kerr, A. W. (1997). **Motivational antecedents of precompetitive anxiety in youth sport**. *The Sport Psychologist*, 11(1), 24-42.
- Krashen, S. D., & Terrell, T. D. (1983). **The natural approach: language acquisition in the classroom**. London: Prentice Hall Europe.
- Maley, A. (2005). **Drama techniques: a resource book of communication activities for language teachers**. Alan Maley, Alan Duff.
- McNally, J., & Blake, A. (Eds.). (2010). **Improving learning in a professional context: A research perspective on the new teacher in school**. Rout ledge.
- Redden, J. D. Ryan. FA (1942). **A Catholic Philosophy of Education**.
- Rice, W. L. (1991). **Leadership behavior of elementary school principals and teachers in five Central Savannah River Area School Districts in Georgia**. *Dissertation Abstracts International*, 52 (2), 378-A.
- Slavin, R. E. (1995). **Cooperative learning: Theory research and practice**. 2nd ed. Boston: Allyn & Bacon.
- Sturtridge, G. (1977). **Using simulation in teaching English for specific purposes**. *English for Specific Purposes*, 32-34.
- Sturtridge, G. (1983). **Simulations ELT guide 2**. London: NFER.
- Taba, H. (1962). **Curriculum development: Theory and practice** (No. 37.013 TAB).

หลักสันนิสสิตศีลกับการพัฒนาชีวิตให้มีความสุข

Sanity principles and the development of a happy life

สุชาติ ใหม่อ่อน,¹ พระครูสุตติกสิมสร,² พระสิริจริยาลังการ³ และธนาคม รื่นพานิช⁴

Suchart Maion,¹ Phrakru Suttakit Samosom,² Phrasirijariyalangkarn³

and Thanakom Ruenpanich⁴

อาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี¹

อาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี²

เจ้าคณะจังหวัดปัตตานี³

ประธานสภาเทศบาลนครเกาะสมุย⁴

Lecturer Mahachulalongkornrajavidyalaya University Pattani Sangha College¹

Lecturer Mahachulalongkornrajavidyalaya University Pattani Sangha College²

primate of Pattani Province³

Chairman City Municipality Koh Samui⁴

Email: kom_kohtan@hotmail.com¹

Received January 24, 2022; Revised March 12, 2022; Accepted July 31, 2022

บทคัดย่อ

การศึกษาหลักสันนิสสิตศีลกับการพัฒนาชีวิตให้มีความสุขเป็นการศึกษาความหมาย ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เพื่อการปฏิบัติตามการปฏิบัติตามหลัก ปจจัยสันนิสสิตศีลของคฤหัสถ์ มีการนำหลักการประยุกต์ในปัจจัยสันนิสสิตศีลเพื่อการพัฒนาชีวิตให้มีความสุข ที่มีการพิจารณาคุณค่าก่อนการใช้สอยปัจจัย ๔ และมีความจำเป็นของการดำเนินชีวิตประจำวัน

ดังนั้นการพิจารณาถึงประโยชน์เป็นหลักและความจำเป็นในสิ่งนั้น เพื่อเป็นหลักการไม่ยึดติดกับวัตถุนิยม และจะเป็นสร้างความสุขในชีวิตสำหรับคฤหัสถ์หลักคำสอนพื้นฐานในพระพุทธศาสนา เชื่อว่ามนุษย์สามารถพัฒนาตนได้ และครอบคลุมพฤติกรรมที่จะก้าวไปสู่การพัฒนาชีวิต หรือการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ภายในชีวิตของตนเองจากสภาพหนึ่ง ไปสู่อีกสภาพหนึ่งที่ดีกว่าเดิม การปฏิบัติตาม หลักปัจจัยสันนิสสิตศีล คือ การพิจารณาปัจจัย ๔ อันได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการใช้ที่แท้จริงก่อนที่จะบริโภค ซึ่งศีลข้อนี้สำเร็จได้ด้วยปัญญา เป็นคุณธรรมที่จะช่วยประคับประคองชีวิตของ บรรพชิตและคฤหัสถ์ให้มี ความหมดจดผ่องใส และร่มเย็นเป็นสุข

คำสำคัญ : หลักสันนิสสิตศีล ,การพัฒนาชีวิต ,ความสุข

Abstract

The study of sanitary principles and the development of a happy life is a study of meaning. Basic human needs for compliance with the principles Factors of the Buddhist precepts of the layman the principles applied in the precepts of precepts are applied for the development of a happy life. Which has considered the value before the use of factor 4 and is necessary for daily life

Therefore, considering the main benefit and necessity of it. To be a principle, not attached to materialism. And it will create happiness in life for the laymen, the basic doctrines of Buddhism. Believe that human beings can develop themselves And cover behaviors that will advance to life development Or the improvement of things within one's own life from one condition To another, better condition Compliance The Sanisit precepts are the consideration of four factors: food, housing, clothing. And medicine According to the purpose of actual use before consumption which this precepts can be accomplished with wisdom it is a virtue to help sustain life. Branchiate and the laity to have Cleanliness and peacefully

Keywords : Buddhist precepts, life development, happiness

บทนำ

การพัฒนาชีวิตให้มีความสุขตามที่มนุษย์ทุกคนต่างมุ่งแสวงหาความสุขสบายในชีวิตทั้งนั้น เนื่องจากมนุษย์โดยธรรมชาติต้องการกิน นอน สืบพันธุ์ ส่งผลให้มนุษย์มีความต้องการมากขึ้นในการใช้สอยปัจจัย ๔ ได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และ ยารักษาโรคที่เป็นเครื่องดำรงชีพของมนุษย์ ดังที่ปรากฏในพระไตรปิฎกว่า “ความรู้จักพอประมาณเป็นไปเพื่อความบริโภค คือรู้จักประมาณในการรับจีวร ปิณฑบาต เสนาสนะ และ คิลานปัจจัยเภสัชบริขาร” (Phra Dhammapitaka (P.A. Payutto).2544: 15) มีขั้นตอนการใช้สอยดังกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกเรื่องศีลที่เกี่ยวกับปัจจัยสี่ คือ การพิจารณาใช้สอยปัจจัยสี่เป็นไปตามประโยชน์ที่แท้จริงของสิ่งนั้น ไม่บริโภคด้วยตัณหา เช่น ไม่บริโภคด้วย ความอยากรับประทาน ไม่บริโภคด้วยความอยากใช้สอย วิธีการพิจารณาปัจเจกขณะ ทั้ง ๔ อย่างเรียกว่า ปัจจเวกขณสุทธิ (ข.ม. (ไทย) ๒๙/๒๐๖/๕๙๙-๖๐๑.) คือ การบริสุทธิ์ด้วยการพิจารณา ก่อนที่จะใช้สอย ปัจจัย ๔ หรือเรียกว่า ปัจจัยสันนิสิตศีล

ตามหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาได้แสดงความจำเป็น และความรู้จักพอประมาณในการใช้สอยปัจจัย ๔ สำหรับฆราวาสว่าด้วยการแสวงหาทรัพย์ การรักษาทรัพย์ การรักษาสมบัติของตน การเก็บออมการลงทุน การแบ่งปันส่วนทรัพย์ เพื่อใช้จ่ายให้เหมาะสมโดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ลงตัวให้เกิดผลดีงามแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ลงตัวให้เกิดความดีงามที่มองเห็นด้วยปัญญา ความรู้จักพอประมาณในการใช้สอยปัจจัย ๔ จึงทำให้เกิดประโยชน์ เป็นไปเพื่อความเอื้อต่อการประพาสพรหมจรรย์ตามที่บัญญัติไว้ในพระวินัยปัจจัยสันนิสิตศีล ได้แก่ จีวร ปิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานเภสัช ว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตที่สอดคล้องกับปัจจัย ๔ ทางโลก คือ เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค

ด้วยเหตุที่ว่าด้วยปัจจัยสันนิสิตศีลเป็นการพิจารณาปัจจัย ๔ คืออาหารที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการใช้ที่แท้จริงก่อนที่จะบริโภค ซึ่งศีลข้อสำเร็จได้ด้วยปัญญาเป็นคุณธรรมที่จะช่วย ประคับประคองชีวิตของบรรพชิตและคฤหัสถ์ให้มีความหมดจดผ่องใสและร่มเย็นเป็นสุขได้ตลอดเวลา การปฏิบัติตามหลัก ปัจจัยสันนิสิตศีลสามารถนำมาปรับใช้เพื่อการพัฒนาชีวิตให้มีความสุขได้ ปัจจัย ๔ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เมื่อมนุษย์เกิดมาต้องมีการบริโภคปัจจัย ๔ เพื่อหล่อเลี้ยงให้ชีวิตดำเนินไปได้ การบริโภคปัจจัย ๔ อย่างไร จึงจะเชื่อว่ามีคุณค่า บริโภคอย่างไรจึงจะเป็นประโยชน์แก่มนุษย์มากที่สุด โดยไม่ขัดต่อหลักศีลธรรม และหลักการดำเนินชีวิตที่มีความสุข หลักคำสอนในพระพุทธศาสนา นั้นสอนไม่ได้ยึดติด และความมั่งมีหรือความยากจนไม่ใช่เกณฑ์วัดความดีความชั่ว แต่วัดกันที่ความมีคุณธรรมจริยธรรม หลักการบริโภคปัจจัย ๔ ในทางพระพุทธศาสนาเป็นเรื่องการจัดระเบียบชีวิตบริหาร จัดการเศรษฐกิจได้ถูกต้องพอเพียงมีเหตุผล และเป็นการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ในสังคมอย่างเป็นธรรม เพื่อสนับสนุนส่งเสริมเกื้อหนุนการศึกษาเรียนรู้พัฒนาตนและสังคมเจริญพัฒนา ด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งในปัจจุบันการบริโภคของมนุษย์หรือกระแสบริโภคนิยม ไม่ได้เป็นไปเพื่อสนองความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นไปเพื่อสนองความอยากให้มนุษย์ได้บริโภคมากที่สุด จึงเกิดความแตกต่างในมาตรฐานการดำรงชีวิตระหว่างคนรวยกับคนจน ซึ่งจะต่างจากมนุษย์ในอดีตที่บริโภค เพื่อตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติอย่างแท้จริงรู้สึก รับผิดชอบใช้สอยทรัพยากรธรรมชาติร่วมกัน

เพราะวัฒนธรรมการบริโภคของมนุษย์นั้น ผู้บริโภคไม่ได้บริโภคเพื่อความจำเป็นแก่การดำรงชีพ แต่เป็นการบริโภคเพื่อสนองความต้องการสะกดกลายหลงใหลภายใต้อำนาจของวัตถุนิยมแปรปรวนร่างกาย เพื่อสนองความอยากในทางบริโภคเชิงวัตถุนิยม ดังนั้น หลักปัจจัยสันนิสิตศีล คือการพิจารณาปัจจัย ๔ ที่มีความสำคัญที่จะต้องเรียนรู้ให้เข้าใจการใช้สอยปัจจัย ๔ ด้วยการรู้จักพอประมาณในการบริโภค การพิจารณาให้เห็นคุณค่าที่แท้จริงรู้หลัก การดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสม บทความวิชาการเรื่องนี้ ผู้เขียนมุ่งศึกษาการปฏิบัติตามหลักปัจจัยสันนิสิตศีล เพื่อการปรับใช้ปัจจัยสันนิสิตศีลในการพัฒนาชีวิตให้มีความสุข

ตามหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาได้แสดงความจำเป็น และความรู้จักพอประมาณในการใช้สอยปัจจัย ๔ สำหรับฆราวาสว่าด้วยการแสวงหาทรัพย์ การรักษาทรัพย์ การรักษาสมบัติของตน การเก็บออมการลงทุน การแบ่งปันส่วนทรัพย์ เพื่อใช้จ่ายให้เหมาะสมโดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ลงตัวให้เกิดผลดีงามแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ลงตัวให้เกิดความดีงามที่มองเห็นด้วยปัญญา ความรู้จักพอประมาณในการใช้สอยปัจจัย ๔ จึงทำให้เกิดประโยชน์ เป็นไปเพื่อความเอื้อต่อการประพาสพรหมจรรย์ตามที่บัญญัติไว้ในพระวินัยปัจจัยสันนิสิตศีล ได้แก่ จีวร ปิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานเภสัช ว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับปัจจัย ๔ ทางโลก คือ เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค

จึงพอสรุปได้ว่าหลักปัจจัยสันนิสติก คือการพิจารณาปัจจัย ๔ คือ อาหารที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ให้เป็นไปตามความต้องการใช้ที่แท้จริงก่อนที่จะบริโภค เพราะศีลข้อสำเร็จได้ด้วยปัญญาเป็นคุณธรรมที่จะช่วย ประคับประคองชีวิตของบรรพชิตและคฤหัสถ์ให้มีความหมดจดผ่องใสและร่มเย็นเป็นสุขตลอดเวลา การปฏิบัติตามหลัก ปัจจัยสันนิสติกสามารถนำมาปรับใช้เพื่อการพัฒนาชีวิตให้มีความสุขได้

การปฏิบัติตามหลัก ปัจจัยสันนิสติกของคฤหัสถ์

การปฏิบัติตามหลัก ปัจจัยสันนิสติกของคฤหัสถ์ปัจจัย ๔ เป็นสิ่งที่มนุษย์จำเป็นในการดำรงชีวิต โดยปัจจัยทั้งสี่อย่างนี้มนุษย์ไม่สามารถขาดได้ เพราะเมื่อขาดแล้วอาจส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตได้ ดัง พุทธพจน์ที่ ตรัสว่า “สพเพ สตตา อาหารภูฏิติกา” สัตว์ทั้งปวงดำรงอยู่ได้ด้วยอาหาร (พระพรหมคุณาภรณ์, (ป.อ.ปยุตโต). ๒๕๕๙: ๗๙๑) ดังนั้น ปัจจัย ๔ ของนั้นประกอบไปด้วย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัยและยารักษาโรค ที่มีความคล้ายคลึงกับปัจจัย ๔ ของบรรพชิตคือ จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และเภสัช เป็นต้น ในส่วนของคฤหัสถ์นั้นให้พิจารณา ดังนี้ ๑) เพื่อพิจารณาอาหาร ว่าสิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์นำมาเลี้ยงร่างกายประจำวัน ตั้งแต่เกิดจนตาย เช่น ข้าว น้ำ เนื้อสัตว์ ผักและผลไม้ต่าง ๆ เป็นต้น แล้วแต่ผู้ใดจะนำสิ่งใดมาเลี้ยงร่างกาย ตามฐานะความเป็นอยู่ของแต่ ละบุคคล เพราะร่างกายของมนุษย์ จะขาดอาหารไม่ได้ ถ้าขาดอาหารก็ต้องตายในที่สุดอาหารจึงมีความสำคัญในชีวิตมนุษย์ ๒) เพื่อพิจารณาเครื่องนุ่งห่มว่า เสื้อผ้าสำหรับสวมใส่ เพื่อปกปิดร่างกายให้ดูสวยงาม เพราะร่างกายของมนุษย์ สกปรกและน่าเกลียด นอกจากนั้นเสื้อผายังช่วยป้องกัน การรบกวนของแมลงและสัตว์อื่นๆ ส่วนผ้าห่ม หมายถึงผ้าที่ใช้ห่มกันหนาว ในฤดูหนาว เพราะมนุษย์เกิดมาตัวเปล่า เมื่อเกิดมาแล้วจึงมีความจำเป็นต้องมีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับร่างกายภายนอกของมนุษย์ ๓) เพื่อพิจารณาที่อยู่อาศัย ว่าบ้านเรือนที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยพักผ่อนหลบร้อนหลบแดด หลบฝน และป้องกันอันตรายจากสัตว์น้อยใหญ่ที่จะมารบกวนหรือทำร้าย ในเวลากลางวันและ กลางคืนเพราะฉะนั้นที่อยู่อาศัยจึงเป็นสิ่งสำคัญ ในความเป็นของมนุษย์ ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และ ๔. เพื่อพิจารณายารักษาโรค ว่า พิษที่เป็นสมันไพรต่างๆ ที่นำมาสกัดเป็นยารักษาโรค เพื่อนำมารักษาผู้ป่วยที่เจ็บไข้ หรือป่วยเป็น โรคต่างๆ ให้หายจากความทุกข์ทรมานในการป่วยของโรคนั้น ๆ เพราะฉะนั้นยารักษาโรคจึงเป็นสิ่งที่สำคัญในชีวิตมนุษย์ เพราะยารักษาโรคจะทำให้มนุษย์มีชีวิตอยู่รอดต่อไปได้อีก ถ้าไม่มียารักษาโรคมุนษยอาจตายก่อนอายุขัยด้วย โรคต่างๆ ฉะนั้นปัจจัย ๔ ที่สำคัญที่สุดสำหรับร่างกายของมนุษย์ ที่เรียกว่า “รูปธรรม” ปัจจัย ๔ ที่กล่าวมานี้ มนุษย์มีอยู่ด้วยกันทุกคนบางคนมีมากบางคนมีปานกลางบางคนมีน้อย ผู้ใดที่มีปัจจัย ๔ มากก็จะมีความเป็นอยู่อย่างมีความสุขสบายผู้ใดมีปัจจัย ๔ ปานกลางก็จะมีความสุขบ้างทุกข์บ้าง ส่วนผู้ใดมีปัจจัย ๔ น้อย ก็จะมีแต่ความทุกข์ จะมีมากหรือน้อย พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสอนไม่ให้ลุ่มหลงมัวเมายึดมั่นถือมั่นในปัจจัย ทั้ง ๔ อย่าง นี้มีเพียงพอให้ร่างกายอยู่ได้ เพื่อทำความดีเท่านั้นถึงแม้ จะมีปัจจัย ๔ มากสักปานใดก็ตาม เมื่อตายไปแล้ว ก็ไม่สามารถนำติดตัวไปได้เลย มีเพียงความดีเท่านั้นที่สามารถติดตัวตามตนไปได้ทุกภพทุกชาติ ดังเช่น มหาเศรษฐีหรือยาจกกินข้าวแล้วก็อิ่ม ๑ มือเท่ากันมหาเศรษฐีหรือยาจกมีเสื้อผ้าก็ชุดก็ใส่ได้ทีละชุดเท่ากัน มหาเศรษฐีหรือยาจกมีบ้านหลังใหญ่ แคพื้นที่ที่ใช้ จริงๆ ก็เหมือนกัน คือห้องนอน ห้องน้ำ ห้องครัว มหาเศรษฐีหรือยาจกจะมียารักษาโรคดีแค่ไหน ย่อชีวิตไปได้นานเพียงไร “สุดท้ายก็ต้องตายเหมือนกัน” ดังนั้นสิ่งที่ติดตัวไปได้ก็มีแต่ความดีกับความชั่ว เท่านั้นมนุษย์นอกจากมีรูปธรรมแล้วยังมีนามธรรมที่มีอยู่ในร่างกายของเราอีก ที่เรียกว่า “จิตใจ” ก็มีปัจจัย ๔ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของจิตใจ

สิ่งที่สำคัญที่สุดในจิตใจของมนุษย์มี ๔ ปัจจัย ๔ อย่าง คือ (๑) อาหารของจิตใจ (๒) เครื่องนุ่งห่มของจิตใจ (๓) อาศัยของจิตใจ (๔) ยารักษาโรคของจิตใจ ดังนี้ ๑. อาหารของจิตใจ หมายถึงการฟังธรรม คือฟังคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า เพราะคำสอนทุกบทสอนให้มนุษย์รู้ผิดถูกชั่วดีรู้บาปบุญคุณโทษ ผู้ที่ฟังธรรมก็จะได้ประโยชน์คือฟังแล้วรู้ เรื่องที่ยังไม่เคยรู้ ฟังแล้วเรื่องที่สงสัยก็หายสงสัย ฟังธรรมแล้วจิตใจเบิกบานผ่องใสฟังธรรมแล้วมีความเห็นถูกต้องตามคลองธรรมเป็นเหตุให้มีสติปัญญา คือมีความรู้มากขึ้นและ สามารถนำไปประพฤติปฏิบัติตามทำให้ ละชั่วประพฤติดี ชำระจิตใจให้สะอาดปราศจากกิเลสทั้ง ๓ อย่างคือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ทำให้เป็นคนดีงามทั้งกายใจ เพราะฉะนั้นการฟังธรรมจึงเป็นอาหารที่สำคัญที่สุดสำหรับจิตใจของมนุษย์ ดังนั้นควรฟังธรรม เสมอ ๆ จิตใจจะได้อิ่มเอิบปิติ ยินดีเปรียบเหมือนกับได้อาหารใจนั่นเองนี่คือ “การฟังธรรมเป็นอาหารของจิตใจ” ผู้ที่ขาดอาหารของจิตใจ คือผู้ที่ไม่ได้ฟังธรรม ก็จะขาดสติปัญญา ไม่รู้ผิดถูกชั่วดีไม่รู้ บาปบุญคุณโทษ โง่เขลาเบาปัญญา ทำแต่ความชั่วจิตก็ร้อนร่นกระวนกระวายมีแต่ ความทุกข์ ความเดือดร้อนหาความสุขไม่ได้ เพราะไม่ได้ฟังธรรม จิตใจจึงขาดอาหาร ทำให้ จิตเศร้าหมองไม่ผ่องใส

๒. เครื่องนุ่งห่มของจิตใจ หมายถึงทาน ศีล สมาธิ ปัญญา ทาน ผู้ใดให้ทานเสมอ ๆ เป็นสร้างคุณธรรมประจำใจให้มีเมตตา คือความรักมีกรุณา คือความสงสารผู้อื่นเป็น ความดี ที่ใดห่มห่อ จิตใจของผู้คนนั้นไวแล้ว

ศีล หมายถึงข้อังต จากการทำ ความชั่ว การนำศีลมารักษากาย วาจาให้สะอาด ปราศจากความชั่วใดจะนำศีลข้อใดมาปฏิบัติ ซึ่งมีอยู่มากมายผู้ใดปฏิบัติตามศีลข้อนั้น ๆ ได้กายวาจาจะสะอาดเมื่อกายวาจาสะอาด จิตใจก็มีความรู้สึกภาคภูมิใจใน

ตนเองว่ามีความดีเป็นเครื่องนุ่งห่มจิตใจ เปรียบเหมือนสวมใส่เสื้อผ้าที่สวยงาม (พระพรหมคุณาภรณ์, (ป.อ.ปยุตฺโต). ๒๕๔๙: ๔๑๙)

สมาธิ หมายถึง การฝึกจิตให้สงบไม่ฟุ้งซ่านรอนรนกระวนกระวาย จิตจะสงบเยือกเย็น เพราะมีสติคอยควบคุม เปรียบเหมือนกับสวมใส่เสื้อผ้า ที่สวยงามบางเบา และสบาย (พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต). ๒๕๔๕: ๑๒๕)

ปัญญา หมายถึงความรู้ทั่ว ปรัชญาหยั่งรู้เหตุผล ความรู้เข้าใจชัดเจน ความรู้เข้าใจ หยั่ง แยกได้ในเหตุผล ดีชั่วคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ ซึ่งเป็นความรอบรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม ผู้ที่มีปัญญา คือผู้ที่มีคุณธรรมของสัตว์บุรุษ ๗ ประการคือ (๑) รูเหตุ (๒) รูผล (๓) รูตน (๔) รูประมาณ (๕) รูกาลเวลา (๖) รูชุมชน (๗) รูบุคคล รายละเอียดดังนี้ ๑) รูเหตุ ๒) รูผล หมายถึงความรูว่า รูว่าเหตุใดทำแล้ว ส่งผลให้เกิดทุกข์ เหตุใดทำแล้ว ส่งผลให้เกิดสุข ผู้มีสติปัญญาคือ จะเลือกทำแต่เหตุที่ส่งผลให้มีความสุขทั้งต่อตนเองและผู้อื่น รวมทั้งสังคมประเทศชาติบ้านเมือง ๓) รูตน หมายถึงความรูว่า เป็นผู้รู้ จักตน คือรูว่าตนเองอยู่ในชาติตระกูลใดโดยสภาพรรตาศักดิ์สูงต่ำเพียงใดมีสมบัติบริวาร ความรู้และคุณธรรมอยู่ในระดับใดควรต้องปฏิบัติตนให้ เหมาะสมกับฐานะความเป็นอยู่มีความอ่อนน้อมถ่อมตนไม่ยกตนข่มท่าน เพื่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงาน และสร้างชื่อเสียงให้กับวงศ์ตระกูล ๔) รูประมาณ หมายถึงความรูว่า ความเป็นผู้รู้จักประมาณ รู้จักความพอดีพอเหมาะ พอควร ไม่มากหรือน้อยเกินไปในทุกเรื่อง เช่น รู้จักประมาณในการบริโภคทรัพย์ (อภิ.วิ.อ. (ไทย) ๓๕/๕๑๘/๓๔๑.) ให้ควรกับฐานะความเป็นอยู่ของตน รู้จักประมาณในการใช้จ่ายเงินทอง รู้จักประมาณในการรับประทานอาหาร รู้จักประมาณในการแต่งกาย รู้จักประมาณในการพูด ดังเช่น ลูกนกแขก เฒ่ารู้ประมาณในการกินอาหาร (ขุ.ชา. (ไทย) ๒๗/๑๓/๑๒๒.) เป็นต้น ๕) รูกาล หมายถึงความรูว่า รู้จักเวลาและสถานที่ว่าจะพูดจะทำอะไรในเวลา และสถานที่นั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายกับตนเองและผู้อื่น (ที.ปา. (ไทย) ๑๑/๑๘๘/๑๔๖.) ๖) รูชุมชน หมายถึงความรูว่า ชุมชนใดที่มีความเป็นอยู่ที่ดี เราควรเข้าไปคบค้าสมาคม ด้วย เพื่อให้เกิด ความสามัคคี และเจริญรุ่งเรืองในชุมชนนั้น ชุมชนใดที่มีความเป็นอยู่ที่ไม่ดี ทำผิดกฎหมายผิดศีลธรรมผิดวินัย ก็ไม่ควรเข้าไปคบค้าสมาคมด้วย เพราะจะเกิดความเสียหายเสียทรัพย์สินเงินทองเสียชื่อเสียง สร้างความเสื่อมโทรมให้กับชุมชนหรือสังคมนั้น และ ๗) รูบุคคล หมายถึงความรูว่า รู้จักเคารพนับถือคบค้าสมาคมกับคนที่เป็นคนดี มีศีล ธรรมประจำ กายวาจา ใจ เมื่อใดคบค้าสมาคมแล้วเกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่นรูว่าบุคคลใดไม่ควรเคารพนับถือคบค้าสมาคมด้วย เพราะเป็นคนชั่วคบแล้วก็จะเกิดโทษต่อ ตนเองและผู้อื่นนี่คือผู้มีปัญญามีความสุภาพเรียบร้อยอ่อนโยน มีทานศีล สมาธิ ปัญญา เป็นเครื่องนุ่งห่ม จิตใจ ผู้ใดพบเห็นก็จะดูสวยงาม ทั้งทางกายวาจาใจนี้คือความหมายของคำว่า “เครื่องนุ่งห่มของจิตใจ”

ดังนั้นผู้ที่มีคุณสมบัติทั้ง ๗ ประการนี้ เป็นผู้สมควรแก่การยกย่องนับถือ เป็นคนที่น่าคบหา สมาคมด้วย ผู้มีปัญญามีกายวาจา ใจ ที่สะอาดสุภาพเรียบร้อยอ่อนโยน มีทานศีล สมาธิ ปัญญาเป็นเครื่องนุ่งห่มจิตใจ ผู้ใดพบเห็นก็จะดูสวยงาม ทั้งทางกายวาจา ใจ นี้คือ “ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นเครื่องนุ่งห่มจิตใจ”

๓. ที่อยู่อาศัยของจิตใจ หมายถึงผู้ ที่นับถือศาสนาใดศาสนาหนึ่ง สอนชาวพุทธก็นับถือศาสนาพุทธเป็นที่ยึดเหนี่ยวเป็นที่พึ่งที่อาศัยของจิตใจ เพราะพระพุทธศาสนามีองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์ศาสดา เราจึงเคารพนับถือกราบไหว้บูชา และประพฤติปฏิบัติตาม พระธรรมคำสอนด้วยพระองค์ท่านมี ปัญญาธิคุณ พระบริสุทธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ พระองค์ท่านทรงสอนให้มนุษย์ ละชั่วประพฤติดี และชำระจิตใจให้สะอาด ปราศจากกิเลสทั้ง ๓ อย่าง คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง เพื่อความพ้นทุกข์และยังมีคำสอนโดยละเอียดอีกมากมาย เมื่อนำมาปฏิบัติตามแล้วจะช่วยให้บรรเทาความทุกข์ลด เพราะฉะนั้น ผู้ที่นับถือพระพุทธศาสนา จึงมีความจำเป็นที่จะต้อง ศึกษาให้เข้าถึงหลักคำสอน ดังนั้นศาสนาก็ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่มนุษย์ต้องยึดถือ เป็นที่พึ่งที่อาศัยของจิตใจเปรียบเหมือนเราพักอาศัยอยู่ในบ้านที่ร่มเย็นเป็นสุข พ้นจากภัยอันตรายต่างๆ นี้คือ ความหมายของคำว่า “ศาสนาเป็นที่อยู่อาศัยของจิตใจ ”

๔. ยารักษาโรคของจิตใจ หมายถึง พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สามารถช่วยมนุษย์ที่ป่วยเป็นโรคทางจิต คือโรคโลภ โรคโกรธ โรคหลง ซึ่งเป็นเรื่องเศร้าหมองของจิต เป็นเหตุของการเกิดทุกข์ เมื่อเกิดทุกข์ กับสิ่งใดหรือเรื่องใดให้นำคำสอนบทใดบทหนึ่งที่ช่วยแก้ไขปัญหานั้นที่เกิดขึ้นกับจิตใจ เช่นเมื่อมีความโกรธเกิดขึ้นก็ให้นำคำสอนบทของการให้อภัยและบพเมตตา คือความรัก กรุณา คือความสงสาร มาพิจารณาเพื่อให้หายจากการเป็นโรคโกรธ เมื่อความโลภเกิดขึ้นในจิตใจ ทำให้มักใหญ่ใฝ่สูง อยากได้สิ่งต่างๆ มาเป็นของตน ก็ให้นำเอาคำสอนบท อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มาพิจารณาให้เห็นว่าสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเพียงสมมุติเท่านั้น เมื่อตายไปแล้วไม่สามารถนำติดตัวตามตนไปได้เลย โรคของความโลภก็จะคลายหายไป เมื่อความหลงเกิดขึ้นในจิตใจจะทำให้มีความรักใคร่พอใจในสิ่งต่างๆ ก็จะยึดมั่นถือมั่นว่า เป็นของเราเกิด ความทุกข์อย่างหนัก ก็ให้นำคำสอนบท ที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วดับไปไม่ให้อยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเราของเขายุ่งทุกอย่างเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วดับไปในที่สุด แม้แต่ตัวของเราเองนี้เป็นเพียงตั้งอยู่อย่างคำสอนบางบทเท่านั้นให้นำคำสอนบทต่างๆ มาพิจารณา เมื่อท่านป่วยด้วยโรคโลก โรค โกรธ โรคหลง แล้วท่านก็จะหายจาก โรคต่างๆ เหล่านั้น ได้นี้คือความหมายของคำว่า “พระธรรม คำสอน เป็นยารักษาโรคของจิตใจ”

ดังนั้นปัจจัย ๔ ของจิตใจ คือ อาหารของจิตใจ เครื่องนุ่งห่มของ จิตใจ ที่อยู่อาศัยของจิตใจ ยารักษาโรคของจิตใจ ถ้าผู้ใดมีครบทั้ง ๔ อย่างนี้แล้วก็จะอยู่สบายอย่างนี้แล้วก็จะอยู่อย่างสบายใจไม่เดือดร้อน ไม่มีความวุ่นวายมีแต่ความสงบทางจิตใจ เพราะมีปัจจัยทั้ง ๔ เป็นเครื่องควบคุมคอยรักษาให้เกิดความสุขทางจิตใจ เพราะมีอาหารของจิตใจ เครื่องนุ่งห่มของจิตใจที่อยู่อาศัยของจิตใจ และยารักษาโรคของจิตใจ เป็นตัวช่วยซึ่งเป็นคุณค่าของชีวิตที่ดี

หลักการประยุกต์ในปัจจัยสันนิสศีลศีลเพื่อการพัฒนาชีวิตให้มีความสุข

หลักการประยุกต์ในปัจจัยสันนิสศีลศีลเพื่อการพัฒนาชีวิตให้มีความสุขในสังคมของมนุษย์การบริโภคคือสาระสำคัญของโครงสร้างทางวัฒนธรรมและคือ ศูนย์กลางของวัฒนธรรม ในวัฒนธรรมบริโภคนิยม การบริโภคนิยมนั้นทุกวันนี้จะเห็นได้ว่าประเทศไทยของเราบริโภคหรือยึดติดกับของต่างชาติมากหรือกระแสโลก ใช้จ่ายเงินจำเป็นโดยขาดการพิจารณาในการบริโภคใช้สอย ดังนั้น ควรที่จะนำปัจจัย ๔ ในทางพระพุทธศาสนานี้มาประยุกต์ภายในชีวิตตัวเองให้ดีขึ้น การมีปัจจัย ๔ พอแก่ความต้องการของชีวิต หรือแม้มีวัตถุพรั่งพร้อมบริบูรณ์ก็ตามมิใช่เป็นจุดหมายในตัวของมันเอง เพราะเป็นเพียงขั้นบันได เป็นเพียงวิธีการขั้นตอนหนึ่งสำหรับช่วยให้ก้าวต่อไปสู่จุดหมายที่สูงกว่า คือเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาปัญญา เพื่อการมีชีวิตที่ดีงาม และการประสบสุขที่ประณีตยิ่งขึ้นไปคนบางคนมีความต้องการวัตถุเพียงเท่าที่พอเป็น อยู่แล้ว ก็สามารถหันไปมุ่งเน้นด้านการพัฒนาคุณภาพจิตและปัญญา แต่บางคนยังไม่พร้อมชีวิตของเขาที่ยึดติดต่อวัตถุ มากกว่า เมื่อการเป็นอยู่ของเขาไม่เป็นเหตุเป็นผลผู้อื่นก็ยังเป็นที่ยอมรับได้ นอกจากนั้นบางคนมีความโน้มเอียงความถนัดและความสามารถในการช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นได้ดี การมีทรัพย์มากมายของเขาก็เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต). ๒๕๔๙: ๗๗๙)

การรู้จักพอประมาณในปัจจัย ๔ ดังนี้ ปัจจัยที่ ๑ อาหารการกิน เช่น อาหารเป็นเรื่องสำคัญ คนเราจะอยู่ได้ต้องอาศัยอาหาร แต่การกินก็ต้องรู้จักประมาณในการบริโภค (อภ.วิ.อ. (ไทย) ๓๕/๕๑๘/๓๙๑) และต้องคำนึงถึงคุณค่า ความเป็นจริง เราบริโภค อาหารเพื่ออะไร ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงกำหนดให้พิจารณาก่อนฉัน ทุกครั้งซึ่งเป็น คุณค่าที่แท้จริง ไม่ใช่คุณค่าเทียม ปัจจัยที่ ๒ เครื่องนุ่งห่ม เช่น เสื้อผ้า หรือผ้าห่ม ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นต่อร่างกายมนุษย์มิใช่เพื่อปกปิดอวัยวะคือร่างกายต่างๆ ให้พิจารณาว่าเครื่องนุ่งห่มมีไว้ทำอะไร ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงกำหนดพิจารณาโดยอุบายอันแยบคายแล้วจึงใช้จีวร (วิ.ม. (ไทย) ๒/บทนา/๘.) เพื่อบำบัดความหนาว เพื่อบำบัดความร้อน เพื่อบำบัดสัมผัสแห่งเหลือบ ยุบ ลม แดดและสัตว์ เลื้อยคลาน ซึ่งให้รู้จักพอประมาณในเครื่องนุ่งห่ม ปัจจัยที่ ๓ ที่อยู่อาศัย เช่น บ้าน ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นต่อมนุษย์มาก ให้พิจารณาว่าที่อยู่อาศัยมีไว้ทำไม ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงกำหนดให้พิจารณาที่นั้ง ที่นอน พิจารณาโดย อุบายอันแยบคาย แล้วจึงเสพอใช้สอยเสนาสนะ (วิ.จุ. (ไทย) ๗/๒๙๔/๙๐.) เพื่อบำบัดความหนาว เพื่อบำบัดความร้อน ซึ่งให้รู้จักพอประมาณในที่อยู่อาศัย และ ปัจจัยที่ ๔ การรักษาสุขภาพ เช่น ถ้าเจ็บป่วยไขไม่สบายขึ้นมา ก็ต้องคิดว่ากินยาอะไรถึงจะหาย หรือไปหาหมอรักษาที่ไหนดีในทางพระพุทธศาสนาถือเป็นเรื่องของเภสัช พระพุทธองค์ก็ทรงกำหนดไว้คือ พิจารณาโดยอุบายอันแยบคายแล้วจึงใช้ คิลานปัจจัยเภสัชบริขาร (วิ.ม. (ไทย) ๕/บทนา/๒๒.) เพื่อบำบัดทุกขเวทนา อันเกิดเพราะธาตุกำเริบซึ่งให้รู้จักพอประมาณในในยารักษาโรค

คุณค่าจากการใช้สอยปัจจัย ๔ ทำให้ดำเนินชีวิตมีสุข ไม่เป็นหนี้สิน เพราะรู้จักบริโภคด้วยความพอดีตามมีตามได้ ทำให้ตนเองและผู้อื่นไม่เดือดร้อน ทำให้สามารถพบความสุขที่เกิดจากการใช้สอยปัจจัย ๔ อย่างแท้จริง หลุดจากการยึดติดที่เป็นเหตุนำความทุกข์ความเดือดร้อน หลักปัจจัยสันนิสศีลศีลจะเน้นใช้ปัญญาพิจารณาเหตุผลก่อนใช้สอยปัจจัย ๔ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นการบริโภคที่ดีเพื่อคุณภาพของชีวิต

การพิจารณาคุณค่าก่อนการใช้สอยปัจจัย ๔

การพิจารณาปัจจัย ๔ ที่เราจะใช้อุปโภคบริโภคในชีวิตประจำวัน โดยแยกแยะประโยชน์ทางตรงและความจำเป็น ในสมัยปัจจุบัน สังคมนิยมวัตถุแข่งขันกันจนลืมนึกไปว่า “ธรรมชาติของสรรพสิ่งมีเกิดและดับเป็นของธรรมดา” สิ่งที่มีชีวิตมีลักษณะที่เหมือนกัน คือ การเกิด เจริญเติบโต การขยายพันธุ์แล้วก็ตายมนุษย์ เองคิดว่าตัวเองฉลาดกว่าสิ่งมีชีวิตทั้งปวง โดยคิดที่จะใช้ทรัพยากรจากธรรมชาติมาเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยลืมนึกว่าแท้จริงแล้ว มนุษย์เกิดมาก็มีการดำรงชีพตามความต้องการที่แท้ จริงไม่ต่างจากสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ความสุขที่แท้ของเราอยู่ที่ไหน คนเราทุกวันนี้ไม่ค่อย สนใจหรือไม่เข้าใจในเรื่องศาสนาเท่าที่ควรควรอันเนื่องมาจากเนื่องมาจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจหรือสนใจความเจริญทางด้านวัตถุ ความมัวแต่แข่งขันกันว่าใครจะร่ำรวยกว่ากัน หาหนทางที่จะทำให้ทุกคนยกย่องว่ามีชื่อเสียงทางด้านความร่ำรวย มีการโฆษณาหรือจัดอันดับความร่ำรวยทางเงินตรา ว่าใครจะมีรายได้มากกว่ากัน จัดอันดับความเป็นเศรษฐีของโลก ทำให้หลงลืมไปว่าวัตถุหรือเงินตราเป็นเรื่องที่มนุษย์ สมมุติให้เป็นสิ่งที่มีค่าที่ใช้แลกเปลี่ยนความต้องการทางด้านร่างกายเท่านั้น หาใช้สิ่งที่สร้างความสงบสุขหรือสันติของ มนุษย์โลกอย่างแท้จริง จงมองข้ามความต้องการทางด้านจิตใจอันแท้จริงของตัวเองไปเป็นเหตุให้มนุษย์โลกทั้งหลาย

ไม่เห็นความสำคัญของ “ศาสนา” ไรก็ตามการดำเนินชีวิตไปสู่นิพพานของปุถุชนทั้งหลายคงเป็นเรื่องยาก หลักธรรมทางศาสนาก็มีคำสอนสำหรับฆราวาสหรือผู้ครองเรือน (พระเมธีวราภรณ์, ๒๕๕๓: ๑๗๗-๑๗๘.) โดยทั่วไปเพื่อให้มองเห็นวิธีการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขไม่ฟุ้งเฟ้อ หรือตระหนี่จนเกินไป ซึ่งมีธรรมหลายข้อที่เราสามารถเลือกนำมาใช้เป็นหลักในการคิดและเลือกใช้ ทรัพยากรในการอุปโภคบริโภคให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงได้ด้วยการพิจารณาคุณค่าก่อนการใช้จ่าย ๔ โดยมีหลักการดังนี้ ๑) หลักการ คือ ให้พิจารณาก่อนการใช้จ่ายวัตถุสิ่งของปัจจัย ๔ ที่เกี่ยวข้องเป็น ๒ ลักษณะ คือ คิดถึงประโยชน์ทางตรง และความจำเป็น และ ๒) วิธีการ คือ ให้คิดถึงคุณค่าของวัตถุที่จะใช้จ่ายว่าเกิดประโยชน์มากน้อยเพียงใดสำหรับความจำเป็นในการบริโภค ใช้จ่าย การกินการซื้อสิ่งของมาบริโภคนั้น ๆ และไม่ยึดติดกับสิ่งที่แสดงให้เห็นเพียงภายนอกกว่าราคาแพง แต่ควรที่จะเลือกเอาสิ่งของที่มีราคาถูกกว่า และใช้งานไดเหมื่อน ๆ กัน เช่น การเลือกซื้อนาฬิกาข้อมือสักหนึ่งเรือน การพิจารณาถึงประโยชน์ของนาฬิกา คือ อยู่ที่ความเที่ยงตรงแม่นยำในการบอกเวลา สารของนาฬิกาไม่ได้ อยู่ที่ราคาแพงหรือไม่ มาจากประเทศใด แต่ผู้บริโภคมักนิยมสินค้าราคาแพง ๆ เพื่อจะดูเหมาะสม และความพอใจของกิเลสตัณหาของตน อันที่จริงราคาถูกแพงก็ดูเวลาเหมือนกัน ไม่ต่างกันเลยเรื่องเวลาถึงจะเดินเร็ว หรือช้าก็เพียงเล็กน้อย ฉะนั้นการคิดโดยวิธีนี้การจะซื้อนาฬิกาหนึ่งเรือนจึงขึ้นอยู่กับคุณค่าของมันไม่ใช่ราคาซื้อ (พระมหาสมชาย สิริจินโท.๒๕๔๗: บทคัดย่อ) เรื่องการรับประทานอาหารก็เหมือนกัน เช่น การเลือกรับประทานอาหารหนึ่งมื้ออาหารเป็นหนึ่งในปัจจัย ๔ ในการดำรงชีพ เราเตือนเตือนตนเองเสมอว่าเราจะรับประทานอาหารเพื่ออะไร เพื่อดับทุกข์ เพื่อสมุทัย เพื่ออวดความมั่งมีเงินทอง เพื่อสนองตัณหา ฯลฯ แท้จริงแล้วกร รบริโภคอาหารหนึ่งในปัจจัย ๔ ก็เพื่อดับความหิวหรือความต้องการทาง ด้านร่างกายเพื่อนำไปทำให้ร่างกายเจริญเติบโต หรือซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ บางคนจะรับประทานอาหารสักมื้อต้องร้านอาหารที่มีชื่อเสียงร้าน อาหารต้องหมีระดับแบบสังคมชั้นสูงมีป้ายโฆษณาที่การ์ตูนตัวน่ารัก อร่อยจากนักชิมที่มีชื่อเสียง มีคนไปรับประทานมากมายแทนที่จะพิจารณาว่าอาหารที่จะรับประทานมีคุณค่า ทางโภชนาการหรือไม่เราได้รับการยกย่องว่า เป็นบุคคลที่มีการศึกษาได้ร่ำเรียนมา เราต้องใช้ ปัญญาพิจารณาอาหารตามความรู้ที่เราได้เรียนมาว่าอาหารที่เราเลือกรับประทานมีธาตุหรือสารอาหารครบ และมีปริมาณเพียงพอต่อความต้องการของร่างกายหรือไม่ โดยพิจารณาว่าอาหารให้ประโยชน์เพื่อประทั้งความหิว เพื่อยังให้ร่างกายให้เป็นไปไม่ให้ความหิวนั้นเกิดขึ้น

ดังนั้นการใช้จ่ายปัจจัย ๔ ตามหลักปัจจัยสันนิสสิตศีลจึงมีความจำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยการพิจารณาถึงประโยชน์เป็นหลักและความจำเป็นในสิ่งนั้น เพื่อเป็นหลักการไม่ยึดติดกับวัตถุนิยม และจะเป็นสร้างความสุขในชีวิตสำหรับคฤหัสถ์

สรุปผลการศึกษา

หลักคำสอนพื้นฐานในพระพุทธศาสนา เชื่อว่ามนุษย์สามารถพัฒนาตนได้ และครอบคลุมพฤติกรรมที่จะก้าวไปสู่การพัฒนาชีวิต หรือการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ภายในชีวิตของตนเองจากสภาพหนึ่ง ไปสู่อีกสภาพหนึ่งที่ดีกว่าเดิม การปฏิบัติตาม หลักปัจจัยสันนิสสิตศีล คือ การพิจารณาปัจจัย ๔ อันได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการใช้ที่แท้จริงก่อนที่จะบริโภค ซึ่งศีลข้อนี้สำเร็จได้ด้วยปัญญา เป็นคุณธรรมที่จะช่วยประคับประคองชีวิตของบรรพชิตและคฤหัสถ์ให้มี ความหมดจดผ่องใส และร่มเย็นเป็นสุขได้ตลอดเวลา ในการปฏิบัติตามหลักปัจจัยสันนิสสิตศีลของคฤหัสถ์ คือ ให้พิจารณาอาหาร ว่าสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์นำมาเลี้ยงกายประจำวันตั้งแต่เกิดจนตาย ให้พิจารณาเครื่องนุ่งห่มว่า เสื้อผ้าสำหรับสวมใส่ เพื่อปกปิดร่างกายให้ พิจารณาที่อยู่ อาศัย ว่าบ้าน เรือนที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยพักผ่อนหลับนอนเพื่อหลบแดดหลบฝน ให้พิจารณายารักษาโรคว่า พืชที่เป็นสมุนไพรต่างๆ ที่นำมาสกัดเป็นยารักษาโรค เพื่อนำมารักษามนุษย์ ที่เจ็บไข้ หรือป่วยเป็นโรคต่างๆ การปรับใช้ ปัจจัยสันนิสสิตศีล ในการพัฒนาชีวิตให้มีความสุขคือปัจจัย ๔ ที่ใช้บริโภคในปัจจุบันนั้นเป็นเพียงเครื่องยังชีพให้อยู่รอดโดยพระพุทธศาสนา มององการบริโภค มิใช่เป็นจุดหมายในตัวของมันเองเพราะเป็นเพียงขั้นศีล เป็นเพียงวิธีการขั้น ตอนหนึ่งสำหรับช่วยก้าวต่อไปสู่จุดหมายที่สูงกว่า คือเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาปัญญา เพื่อความมีชีวิตที่ดีและการประสพสุขที่ประณีตยิ่งขึ้นไป

ดังนั้นศีลที่เป็นไปในการอบรมปัญญาได้แก่อินทรีย์สังวรศีล คือการอบรมปัญญาที่เป็นการสำรวมทางตา หูจมูกลิ้น กายและใจ ดังนั้นจึงอบรมปัญญาและศีลประการต่างๆ ก็ย่อมทำให้ถึงความสิ้นทุกข์ได้ สำหรับคฤหัสถ์ก็สามารถอบรมปัญญาที่เป็นอินทรีย์สังวรศีลได้คือการระลึกลักษณะของสภาพธรรมที่มีจริงที่เป็นสติปัญญาได้แต่ต้องเริ่มจากการฟังพระธรรมให้เข้าใจก่อนหลักคำสอนพื้นฐานในพระพุทธศาสนาเชื่อว่า มนุษย์เราเป็นผู้ที่สามารถพัฒนาตนได้และครอบคลุมพฤติกรรม หรือการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ภายในชีวิตของตนเองให้ดีกว่าเดิมได้เช่น การนำหลักจุดปาริสุทธิตีล 4 ที่เป็นข้อบัญญัติของพระสงฆ์มาปรับใช้ได้กับคนสามัญทั่วไปได้คือ 1) การประยุกต์หลักปาฏิโมกขสังวร ศีล ประยุกต์ตามการสร้างวินัยในสังคมและการสร้างวินัยในตนเอง 2) การประยุกต์หลักอินทรีย์สังวรศีลประยุกต์ตามการใช้อินทรีย์ในสังคม การฝึกสติอบรมอินทรีย์ 3) การประยุกต์หลักอาชีวิปาริสุทธิตีล ประยุกต์มุ่งให้

คนมีปัจจัย 4 ความสมบูรณ์ด้วย ทรัพย์ สัมมาชีพ สัมมาอาชีวะโดยทางธรรมสัมมาอาชีวะในแง่การพัฒนาจิตใจและปัญญา สัมมาอาชีวะในความหมายฝ่ายคุณุหัตถ์ และ อาชีพที่ขัดต่อการพัฒนาด้านสัมมาอาชีวะ สำหรับคุณุหัตถ์ 4) การประยุกต์หลักปัจจัย สันนิสสิต ศีล ประยุกต์ตามการอาศัยปัจจัย 4 และวิธีคิด แบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม ถ้าจะพัฒนาชีวิตให้เป็นสุข และ น อ ก จ า ก วิ น ย แ ล้ ว ยั ง จ า เ ป้ น จ ะ ต้ อ ง นำหลักธรรมมาประยุกต์ใช้ในพัฒนาชีวิตในปัจจุบัน ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อ การใช้ชีวิตประจำวันเพื่อจะได้พัฒนาตนเองให้สามารถปฏิบัติหน้าที่กิจกรรมได้อย่างปกติสุข และยังได้ชื่อว่าเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อความ เป็นผู้อยู่ไกลันพพานยิ่งขึ้น นับเป็นการปฏิบัติที่ไม่เสื่อมถอย ทำตนให้ตั้งอยู่ในศีลเป็นเบื้องต้นก่อน รู้จักวิธีคุ้มครองรักษาอินทรีย์ และรู้จักเพิ่มพูนสั่งสมบ้ำเพ็ญความเพียร

บรรณานุกรม

Phra Dhammapitaka (P.A. Payutto), A Constitution for living, Bangkok : Rigligous Affairs Press, 2544),p15.

พระเมธีวราภรณ์. ๒๕๕๓. เบญจศีลเบญจธรรมอุดมชีวิตของมนุษย์, กรุงเทพมหานคร :สำนักพิมพ์ต้นบุญ.

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต). ๒๕๔๕. พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม, ครั้งที่ ๑๐, กรุงเทพมหานคร : สื่อตะวัน

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต). ๒๕๔๙. พุทธธรรม, ครั้งที่ ๑๑, กรุงเทพมหานคร : สหธรรมิก.

พระมหาสมชาย สิริจินโท. ๒๕๔๗. “พุทธธรรมเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตตามแนวทางของพระพุทธ

คุณ (สมาน สุนทรโธ)”, วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ช.ม. (ไทย) ๒๙/๒๐๖/๕๙๙-๖๐๑.

ช.ชา. (ไทย) ๒๗/๑๓/๑๒๒.

ที.ปา. (ไทย) ๑๑/๑๘๘/๑๔๖.

วิ.จุ. (ไทย) ๗/๒๙๔/๙๐.

วิ.ม. (ไทย) ๕/บทนำ/๒๒.

วิ.มหา. (ไทย) ๒/บทนำ/๘.

อภ.วิ.อ. (ไทย) ๓๕/๕๑๘/๓๙๑.

อภ.วิ.อ. (ไทย) ๓๕/๕๑๘/๓๙๑.

An Analysis of Word Formation Process in the Text of COVID-19

Suphakit Phoowong¹, Suriyan Uttaro²

Somchai Kittipanya³ and Udomkrit Srinon⁴

Ph.D. Candidate, Department of Linguistics, Faculty of Humanities, MCU¹

Ph.D. Candidate, Department of Linguistics, Faculty of Humanities, MCU²

Ph.D. Candidate, Department of Linguistics, Faculty of Humanities, MCU³

Lecturer, Department of English, Faculty of Faculty of Liberal Arts and Science, Kasetsart University⁴

Email : suphakit.ph@bru.ac.th¹

Received January 26, 2022; **Revised** March 14, 2022; **Accepted** July 31, 2022

Abstract

The objectives of this research were 1) to analyze how the Director of World Health Organization formulates the significant morphemes/morphology regarding health and COVID-19 preventions, 2) to analyze how the Director of World Health Organization uses word formation process on health and COVID-19 preventions in the text, and 3) to analyze the major roles of morphology on health and COVID-19 preventions in the text. This research is the quantitative and the qualitative research. The analysis of this research consist of descriptive and qualitative modes of linguistic interpretation and discussion.

The findings of this research were as follows:

1. The formation of significant morphemes on health and COVID -19 prevention in the text were used in the text consisted of 1) coinage words, 2) inflectional words, 3) derivational words, 4) inflectional & derivational words, 5) compounding words, and 6) lexical words, The most of words used repeatedly in the text are item 5 (cases), followed by the item 8 (virus), and the item 89 (community).

2. The word formation process on health and COVID-19 preventions in the text 1) found in this study consisted of 4 coinage words, 2) 19 inflectional words, 3) 16 derivational words, 4) 4 inflectional & derivational words, 5) 22 compounding words, and 6) 24 lexical words. When considering each aspect, it was found that the lexical words are first ranked, followed by compounding words, and the lowest percentage of words used in the text are coinage words and inflectional & derivational words.

3. The significant allomorphs regarding health and COVID-19 preventions in the text are mostly the plurals -s/, /z/, and /iz/ and the ed-past tense -t/, /d/, and /id/.

In further study, it should be more analytical study of special academic term in text such as medical, physician and so on and of word meaning in special term in text.

Key words: Word formation process, COVID-19, Morphological Analysis, Allomorph

1. Introduction

In linguistics, an analysis on morphology is a significant role in learning and understanding morphological processes through different texts, and it is discussed that the analysis on the word needs some understanding on morphological issues. It is a concern of investigating words, how they are formed, and how they relate to different words in a language. It also breaks down word structures and sections of words, such as stems, root terms, prefixes, and suffixes. Possibly, words in a language may be formed or extended by various morphological processes. There are specific formation of words or morphological processes that turn a morpheme into a word in a language.

Media language is a new phenomenon in world society. In everyday use of words in a language in media texts, there is a morphological process described as the characteristics of word formation processes in which the new words are created to satisfying a naming need)Berezhnykh, Ye.Yu, 2017(, such as the new word COVID-19, which has been currently created by World Health Organization (WHO). This is the reason why the researchers are interested in studying the process of coining new words and analyzing how words are created in the media texts. Moreover, we encounter morphological facts in English almost every day through news on television or reading the daily news from newspapers or magazines. Therefore, the objective of this study is to analyze how morphology and meanings are important in the growth and expansion of the English vocabulary and how they are constructed in the media text.

2. Literature review

2.1 Morphology and Word Formation

Many studies have been conducted on the analysis of word formation or lexical morphology. According to Lieber (2009(, the morphology is the study of word formation, including how new words are created in world languages, and how words differ according to the way in which they are used in sentences. Additionally, Sheela (2011) states that morphology is the branch of linguistics that studies these patterns and tries to explain the word formation rules which represent the knowledge of the speakers of these languages. Aronoff and Fudeman (2011) defines morphology as the mental system involved in word formation or to the branch of linguistics that deals with words, their internal structure, and how they are formed.

2.2 Word Formation Process

In English, there exist several processes of word-formation, but this study focuses on affixation, clipping, compounding, acronyms, and initialism. Many researchers study on the word formation processes. Rubba (2004) defines word formation processes as the ways of creating new words in English. According to Mustafa, Kandasamy, and Yasin (2015), the most common word formation processes, or the creation of new words, in English including abbreviation (clipping, acronyms, combination of letters), blending. Likewise, Phookhao (2012) states that the way which people use to create new words is called word formation process.

2.3 Morphological Analysis in the media texts

For several years, most research works on morphological analysis has focused primarily on standardized literary texts. Nevertheless, interest in analyzing the automated social media texts has considerably grown in recent years)Fenogenova, Kazorin, Ilia, & Krylova, 2019(.

3. The objectives of the study

There are five objectives of the study as follows:

2.1 To analyze how the Director of World Health Organization formulates the significant morphemes/morphology regarding health and COVID-19 preventions.

2.2 To analyze how the Director of World Health Organization uses word formation process on health and COVID-19 preventions in the text.

2.3 To analyze how the Director of World Health Organization uses significant allomorphs regarding health and COVID -19 preventions in the text.

4. The Research Questions

3.1 How/To what extent does the speaker formulate or develop significant

morphemes on health and COVID -19 prevention in the text?

3.2 How/To what extent does the speaker use word formation process on health and COVID-19 preventions in the text?

3.3 How/To what extent does the speaker use significant allomorphs regarding health and COVID-19 preventions in the text?

5. Methodology

4.1 This study analyses the word formation process, developed by Aronoff and Fudeman (2011), which are used as a guideline to analyze the spoken text about COVID -19 addressed by the Director of World Health Organization (WHO) on 27 February 2010. Words can be formed in language expanded by various morphological processes in a language. The morphological processes adopted in this study are coinage-morpheme, lexical morpheme, inflectional morpheme, derivational morpheme, and compounding.

4.2 The analysis covers the formation of morphemes, inflectional and derivational words, major roles of morphological structures regarding health and COVID-19 preventions. This also includes significant conclusions and discussion of the analysis.

4.3 The analysis lens on descriptive and qualitative modes of linguistic interpretation and discussion. The findings of the analysis are presented in terms of linguistic description and qualitative data and interpretation.

6. Analysis and findings

To analyse the data and present the findings, some steps are provided as follows.

6.1 Formulation of significant morphemes/morphology on health and COVID -19 preventions

To answer Q 1, the analysis of significant morphemes/morphology is presented in the table below

Table 1 Formation of significant morphemes on health and COVID -19 preventions

Morphemes	Frequency	Percentage	Note
1.WHO	4	9.09	WHO = Wealth Health Organization (Acronym)
2.COVID-19	3	6.81	COVID-19 = Corona Virus Disease 2019 (Acronym)
3.GDP	1	2.27	GDP= Gross Development Product (Acronym)
4.Labs	1	2.27	Labs = Laboratories (Clipping)
5.cases	18	40.90	cases = case - s (inflectional)
6.case	3	6.81	lexical (noun)
7.aggressively	1	2.27	aggress-ive-ly (derivational)
8.virus	6	13.63	lexical (noun)
9.prevent	4	9.09	Lexical (verb)
10.deaths	2	4.54	death-s (inflectional)
11.swiftly	1	2.27	swift-ly (derivational)
12.epidemics	1	2.27	epidemic-s (inflectional)
13.influenza	1	2.27	Lexical (noun)
14.measures	1	2.27	measure-s (inflectional)
15.key messages	1	2.27	Compounding (adj+n)

Morphemes	Frequency	Percentage	Note
16.widespread	1	2.27	Compounding (adj+v)
17.transmission	5	11.36	trans-mis-sion (derivation)
18.samples	1	2.27	sample-s (inflectional)
19.positive	1	2.27	Lexical (adj)
20.tested	1	2.27	test-ed (inflectional)
21.containment	1	2.27	Contain-ment (derivational)
22.reported	1	2.27	report-ed (inflectional)
23.aggressive	1	2.27	aggress-ive (derivational)
24.foothold	1	2.27	Compounding (n+v)
25.unfortunately,	1	2.27	un-fortune-ate-ly (derivational)
26.advocate	1	2.27	Lexical (v)
27.comprehensive	1	2.27	comprehend-ive (derivational)
28.sustained	1	2.27	sustain-ed (inflectional)
29.scenarios	1	2.27	scenario-s (inflectional)
30.fatal	1	2.27	Lexical (adj)
31.literally	1	2.27	literal-ly (derivational)
32.borders	1	2.27	Border-s (inflectional)
33.distinguish	1	2.27	Lexical (v)
34.ethnicities	1	2.27	ethnic-ity-s (derivatinal& inflectional)
35.development.	1	2.27	develop-ment (derivational)
36.hopeless	1	2.27	hope-less (derivational)
37.defenseless	1	2.27	defense-less (derivational)
38.isolate	1	2.27	Lexical (v)
39.trace contacts	1	2.27	Compounding (n+n)
40.clinical care	1	2.27	Compounding (adj+n)
41.quality	1	2.27	Lexical (n)
42.hospital	1	2.27	Lexical (n)
43.outbreaks	2	4.54	Compounding (prep + v)
44.vital	1	2.27	Lexical (adj)
45.isolation	1	2.27	isolate -ion (derivational)
46.medical oxygen	1	2.27	Compounding (adj+n)
47.ventilators	1	2.27	ventil-ate-or-s (derivational & inflectional)
48.reporting system	1	2.27	Compounding (v-ing+n)
49.health facilities	1	2.27	Compounding (n+n)
50.alert	1	2.27	Lexical (n)
51.health workers	1	2.27	Compounding (n+n = n)
52.training	1	2.27	train-ing (inflectional)
53.equipment	3	2.27	equip-ment (derivational)
54.samples	1	2.27	Sample-s (inflectional)
55.patients	1	2.27	Patient-s (inflectional)
56.measures	2	4.54	Measure-s (inflectional)
57.sick	1	2.27	Lexical (adj)

Morphemes	Frequency	Percentage	Note
58.chemicals	1	2.27	chemical-s (derivational)
59.severe	1	2.27	Lexical (adj)
60.disease	2	4.54	Lexical (n)
61.clinics	1	2.27	Clinic-s (inflectional)
62.procedures	1	2.27	procedure-s (inflectional)
63.infections	2	4.54	infect-ion-s (derivational & inflectional)
64.runny nose	1	2.27	Compounding (adj+ n)
65.fever	1	2.27	Lexical (n)
66.dry cough	1	2.27	Compounding (v +v)
67.rumours	1	2.27	rumour-s (inflectional)
68.misinformation	1	2.27	mis-inform-ation (derivational)
69.outbreak	2	2.27	Compounding: (prep+v)
70.health minister	1	2.27	Compounding (n+n)
71.gap	1	2.27	Lexical (n)
72.exploit	1	2.27	Lexical (v)
73.developed countries	1	2.27	Compounding (v-ed + n)
74.pandemic potential	1	2.27	Compounding (adj + n)
75.kits	1	2.27	kit-s (inflectional)
76.protective equipment	1	2.27	Compounding (adj+n)
77.trained	1	2.27	train-ed (inflectional)
78.multiple languages	1	2.27	Compounding (adj+n)
79.operational	1	2.27	operate-ion-al (derivational)
80.guidelines	1	2.27	Compounding (n+n)
81.key areas	1	2.27	Compounding (adj+n)
82.detect	1	2.27	Lexical (v)
83.manage	1	2.27	Lexical (v)
84.key performance	1	2.27	Compounding (adj+n)
85.indicators	1	2.27	indicate-or-s (derivational & inflectional)
86.estimated resources	1	2.27	Compounding (v-ed+n)
87.panic	1	2.27	Lexical (adj)
88.Fear	2	4.54	Lexical (n)
89.community	5	11.36	Lexical (n)
Total	89 words	100	

According to table 1, the formation of significant morphemes on health and COVID -19 preventions found in this study consists of Acronym words, Clipping words, Compounding words, Inflectional words, Derivational words, and Inflectional and Derivational words. The most of words used repeatedly in the text are item 5 (cases), followed by the item 8 (virus), the item 89 (community).

As mentioned above, there are some types of word formation processes regarding health and COVID - 19 preventions in terms of linguistic interpretation as follows:

1. Acronym

The acronym is the word formation process in which the word is created by the initial letter and it is pronounced as alphabetically which are called ‘alphabetism’ or initialism, as in WHO from “W(orld) H(ealth) O rganization)” and GDP from “G(ross) D(evelopment) P(roduct)”.

2. Clipping

Clipping is the word formation process in which a word is reduced or shortened without changing the meaning of the word. There are four types of clipping: back-clipping, for-clipping, middle-clipping, and complex-clipping. Back-clipping is removing the end of a word as in *lab* from *lab(oratory)*. Fore-clipping is removing the beginning of a word as in *gator* from *(alli)gator*. Middle-clipping is retaining the middle of a word as *flu* from *(in)flu(enza)*. Complex-clipping is removing multiple parts from multiple words as in *COVID-19* from *Co(rona) Vi(rus) D(isease) (20)19*.

3. Compounding

Compounding is a linguistic unit, which is composed of elements that function independently in other circumstances, as in *health minister*.

4. Affixation

Affixation is a word formation process which involves attaching a formative to an existing word. In English, affixes are divided into three positions: *prefixes* occurring before roots, *suffixes* occurring after roots, and *infixes* occurring inside the roots. Suffixes are divided into *inflectional suffixes* and *derivational suffixes*.

5. Lexical morphemes

Lexical morphemes or lexical words are the free words which carry meaning or content, for example, virus, detect, manage, panic, fear. They are usually nouns, adjectives, verbs and adverbs.

6.2 Morphological processes

Table 2

Types of Morphological processes	Frequency	Percentage %	Note
1. Acronym words	3	3.37	
2. Clipping word	1	1.12	
3. Inflectional words	19	21.34	
4. Derivational words	16	17.97	
5. Inflectional & Derivational words	4	4.49	
6. Compounding words	22	24.71	
7. Lexical words	24	26.96	
Total	89	100	

From Table 2, it shows that the morphological functions of words found in this study are 1) 3 acronym words, 2) 1 clipping word, 3) 19 inflectional words, 4) 16 derivational words, 5) 4 inflectional & derivational

words, 6) 22 compounding words, and 7) 24 lexical words. When considering each aspect, it was found that the lexical words are first ranked, followed by compounding words, and the lowest percentage of words used in the text is clipping words.

6.3 Formation of allomorphs with phonologically conditioned features

Allomorphs with phonologically conditioned features				
Plural Morphemes	/s/	/z/	/iz/	Note
deaths	/			Final sound is voiceless sound
measures		/		Final sound is voiced sound
cases			/	Final sound is fricative sound

Past tense morphemes	/t/	/d/	/id/	Note
developed	/			Final sound is voiceless sound
sustained		/		Final sound is voiced sound
estimated			/	Final sound is voiceless plosive /t/ and voiced plosive /d/

From Table 3, it shows that the significant allomorphs regarding health and COVID-19 preventions in the text are mostly the s-plurals -/s/, /z/, and /iz/. When the final sound is voiceless sound, the plural-s is pronounced /s/, and when the final sound is voiced sound, the plural-s is pronounced /z/, and when the final sound is fricative sound, the plural-s is pronounced /iz/. These are allomorphs of the plural-s. For the past tense-ed, when the final sound is voiceless sound, the past tense-ed is pronounced /t/, and when the final sound is voiced sound, the past tense-ed is pronounced /d/, and when the final sounds are plosive sounds /t/ and /d/, the past tense-ed is pronounced /id/. These are allomorphs of the past tense-ed.

Distributing various allomorphs can be stated in terms of their phonemic environments, the allomorphs are said to be phonologically conditioned. Most of the allomorphs we distribute are called **additive**—forming words by adding prefixes and suffixes to bases, which are as follows: *Plural morpheme*, usually written as ‘-s’ or ‘-es’, has at least three different phonemic forms in different environments: [s], [z], and [iz], varying in sound without changing meaning—indicating the different forms of the same plural morpheme {-s}, while *Past tense morpheme* mostly formed by adding {-ed} has at least three different forms of phonologically conditioned distributions: [t], [d], and [id].

5. Conclusions and discussion

The result of study has found that there are language using and word formation totally about 89 words in text as follow as table 1 :

1. Word is formed by acronym totaling 3 words and Percentage about 3.37 of words
2. Word is formed by clipping totaling 1 word and Percentage about 1.12 of words.

3. Word is formed by inflectional rule totaling 39 words and Percentage about 88.57 of words
4. Word is formed by derivational rule totaling 25 words and Percentage about 34.05 of words
- 5 .Word is formed by grammatical function of noun totaling 24 words and Percentage about 43.14 of words
- 6 .Word is formed by grammatical function of verb totaling 10 words and Percentage about 22.71 of words
- 7 .Word is formed by compounding rule of adjective +noun totaling 9 words and Percentage about 20.43 of words
- 8 .Word is formed by compounding rule of adjective +verb totaling 1 words and Percentage about 2.27 of words
- 9 .Word is formed by grammatical function of adjective totaling 6 words and Percentage about 13.62 of words
- 10 .Word is formed by compounding rule of noun +verb totaling 1 words and Percentage about 2.27 of words
- 11 .Word is formed by compounding rule of noun +noun totaling 5 words and Percentage about 11.35 of words
- 12 .Word is formed by compounding rule of preposition +verb totaling 4 words and Percentage about 9.08 of words
- 13 .Word is formed by compounding rule of verb added -ing finally +noun totaling 1 words and Percentage about 2.27 of words
- 14 .Word is formed by compounding rule of verb added -ed finally +noun totaling 1 words and Percentage about 2.27 of words

The result of study has found that there are morphological functions of words in text as follow as table 2:

1. There are acronym words totaling 3 words and Percentage about 3.37 of words
2. There is clipping word totaling 1 word and Percentage about
3. There are Inflectional words totaling 19 words and percentage 21.34 of words
4. There are Derivational words totaling 16 words and percentage 17.97 of words
5. There are Inflectional & Derivational words totaling 4 words and percentage 4.49 of words
6. There are compounding words totaling 22 words and percentage 24.71 of words
7. There are lexical words totaling 24 words and percentage 26.96 of words

The result of study has found that there are formation of allomorphs with phonologically conditioned features in text as follow as table 3 :

- 1 .In a plural Morphemes, it can pronounce a different sound and divide to 3 sound such as /s/, /z/, /iz/ following those features of sound and conditioned environment
- 2 .In Past tense morphemes, it can pronounce a different sound and divide to 3 sound such as /t/, /d/, /id /following those features of sound and conditioned environment

The results of the study showed using of words in the text body that when analyzing the number of words written by the author are first simple compound words in the framework of the specific subject. Second is lexical term which has its own meaning .As regards word formation by adding prefix and suffix, the author may include in the context of the content that needs to be communicated .The authors sometimes choose to create new words with the process of mixing words into the situation for example COVID -19 or as abbreviations for words like WHO.

Language using, the author selects words that have simple, not complicated meanings, is a simple word. Readers at all levels can understand the substance. The author wants to communicate with languages and words that have different meanings. Sometimes more than one word has been repeated for the reader to understand easily.

6. Recommendations and implications

In further study, we suggest studying as follows:

1. to be analytical study of special academic term in text such as medical, physician and so on.
2. to be analytical study of word meaning in special term in text.

References

- Aronoff, M., & Fudeman, K. (2011). *What is Morphology?* 2nd. Ed. Hoboken: John Wiley & Sons.
- Berezhnykh, Ye.Yu. (2017). Creative Adjectives in Mass Media Texts. *Russian Linguistic Bulletin* 4 (12) 2017, 29-31. Retrieved from The Mimic Method Explained: <https://www.mimicmethod.com/the-method/>
- Fenogenova, A., Kazorin, V., I. K., & Krylova, T. (2019). Automatic morphological analysis on the material of Russian social media texts. *EPiC Series in Language and Linguistics, Volume 4*, 11-17.
- Kusumawardhani, P., & Inggis, B. (2015). The Analysis of Morphology in Writing An English Narrative Composition. *Wanastra Published English Journal*, Vol. 7, 32-40.
- Lieber, R. (2009). *Introducing Morphology*. USA: Cambridge University Press.
- Mustafa, S. Z., Kandasamy, M. D., & Yasin, M. S. (2015). An Analysis of Word Formation Process in Everyday Communication on Facebook. *International Journal of Education and Research*, Vol. 3 No. 6, 261-274.
- Phookhao, P. (2012). Word Formation Process of Neologisms Found in Women Cosmetic Advertisements in Women Magazines. *Journal of Humanities*, Vol. 19 No. 1, 197-214.
- Rubba, J. (2004). *An Overview of the English Morphological System*. English Department (Linguistics), California Polytechnic, State University.
- Sheela, J. (2011). *A Study of the Morphological Process of Neologisms in the media*. Master's degree. Kuala Lumpur: Faculty of Language and Linguistic, University of Malaya.
- Yule, G. (2006). *The Study of Language*. New York: Cambridge University Press.

Appendix

Text for the analysis

WHO Director-General's opening remarks at the media briefing on COVID-19

(27 February 2020)

Good afternoon to everyone online and in the room. Let me start, as usual, with the latest numbers. As of 6am Geneva time this morning, China has reported a total of 78,630 cases of COVID-19 to WHO, including 2747 deaths. But as you know, it's what is happening in the rest of the world that is now our greatest concern. Outside China, there are now 3474 cases in 44 countries, and 54 deaths. We are at a decisive point. For the past two days, the number of new cases reported in the rest of the world has exceeded the number of new cases in China. And in the past 24 hours, seven countries have reported cases for the first time: Brazil, Georgia, Greece, North Macedonia, Norway, Pakistan and Romania. My message to each of these countries is: this is your window of opportunity. If you act aggressively now, you can contain this virus. You can prevent people getting sick. You can save lives. So my advice to these countries is to move swiftly. The epidemics in the Islamic Republic of Iran, Italy and the Republic of Korea demonstrate what this virus is capable of. But this virus is not influenza. With the right measures, it can be contained. That is one of the key messages from China. The evidence we have is that there does not appear to be widespread community transmission. In Guangdong, scientists tested more than 320,000 samples from the community and only 0.14% were positive for COVID-19. That suggests that containment is possible. Indeed, there are many countries that have done exactly that. There are several countries that have not reported a case for more than two weeks: Belgium, Cambodia, India, Nepal, Philippines, the Russian Federation, Sri Lanka and Viet Nam. Each of these countries is different. And each shows that aggressive, early measures can prevent transmission before the virus gets a foothold. Of course, that doesn't mean those countries won't have more cases. In fact, as of Tuesday, both Finland and Sweden had reported no cases for more than two weeks, but unfortunately both had new cases yesterday. That's why we advocate a comprehensive approach. Every country must be ready for its first case, its first cluster, the first evidence of community transmission and for dealing with sustained community transmission. And it must be preparing for all of those scenarios at the same time. No country should assume it won't get cases. That could be a fatal mistake, quite literally. This virus does not respect borders. It does not distinguish between races or ethnicities. It has no regard for a country's GDP or level of development. The point is not only to prevent cases arriving on your shores. The point is what you do when you have cases. But we are not hopeless. We are not defenseless. There are things

every country and every person can do. Every country needs to be ready to detect cases early, to isolate patients, trace contacts, provide quality clinical care, prevent hospital outbreaks, and prevent community transmission. There are some vital questions that every country must be asking itself today. Are we ready for the first case? What will we do when it arrives? Do we have an isolation unit ready to go? Do we have enough medical oxygen, ventilators and other vital equipment? How will we know if there are cases in other areas of the country? Is there a reporting system that health facilities are all using, and a way to raise an alert if there is a concern? Do our health workers have the training and equipment they need to stay safe? Do our health workers know how to take samples correctly from patients? Do we have the right measures at airports and border crossings to test people who are sick? Do our labs have the right chemicals that allow them to test samples? Are we ready to treat patients with severe or critical disease? Do our hospitals and clinics have the right procedures to prevent and control infections? Do our people have the right information? Do they know what the disease looks like? It's not usually a runny nose. In 90% of cases it's a fever and in 70% of cases a dry cough. Are we ready to fight rumours and misinformation with clear and simple messages that people can understand? Are we able to have our people on our side to fight this outbreak? These are the questions that every health minister must be ready to answer now. These are the questions that will be the difference between 1 case and 100 cases in the coming days and weeks. If the answer to any of these questions is no, your country has a gap that this virus will exploit. Even developed countries could be surprised. Our message continues to be that this virus has pandemic potential and WHO is providing the tools to help every country to prepare accordingly. We've shipped testing kits to 57 countries and personal protective equipment to 85 countries who need it. We have trained more than 80,000 health workers through our online courses, in multiple languages. We've issued operational guidelines, with concrete actions countries can take in eight key areas to prevent, detect and manage cases. The guidelines also include key performance indicators, and the estimated resources needed to prepare for and respond to a cluster of up to 100 cases. This is not enough, so we will do more. WHO stands ready to support every country to develop its national plan. Once again, this is not a time for fear. This is a time for taking action now to prevent infections and save lives now. Fear and panic doesn't help. People can have concerns and rightly so. People can be worried and rightly so. The most important thing is to calm down and do the right things to fight this very dangerous virus.

Thank you.

๑. มาตรฐานทางจริยธรรมของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์

1. หน้าที่และความรับผิดชอบของบรรณาธิการ

บรรณาธิการควรจะต้องรับผิดชอบต่อทุกสิ่งที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร ในความรับผิดชอบของตน กล่าวคือ:

- ดำเนินการให้ตรงตามความประสงค์ของผู้อ่านและผู้สนับสนุน
- ปรับปรุงวารสารอย่างสม่ำเสมอ
- รับรองคุณภาพของงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์
- สนับสนุนเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น
- คงไว้ซึ่งความถูกต้องของผลงานทางวิชาการ
- ปกป้องมาตรฐานของทรัพย์สินทางปัญญาจากความต้องการทางธุรกิจ
- เต็มใจที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดการตีพิมพ์ การทำให้เกิดความกระจ่าง การถอด-ถอนบทความ และการขอภัยหากจำเป็น

2. หน้าที่ของบรรณาธิการต่อผู้อ่าน

- ควรแจ้งให้ผู้อ่านทราบเกี่ยวกับผู้ให้ทุนสนับสนุนงานวิจัยและบทบาทของผู้ให้ทุนวิจัยในการทำวิจัยนั้น ๆ

หน้าที่ของบรรณาธิการต่อผู้สนับสนุน

- บรรณาธิการควรดำเนินการทุกอย่างเพื่อให้มั่นใจในคุณภาพของบทความที่ตีพิมพ์ เพื่อรับรองคุณภาพของงานวิจัยที่ตีพิมพ์ และตระหนักว่าวารสาร และแต่ละส่วนของวารสาร มีวัตถุประสงค์และมาตรฐานที่ต่างกัน
- การตัดสินใจของบรรณาธิการต่อการยอมรับหรือปฏิเสธบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์ ควรขึ้นอยู่กับความสำคัญ ความใหม่ และความชัดเจนของบทความวิจัย ตลอดจนความเกี่ยวข้องกับขอบเขตของวารสาร
- ควรมีการชี้แจงหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการตรวจสอบประเมินบทความ (peer review) นอกจากนี้ บรรณาธิการควรมีความพร้อมในการชี้แจงความเบี่ยงเบนต่างๆ จากกระบวนการตรวจสอบที่ได้รับรู้ไว้
- วารสารควรมีช่องทางให้ผู้สนับสนุนอุทธรณ์ได้หากผู้สนับสนุนมีความคิดเห็นแตกต่างจากการตัดสินใจของบรรณาธิการ
- บรรณาธิการควรจัดพิมพ์คำแนะนำแก่ผู้สนับสนุนในทุกประเด็นที่บรรณาธิการคาดหวัง ในทุกเรื่องที่คุณผู้สนับสนุนควรรับทราบ และควรมีการปรับปรุงคำแนะนำให้ทันสมัยอยู่เสมอ พร้อมทั้งควรมีการอ้างอิงหรือการเชื่อมโยงกับระเบียบดังกล่าวนี้ด้วย
- บรรณาธิการไม่ควรเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจในการตอบรับบทความที่ถูกปฏิเสธการตีพิมพ์ไปแล้ว ยกเว้นมีปัญหาร้ายแรงเกิดขึ้นในระหว่างการส่งบทความมารับการพิจารณา
- บรรณาธิการใหม่ไม่กลับคำตัดสินใจมาตีพิมพ์บทความที่บรรณาธิการคนก่อนตอบปฏิเสธไปแล้ว ยกเว้นมีการพิสูจน์ถึงปัญหาร้ายแรงที่เกิดขึ้น

3. หน้าที่ของบรรณาธิการต่อผู้ประเมินบทความ

- บรรณาธิการควรจัดพิมพ์คำแนะนำแก่ผู้ประเมินบทความในทุกประเด็นที่บรรณาธิการคาดหวัง และควรมีการปรับปรุงคำแนะนำให้ทันสมัยอยู่เสมอ พร้อมทั้งควรมีการอ้างอิงหรือการเชื่อมโยงกับระเบียบดังกล่าวนี้ด้วย
- บรรณาธิการควรมีระบบที่ปกป้องข้อมูลส่วนตัวของผู้ประเมินบทความ ยกเว้นวารสารนั้นมีการประเมินบทความแบบเปิดที่ได้แจ้งให้ผู้สนับสนุนและผู้ประเมินรับทราบล่วงหน้าแล้ว

4. กระบวนการพิจารณาประเมินบทความ

- บรรณาธิการควรมีระบบที่ทำให้มั่นใจได้ว่าบทความที่ส่งเข้ามายังวารสาร จะได้รับการปกปิดเป็นความลับในระหว่างขั้นตอนการพิจารณาประเมิน

5. การร้องเรียน

- บรรณาธิการควรดำเนินการตามขั้นตอนที่ปรากฏในผังการทำงานที่กำหนดโดยคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์

- บรรณาธิการควรมีการตอบกลับคำร้องเรียนในทันที และควรแสดงให้เห็นว่าผู้ร้องเรียนนั้นใจได้ว่าสามารถร้องเรียนได้อีกหากยังไม่พอใจ ซึ่งกลไกดังกล่าวนี้ควรปรากฏชัดเจนในวารสาร และควรรวมข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการส่งเรื่องที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขไปให้คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์

6. การสนับสนุนการอภิปราย

- ควรมีการเปิดเผยคำวิจารณ์บทความที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร ยกเว้นบรรณาธิการจะมีเหตุผลอื่นที่ดีเพียงพอในการไม่เปิดเผยคำวิจารณ์นั้น
- ควรเปิดโอกาสให้ผู้มีคุณสมบัติบทความที่มีคนอื่นวิจารณ์ให้สามารถชี้แจงตอบกลับได้ นอกจากนี้การศึกษาวิจัยที่มีผลขัดแย้งกับบทความวิจัยที่ลงตีพิมพ์ไปแล้ว ก็ควรได้รับโอกาสเช่นกัน
- การศึกษาวิจัยที่มีการรายงานผลการวิจัยในด้านลบก็ควรรวมไว้ในบทความด้วย ไม่ควรตัดส่วนนี้ออกไป

7. สนับสนุนความถูกต้องทางวิชาการ

- บรรณาธิการควรทำให้เกิดความมั่นใจว่ารายละเอียดทุกส่วนในบทความวิจัยที่มีการตีพิมพ์ในวารสาร ต้องเป็นไปตามหลักจริยธรรมสากลที่ได้รับการยอมรับ
- บรรณาธิการควรหาหลักฐานเพื่อให้มั่นใจว่างานวิจัยทุกชิ้นที่จะตีพิมพ์นั้นได้รับการอนุมัติและเห็นชอบโดยบุคคลที่มีอำนาจ (เช่น คณะกรรมการทางจริยธรรมด้านงานวิจัย คณะกรรมการพิจารณาบทความวิจัยของสถาบัน เป็นต้น) อย่างไรก็ตามบรรณาธิการควรระลึกไว้เสมอว่าการพิจารณาอนุมัตินั้นไม่ได้เป็นการรับประกันว่างานวิจัยนั้นถูกต้องตามหลักจริยธรรมเสมอไป

8. การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

- บรรณาธิการควรปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลให้เป็นความลับ (เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างคนไข้และแพทย์ เป็นต้น) ดังนั้นบรรณาธิการจึงต้องมีหนังสือยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากคนไข้ หากชื่อ หรือ รูปของคนไข้ปรากฏในรายงานหรือบทความ อย่างไรก็ตามบรรณาธิการสามารถตีพิมพ์บทความได้โดยไม่ต้องมีเอกสารยินยอมหากบทความนั้นมีความสำคัญต่อสุขภาพของคนทั่วไป (หรือมีความสำคัญในบางเรื่อง) หรือมีความยากลำบากในการได้มาซึ่งเอกสารยินยอม และบุคคลผู้นั้นไม่คัดค้านต่อการตีพิมพ์เผยแพร่ (จึงต้องมีการปฏิบัติตามเงื่อนไขสามประการดังกล่าว)

9. การติดตามความประพฤติมิชอบ

- บรรณาธิการมีหน้าที่ติดตามความประพฤติมิชอบในกรณีเกิดข้อสงสัย ซึ่งรวมถึงบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์และยังไม่ได้มีการตีพิมพ์
- บรรณาธิการไม่ควรปฏิเสธบทความวิจัยที่อาจจะมีประเด็นมิชอบในทันทีทันใด บรรณาธิการมีหน้าที่ต้องติดตามบทความวิจัยที่ถูกกล่าวหาว่าประพฤติมิชอบเพื่อหาข้อเท็จจริง
- บรรณาธิการควรแสวงหาคำตอบจากบุคคลผู้ถูกกล่าวหา ก่อน แต่หากยังไม่พอใจต่อคำตอบที่ได้รับให้สอบถามหัวหน้าหรือคณะบุคคลที่เกี่ยวข้อง (ซึ่งในบางครั้งอาจเป็นหน่วยงานที่ออกกฎระเบียบ) เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง
- บรรณาธิการควรดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในผังการทำงานของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์เมื่อความจำเป็นต้องใช้
- บรรณาธิการควรพยายามทำให้เกิดความมั่นใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงอย่างถูกต้องด้วยหลักเหตุและผล แต่หากไม่ได้ดำเนินการดังกล่าวบรรณาธิการควรชวนขยายหาทางแก้ไขปัญหาลงถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ยุ้งยากแต่ก็เป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญ

10. การรับรองความถูกต้องของผลงานทางวิชาการ

- เมื่อมีการรับรู้ว่ามีปัญหาไม่ถูกต้องเกิดขึ้นกับบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ไปแล้ว รวมถึงมีประโยชน์นำไปสู่ความเข้าใจผิด หรือเป็นรายงานที่บิดเบือนข้อเท็จจริง บรรณาธิการต้องแก้ไขทันทีและด้วยความชัดเจน
- หากปรากฏการประพฤติทุจริตภายหลังการดำเนินการตรวจสอบแล้ว บรรณาธิการต้องดำเนินการเพิกถอนบทความนั้นด้วยความชัดเจนที่สามารถพิสูจน์ได้ ทั้งนี้การเพิกถอนนี้ต้องให้ผู้อ่านและระบบฐานข้อมูลอื่นๆทราบด้วย

11. ความสัมพันธ์กับเจ้าของวารสารและสำนักพิมพ์

- ความสัมพันธ์ของบรรณาธิการต่อสำนักพิมพ์และเจ้าของวารสารมักมีความซับซ้อน อย่างไรก็ตามควรมีพื้นฐานอยู่บนความเป็นอิสระของบรรณาธิการ และแม้ว่าสภาพความเป็นจริงทางเศรษฐกิจและการเมืองของวารสารจะเป็นเช่นไร บรรณาธิการควรพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับการรับบทความเพื่อตีพิมพ์โดยยึดคุณภาพและความเหมาะสมกับผู้อ่านมากกว่าผลตอบแทนทางการเงินหรือการเมือง

12. ประเด็นพิจารณาที่เกี่ยวข้องในเชิงพาณิชย์

- บรรณาธิการควรประกาศนโยบายในด้านการโฆษณาที่เน้นเนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระของวารสาร และในการตีพิมพ์ส่วนเสริมหรือเพิ่มเติมใดๆ ของวารสาร
- บรรณาธิการต้องไม่ตีพิมพ์การโฆษณาที่อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิด และต้องยินดีที่จะตีพิมพ์คำวิจารณ์ต่างๆ ทั้งนี้ให้ยึดถือเกณฑ์เดียวกันกับการพิจารณาส่วนต่างๆ ของวารสาร
- ในการนำบทความเดิมมาพิมพ์ใหม่นั้น ต้องให้คงลักษณะเดิมทุกประการยกเว้นหากจะมีการเพิ่มเติมส่วนที่แก้ไข

13. ผลประโยชน์ทับซ้อน

- บรรณาธิการควรมีระบบในการจัดการผลประโยชน์ทับซ้อน(การขัดกันด้านผลประโยชน์)ของบรรณาธิการเอง รวมทั้งของเจ้าหน้าที่วารสาร ผู้พิมพ์ ผู้ประเมินบทความ และสมาชิกกองบรรณาธิการ

14. กระบวนการจัดการกับข้อร้องเรียนที่มีต่อบรรณาธิการที่มีการส่งมาให้คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์

- ข้อร้องเรียนของ ผู้พิมพ์ ผู้อ่าน ผู้ประเมิน บรรณาธิการหรือสำนักพิมพ์วารสารอาจมีการส่งมาให้ คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ พิจารณา อย่างไรก็ตามข้อร้องเรียนต่าง ๆ จะส่งมาได้ต่อเมื่อ บรรณาธิการ/วารสารที่เป็นปัญหาเป็นสมาชิกของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์
- ในการร้องเรียนบรรณาธิการวารสารนั้น ต้องร้องเรียนเป็นลายลักษณ์อักษรไปที่บรรณาธิการโดยตรงก่อนในขั้นตอนแรกควรทำการร้องเรียนอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรต่อบรรณาธิการวารสารโดยตรงหากข้อร้องเรียนไม่ได้รับการแก้ไขเป็นที่น่าพอใจ ก็สามารถยื่นข้อร้องเรียนนั้นต่อคณะกรรมการต้นสังกัดของบรรณาธิการหรือผู้ตรวจการหน่วยงานใดๆ (ถ้ามี)
- ข้อร้องเรียนที่ผ่านขั้นตอนการร้องเรียนต่อวารสารเท่านั้นจึงจะสามารถส่งต่อมาให้คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ได้ ทั้งนี้ให้แนบเอกสารที่เกี่ยวข้องทุกอย่างมาด้วย
- คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์จะรับข้อร้องเรียนภายใน 6 เดือนหลังจากวารสารได้พิจารณาข้อร้องเรียนเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์อาจพิจารณานอกระยะเวลาดังกล่าวนี้เป็นกรณีพิเศษได้
- คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์จะไม่พิจารณาการร้องเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาของการตัดสินใจตีพิมพ์บทความของบรรณาธิการ (แต่จะพิจารณากระบวนการ) หรือข้อวิจารณ์เกี่ยวกับเนื้อหาในบทความบรรณาธิการ
- คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์จะไม่พิจารณาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าการเผยแพร่เอกสารมาตรฐานทางจริยธรรมนี้

15. เมื่อการร้องเรียนมีการส่งต่อมาให้คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์:

- ผู้ร้องเรียนยื่นข้อร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการ
- เจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ตรวจสอบเพื่อยืนยันข้อร้องเรียนตามประเด็นต่อไปนี้:
 - เป็นข้อร้องเรียนต่อสมาชิกในคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์
 - เป็นข้อร้องเรียนที่อยู่ในขอบเขตการทำงานของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์
 - เป็นข้อร้องเรียนที่ไม่ได้รับการแก้ไขภายหลังส่งให้วารสารพิจารณาตามกระบวนการ
 - เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังวันที่ระเบียบนี้มีผลบังคับใช้ (วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2562)
- ผู้ร้องเรียนต้องส่งเอกสารหลักฐานทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง รวมถึงเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการร้องเรียนต่อวารสารที่วารสารรับทราบข้อร้องเรียนนั้น เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับประธานของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์
- ประธานของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ทำการแจ้งให้บรรณาธิการของวารสารทราบถึงข้อร้องเรียนที่ส่งต่อมายังคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์

- สถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น:
 - บรรณาธิการไม่ให้ความร่วมมือ ในกรณีนี้ประธานของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์จะทำการแจ้งให้ผู้ร้องเรียนและเจ้าของวารสารรับทราบ
 - บรรณาธิการตอบข้อร้องเรียนโดยมีประเด็นดังนี้:
 - ประธานของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์และตัวแทน 1 คน ซึ่งได้รับการเสนอชื่อโดยสมาชิกในสภาคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ ร่วมกันพิจารณาตัดสินว่าวารสารได้จัดการข้อร้องเรียนจนเป็นที่น่าพอใจแล้ว และได้แจ้งข้อมูลต่อผู้ร้องเรียนและบรรณาธิการ
 - ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์และตัวแทน 1 คน ซึ่งได้รับการเสนอชื่อโดยสมาชิกในสภาคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ ร่วมกันตัดสินว่ามีความจำเป็นที่ต้องตรวจสอบเพิ่มเติม และได้แจ้งข้อมูลต่อผู้ร้องเรียนและบรรณาธิการวารสาร และทำรายงานการดำเนินการดังกล่าวเสนอไปยังคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องของสภาคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์
- คณะอนุกรรมการที่พิจารณาตัดสินข้อร้องเรียนควรประกอบไปด้วย ประธาน 1 ท่านและสมาชิกของสภาคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์จำนวน 3 ท่านเป็นอย่างน้อย ซึ่งสมาชิกจำนวน 2 ท่านต้องไม่ใช่บรรณาธิการ และไม่มีสมาชิกของคณะอนุกรรมการท่านใดที่เป็นสมาชิกของสำนักพิมพ์ (หรือต้นสังกัด) เดียวกัน กับบรรณาธิการผู้ถูกร้องเรียน
- หากประธานดำรงตำแหน่งอยู่ในสำนักพิมพ์ (หรือต้นสังกัด) เดียวกันกับบรรณาธิการผู้ถูกร้องเรียน ประธานจะทำการแต่งตั้งรองประธานที่มีคุณสมบัติเหมาะสมมาดูแลเอกสารต่าง ๆ แทน
- เมื่อข้อร้องเรียนส่งมาถึงคณะอนุกรรมการ คณะอนุกรรมการอาจจะดำเนินการต่อไปนี้
 - เพิกถอนข้อร้องเรียน และแจ้งเหตุผลต่อผู้ร้องเรียนและบรรณาธิการ
 - ลงความเห็นว่าเป็นการฝ่าฝืนระเบียบที่กำหนด
 - เมื่อคณะอนุกรรมการลงความเห็นว่าเป็นการฝ่าฝืนระเบียบที่กำหนด ให้ทำรายงานเสนอต่อสภาคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์โดยอธิบายถึงลักษณะของการฝ่าฝืนและให้คำแนะนำว่าจะดำเนินการอย่างไร
- สภาคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ทำการพิจารณารายงานดังกล่าว ซึ่งอาจมีการปรับเปลี่ยนข้อแนะนำได้ หลังจากนั้นจะทำการแจ้งให้ผู้ร้องเรียน บรรณาธิการ และเจ้าของสำนักพิมพ์ (วารสาร) รับทราบถึงข้อแนะนำสุดท้ายซึ่งอาจมีดังนี้:
 - ให้บรรณาธิการทำการขอโทษต่อผู้ร้องเรียนตามข้อร้องเรียนที่ได้รับ
 - ให้บรรณาธิการทำการลงข้อความที่ได้รับจากคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ในวารสารของตน
 - ให้วารสารทำการปรับปรุงกระบวนการดำเนินการของวารสาร
 - ให้บรรณาธิการลาออกจากสมาชิกภาพของคณะกรรมการจริยธรรม ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือ
 - ให้บรรณาธิการดำเนินการใดๆ ตามที่คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์มีความเห็นว่ามีเหมาะสมต่อกรณีดังกล่าว
 - **ขั้นตอนการอุทธรณ์**
- ผู้ร้องเรียนสามารถอุทธรณ์ต่อข้อแนะนำของคณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์ได้ โดยสามารถร้องขอรายละเอียดของผู้ที่ต้องติดต่อได้ที่คณะกรรมการจริยธรรมการตีพิมพ์



ใบสมัครสมาชิกวารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ข้าพเจ้า.....
สาขา.....คณะ.....
หน่วยงาน/สถาบัน.....
ที่อยู่ปัจจุบัน (ที่อยู่จัดส่ง).....
.....
เบอร์โทรศัพท์.....อีเมล์.....



ค่าใช้จ่ายในการพิจารณาตีพิมพ์วารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นค่าประเมินคุณภาพ บทความวิชาการ/วิจัย จำนวน 1,500 บาท (บุคลากร และนักศึกษาภายใน)
ค่าใช้จ่ายในการพิจารณาตีพิมพ์วารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นค่าประเมินคุณภาพ บทความวิชาการ/วิจัย จำนวน 2,000 บาท (อาจารย์และนักศึกษากายนอก, บุคคลทั่วไป)
ค่าขอสมัครเป็นสมาชิกวารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (ค่าสมาชิกปีละ 100 บาท)
กำหนด.....ปี ตั้งแต่ปีที่.....ฉบับที่.....ถึงปีที่.....ฉบับที่.....พ.ศ.....

พร้อมนี้ ข้าพเจ้าได้จัดส่งธนาคัต/เงินสด จำนวน.....บาท มาด้วยแล้ว
ลงชื่อ.....ผู้สมัคร
(.....)
วันที่.....

กำหนดเผยแพร่
การบอกรับและการติดต่อ

2 ฉบับต่อปี

- ชำระเงินสดได้ที่ กองบรรณาธิการวารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- ส่งธนาคัต/เงินสดจ่าย **ปณ.รฐสมิแล 94001** ชื่อผู้รับ: นายรังสรรค์ วัฒนาชัยวนิช ส่งมาที่:
กองบรรณาธิการวารสารมหาจุฬาทานี ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ช.10 ถ.สามัคคีสาย ข ต.รฐสมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000 โทร. 0-7345-0071, 0-7345-0075
โทรสาร 0-7345-0074 E-mail: journal.pn@mcu.ac.t



การบูรณาการศึกษาศาสนาพุทธศาสนาใน 3 จังหวัดชายแดนใต้และประเทศเพื่อนบ้าน
เสริมสร้างความรู้ทางวิชาการสมัยใหม่ ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้คู่คุณธรรม
นำความรู้บริการชุมชนและสังคม



วารสารมหาจุฬาทานี บริทรศน์
มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ต.รูสะมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000
โทร. 0-7345-0071 , 0-7345-0075
โทรสาร 073450074
Email: journal.pn@mcu.ac.th

เว็บไซต์ <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/mcupnbcr>